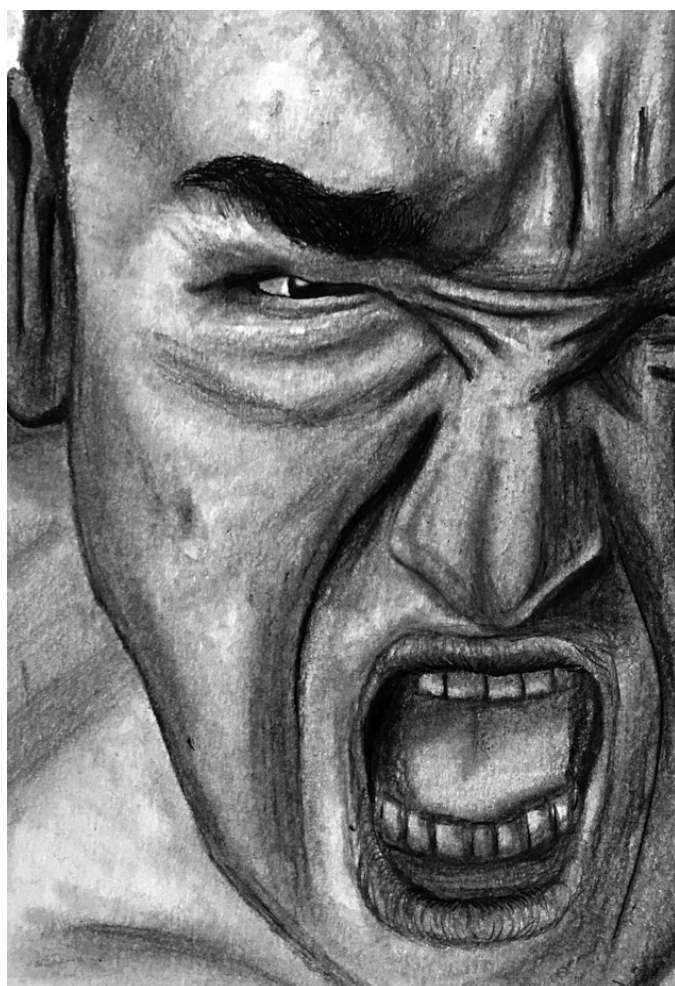

INSPIRATS PER GUIMERÀ

4t d'ESO — Curs 2020—2021

Llengua i literatura catalana.

INSPIRATS PER GUIMERÀ

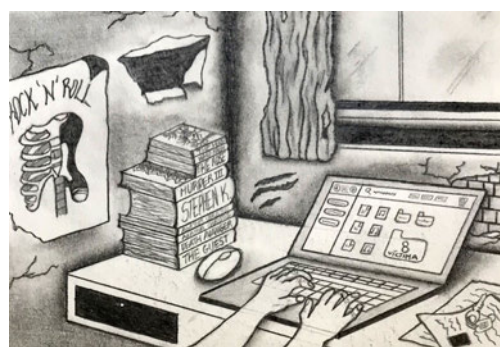
AQUEST CURS ,A L'ASSIGNATURA DE LLENGUA I LITERATURA CATALANA, LES I ELS ALUMNES DE 4T D'ESO HEM LLEGIT QUATRE OBRES TEATRALS D'ÀNGEL GUIMERÀ:

TERRA BAIXA, MAR I CEL, MARIA ROSA I LA FILLA DEL MAR.

DESPRÉS DE LLEGIR-LES ENS HEM INSPIRAT EN ELS SEUS ARGUMENTS, ESPAIS I PERSONATGES PER ESCRIURE LES NOSTRES HISTÒRIES DE FORMA COOPERATIVA.

FINALMENT, AQUELLES ALUMNES QUE FAN VISUAL I PLÀSTICA HAN IL·LUSTRAT ALGUNS DELS TEXTOS.

ESPEREM QUE GAUDIU DE LA LECTURA.

Només tu i jo

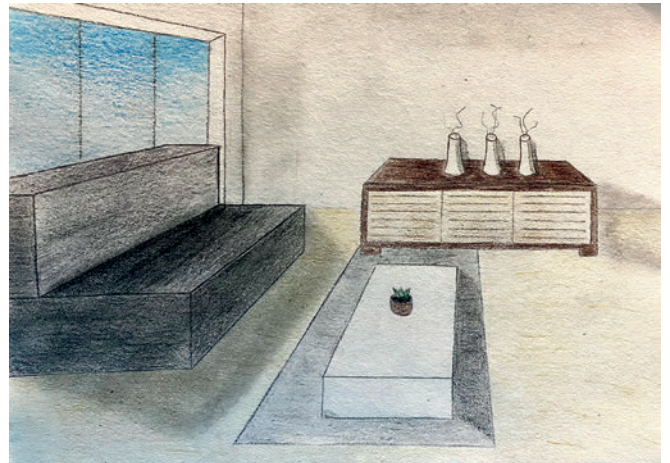
Ivanna Canelo, Yaxin Jiang, Júlia Vilagran

Yaxin Jiang

L'Alba, una noia de vint anys que viu en un petit poble a prop de Llagostera, és una noia atractiva amb el cabell i els ulls castanys. Però tot i tenir un aspecte físic atractiu, en el fons té un caràcter insuportable, ja que és filla única i sempre ha estat molt consentida pels seus pares. Un dia decideix acomiadar-se de la seva família per viure una vida diferent de la que havia tingut fins ara, arriba a Barcelona, on començarà l'aventura de la seva vida.

Al principi se sent perduda, però amb els estudis i la formació que té aconsegueix trobar una bona feina en un bufet d'advocats. Comparteix pis amb una companya de treball, la Maia. La Maia també és una noia que ha vingut d'un altre poble, els primers dies es portaven bé, però llavors va ser quan l'Alba va començar a aprofitar-se'n d'ella. A l'hora de treballar, tant com a casa com a la feina, l'Alba s'aprofita de la Maia fent que faci una part de les seves tasques.

Yaxin Jiang

Un dia en tornar a casa, després de fer la compra setmanal l'Alba comença a manar a la Maia:

—Maia, ves a planxar la roba que hi ha a la meva habitació..., si us plau —li ordena L'Alba.

la Maia es queda paraitzada sense saber que fer, però al final cedeix. —D'acord, ara hi vaig... —

Tot i això, la Maia és amable amb l'Alba, ja que és la seva única amiga, per tant van a bars i a festes juntes, on coneixen a més gent i amplien el seu grup. Una vegada que l'Alba i la Maia van anar de festa, van conèixer a dos nois, en Yeiberson i a en Marc, van passar la festa junts, i uns dies després van seguir quedant els quatre com amics.

Yaxin Jiang

En Marc i la Maia es van fer molt bons amics, sempre feien bromes. En una d'aquestes bromes van començar a dir que Yeiberson i l'Alba feien molt bona parella.

—Mira'ls, quina bona parella que fan —va dir Maia observant-los—. Haurien de sortir junts, no creus?

—Ja, és veritat. No m'hi havia fixat.— contesta en Marc

—Perquè no els hi proposem que tinguin una relació, quan tornin?

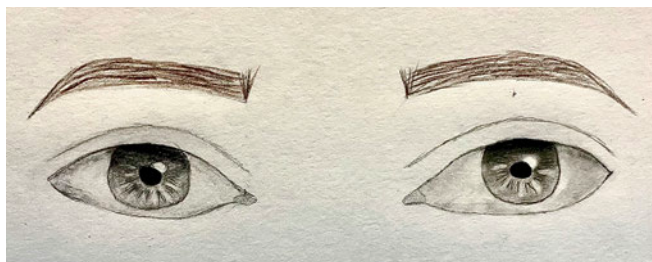
—Doncs no seria pas mala idea.

Després de la insistència d'en Marc i la Maia, l'Alba i en Yeiberson es van deixar influenciar i van organitzar una cita.

El dia de la cita, en Yeiberson va anar a buscar a l'Alba, per anar a sopar.

Ivanna Canelo

Yaxin Jiang

uns ulls blaus com el mar, i els seus cabells ondulats i negres es movien amb el vent. Aquella mirada va enamorar a l'Alba, mai havia sentit el que estava sentint en aquell moment.

Al cap d'un temps d'haver quedat, l'Alba i en Yeiberson van començar a sortir junts. En Yeiberson i l'Alba es veien més sovint, i de tant en tant seguien quedant els quatre amics.

Un dia en un restaurant on sopaven els quatre amics, l'Alba va notar que en Yeiberson estava estrany. En Yeiberson es va aixecar i es va dirigir cap al lavabo, en aquell moment l'Alba va aprofitar per preguntar-li a la resta si també tenien la mateixa sensació que ella:

—Nois, no creieu que... No sé, en Yeiberson el trobo molt estrany.—Els hi va preguntar, però ells van dir que no. En ser només ella que ho notava, ho va deixar estar, ja que pensava que eren paranoies seves.

L'endemà l'Alba, en sortir de la feina, mentre parlava amb un company de feina d'una tasca que havien d'acabar, es va trobar a en Yeiberson, que la venia a buscar i l'estava esperant.

Ella es va sorprendre i es va posar molt contenta:

—Yeiberson! Què fas aquí aquestes hores? No em pensava que em vindries a buscar a la feina.

Ivanna Canelo

Quan l'Alba estava baixant les escales de casa seva, va veure que a la porta hi havia el seu amic Yeiberson que l'esperava per anar-se'n junts. En Yeiberson la va mirar amb un somriure radiant, i ella li va picar l'ullet en forma de salutació. Tots dos es van dirigir a sopar.

El sopar anava bé, i la parella es veia molt còmoda junta. En acabar de sopar es van disposar a sortir. En Yeiberson molt cavallerós li va obrir la porta a l'Alba, i la va acompanyar fins a casa seva. Abans que l'Alba entrés a casa, ell la va aturar, li va agafar la mà i la va mirar als ulls. En aquell moment l'Alba es va adonar que en Yeiberson tenia

En canvi en Yeiberson, no ho estava gaire, ja que li va començar fer preguntes tot nerviós:

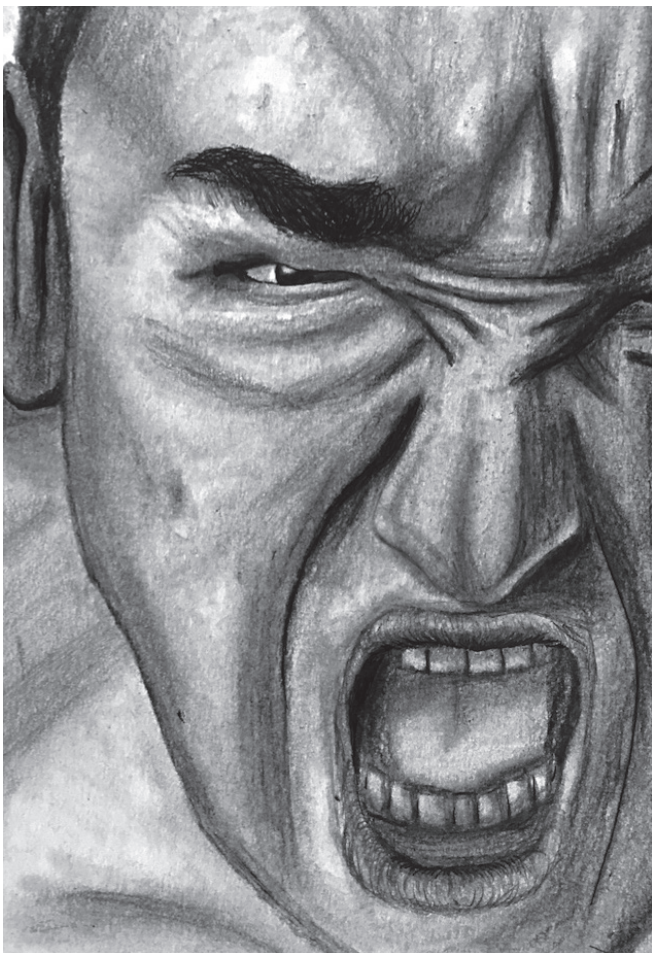
—Què feies amb un altre noi? A sobre que et vinc a buscar per anar a sopar junts, et veig parlant amb un altre, creus que és normal que parlis amb un altre que no fos jo?

Ivanna Canelo

L'Alba tan ingènua li va donar tota la raó—. No et posis tant nerviós, només era un company de feina, però si no t'agrada que parli amb els altres no ho faré més, d'acord? —El va intentar tranquil·litzar i li va prometre que no tornaria a parlar amb cap altre noi que no fos ell. En arribar a casa l'Alba li va explicar a la Maia el que havia passat, la Maia, encara que ja no li agradava tant estar amb l'Alba pel seu caràcter, li va dir que no ho havia fet bé:

—Havies de parlar amb ell i dir-li que pots tenir amics i que si no li semblava bé que no seguissiu junts. L'Alba va veure que la Maia tenia raó.

Ivanna Canelo

Va anar a parlar amb en Yeiberson:

—Yeiberson, crec que puc tenir amics i no hauries de controlar el que faig. — ell no ho va acceptar, ja que deia que no podia haver-hi cap més noi a la seva vida que no fos ell. L'Alba es va enfadar molt i el va deixar i se'n va tornar cap a casa. En Yeiberson va quedar destrossat, però va pensar que si ell no la podia tenir que cap altre podria.

Passen unes setmanes i l'Alba encara segueix una mica melancòlica, però intenta seguir endavant i passar pàgina. Els seus amics fan tot el possible perquè no estigui trista.

Ivanna Canelo

Amb l'ajuda de la Maia i en Marc, l'Alba aconsegueix oblidar-se d'en Yeiberson i coneix a altres nois. Uns dels nous amics que coneix, al cap d'un temps li demana per sortir. En aquests moments, en Yeiberson, que no ha deixat de vigilar i perseguir l'Alba allà on anava, veu com el noi li demana a l'Alba per sortir:

—Alba, fa un temps que portem quedant i penso que podríem ser alguna cosa més que amics. T'agradaria sortir amb mi?

—Ho sento, et veig només com un amic, ets molt bon amic però no puc sortir amb tu.

Tot i això, a en Yeiberson li puja una ràbia i una enveja molt forta. Quan l'amic de l'Alba, el qual ella havia dit de ser només amics, se'n va cap a casa, en Yeiberson decideix seguir-lo. En el moment que entra en un lavabo públic de camí a casa seva, en Yeiberson el segueix a dins, i en veure que no hi ha ningú més decideix matar-lo i sortir ràpid abans que arribi algú més.

Yaxin Jiang

Al cap d'uns dies l'Alba es va començar a estranyar ja que el seu amic no li deia res.

—Per què no em fa cas? S'haurà enfadat perquè li vaig dir que no?— però va pensar que era normal ja que li havia dit que només volia que fossin amics, i potser necessitava temps així que no li va dir res.

Va continuar quedant amb la Maia i en Marc i quan els va explicar el que havia passat ells van sospitar, perquè a ells tampoc els havia dit res.

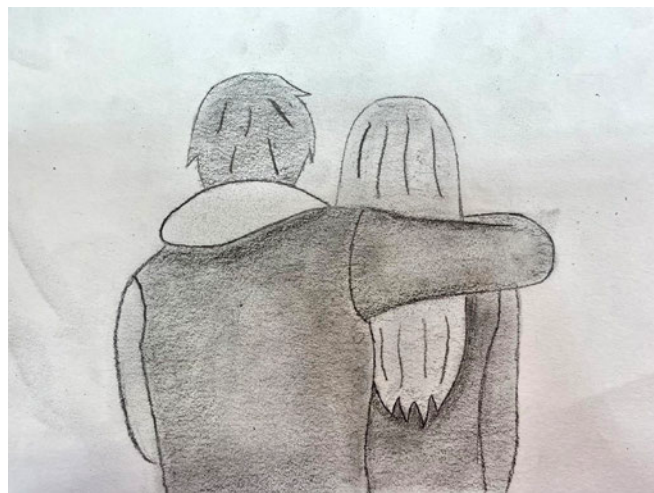
—És estrany, a nosaltres tampoc ens han dit res. Tampoc crec que estigui tant trist com per desaparèixer tots aquests dies.

Però no li van dir res a l'Alba perquè no es preocupés. Al cap d'uns mesos la Maia i en Marc encara no en sabien res, no els contestava les trucades ni l'havien trobat enlloc. Un dia que estaven passejant els dos anant a prendre un cafè, la Maia va veure a en Yeiberson unes passes més endavant però va decidir no dir-li res, però va avisar a en Marc perquè ho veies:

—Pst, mira, és en Yeiberson.—En Marc li va dir que el seguisin perquè semblava molt sospitos — Què fa aquest? Crec que s'està amagant d'algú, seguim-lo per veure què vol fer.— i el que van descobrir és que a davant seu hi havia l'Alba, i que la estava seguint. Al cap de una estona van deixar de seguir en Yeiberson, i van decidir no dir-li res a l'Alba perquè no s'espantés.

Molts altres cops van seguir enxampant a en Yeiberson rere l'Alba, però no li donaven gaire importància ja que sabien que ell n'estava enamorat i que potser li volia dir alguna cosa.

Un dia l'Alba va conèixer a un noi en un concert, i es van enamorar tots dos, i van començar a sortir, en Yeiberson no se'n havia adonat, i quan va descobrir el que passava va començar a anar rere el noi per matar-lo, però no trobava cap moment.

L'Alba ja havia present el seu nou xicot, a en Marc i la Maia, ells es van mirar estranyats, ja que pensaven que el motiu pel qual en Yeiberson seguia a l'Alba era perquè es veien en secret i ella no ho explicava, en aquell moment va ser quan es van espantar. Van començar a seguir a en Yeiberson per tot arreu, i van descobrir que havia deixat de seguir a l'Alba i ara seguia al seu xicot. Ells es van preocupar, i un dia van veure com quan el xicot de l'Alba entrava en un carreró que estava buit en Yeiberson treia una pistola i el seguia, ells van anar ràpidament rere seu. La Maia va trucar a la policia i quan en Marc va entrar al carreró va veure el xicot de l'Alba amb les mans enlaire i a en Yeiberson apuntant-lo.

Ivanna Canelo

En Marc va saltar a sobre seu i el va mantenir a terra. Un cop va arribar la policia van retenir a en Yeiberson i al cap de poc va arribar l'Alba. En Marc i la Maia li van explicar tot, i li van ensenyar on estava el seu xicot, aterrat de por. Ella li va demanar disculpes per tot el que havia passat.

En Yeiberson va anar a la presó durant molts anys per haver matat a una persona i estar a punt de matar-ne una altra. L'Alba va decidir anar a viure a un altre país perquè tenia por que quan sortís en Yeiberson li fes mal a ella, i el seu xicot va marxar amb ella. En Marc i la Maia també van canviar de país però per feina i no en el mateix que l'Alba.

Dagon

Marc Alcantarilla, Marc Culebras, Ruth Martin.

Dins la foscor de la desconeguda habitació en què es trobaven, els dos joves, adormits plàcidament com si de nadons recent alletats es tractessin, van notar l'escalfor d'una mà que els despertava bruscament.

—Ei, desperteu! Sabeu on som? —va dir en Josep amb una veu exaltada—. Com hem arribat aquí?

Confosos encara pels efectes de ser acabats de llevar, no van saber del tot com respondre al sobtat seguit de preguntes de l'home que era davant d'ells, encara que, uns minuts després i ja completament desperts, tampoc no van saber explicar la situació. Els tres individus estaven en una gèlida i tenebrosa estança, il·luminada només per la tènue claror d'una bombeta defectuosa que penjava del baix sostre, la qual feia pampallugues similars a les del batec d'un cor moribund. Les metàl·liques parets de la sala tampoc no eren gaire atractives, eren totalment buides a excepció d'una inamovible porta mecànica tancada hermèticament. Per sort, el continuat i monòton so de l'aire que passava per les reixes de ventilació els va donar un lleu alleujament; sabien que no es quedarien sense aire allà dins.

Dues setmanes abans, un missatge va sonar al comunicador de tots els tripulants de la Dagon, una nau espacial d'exploració i investigació. Com era habitual en el seu temps lliure, la Hayami, una jovial infermera i cirurgiana en pràctiques a bord de l'estació, va anar cap a la zona de motors, que es trobava a l'apartat d'enginyeria. Aquesta noia de dinou anys i baixa estatura tenia un aspecte inconfusible; brillant i sedós cabell pèl-roig pentinat amb una mitja melena amb serrell, profunds ulls verds comparables a dues maragdes perfectament tallades, i una dolça i inofensiva aparença que convidava a voler-t'hi acostar. La Hayami, seguint amb el seu recorregut, va arribar fins enginyeria, on va trobar a un individu conegut.

—Bon dia Silor! —exclamava amb alegria la jove, propiciant seguidament un innocent bes a la galta del noi al que saludava—. Has escoltat el missatge sobre que ha arribat un nou tripulant a la nau? Em sembla que es diu... —rumia la Hayami, dubtant sobre el que nom del comunicat—. Ostras, crec que m'he oblidat.

El jove que tenia al davant, en Silor, va respondre afirmativament mentre treballava regulant un assortiment de vàlvules analògiques que controlaven el funcionament del generador d'electricitat, el qual funcionava gràcies a

una preuada substància, la supermatèria. Aquest tipus de generadors havien de controlar-se regularment, ja que els cristalls de supermatèria són inestables si no s'opera amb certesa, i s'han de configurar en cas d'averia. Per sort, en Silor es tractava d'un jove, d'edat similar a la de la Hayami, que tenia uns coneixements molt amplis en tecnologia. El caracteritzava el seu curt cabell castany i ulls de mateix color que, tot i que el podien fer semblar distant i fins i tot amenaçant, per dins era tot el contrari; una persona alegre i lleial.

Amb una mica d'impaciència, la Hayami va proposar-li a en Silor si li agradaria rebre al nouvingut, ja que no deu saber la distribució de la nau ni on és el seu lloc de treball.

—D'acord estimada —va dir alhora que parava en sec, assenyalant el giny davant seu—. Però abans haig d'acabar, serà una estoneta de res.

Un cop acabada la breu configuració de la màquina, els joves es van dirigir cap al port d'atracament, una obertura circular on les llançadores de trasllat de personal es connecten amb la nau mitjançant potents acobladors magnètics, establint una connexió entre els dos vehicles.

En arribar al destí, van veure un home d'uns trenta i pocs anys sortir de la càpsula ara connectada amb l'interior de la Dagon. Era més alt i corpulent que la majoria d'humans, però la seva estatura no intimidava ni descoratjava, sinó que li atorgava un posat amigable que, junt amb el seu suau i persuasiu to de veu, donava una impressió agradable i carismàtica. Els seus atributs facials eren força corrents i poc remarcables, a excepció d'una marcada cicatriu que recorria la totalitat de la seva galta dreta; començant pel costat del nas i travessant diagonalment fins arribar a la mandíbula.

—Benvingut a bord! —van expressar la parella amb emoció—. Et faria res que et guiéssim una mica per la zona? —va preguntar en Silor en un esforç de ser amable—. D'aquesta manera ens podríem conversar i conèixer-nos.

Davant d'aquesta gran mostra d'hospitalitat en arribar, el nouvingut es va sentir inclòs en la tripulació, com si ja fes temps que treballés allà. De totes maneres, va haver de declinar l'oferta; primer hauria de veure al capità de la nau.

—Ah, clar —va afegir la Hayami tot comprensiva—, però això no impedeix que t'acompanyem al despatx del capità.

Finalment, l'estrany no va tenir més remei que acceptar la invitació; no sabia com arribar-hi i el cop de mà dels joves no el perjudicaria de cap manera. Abans de concloure la conversa i dirigir-se cap al "pont", que és com s'anomenava la zona de despatxos dels diversos caps de la nau, els va fer una petita presentació; es deia Josep. Com era usual en presentacions d'aquest tipus, els dos joves també van proporcionar els seus noms; ara ja es coneixien tots.

Un cop arribats a la cambra del capità, en Josep va entrar-hi, no sense abans prémer una mena de timbre que va avisar a l'oficial perquè obrís la porta i el deixés passar. Passats uns minuts, potser més dels que aquelles reunions acostumaven a durar, en Josep va sortir per la porta amb una petita targeteta que duia el seu nom i fotografia; la seva identificació de treballador. Aquesta tarja mostrava el seu àmbit de treball, conserge, que era una feina curiosament molt sol·licitada en naus com aquella, ja que la magnitud de les instal·lacions feia que hi hagués molta brutícia.

La Hayami i el Silor van poder, d'una vegada per totes, mostrar-li a en Josep la totalitat de la gran nau d'exploració. Es tractava d'un navili espacial de sis espaioses plantes, cadascuna especialitzada en un tipus de tasques concretes, essent les més importants la primera, segona i tercera planta, corresponent-se als pisos d'operacions, enginyeria i manteniment, i vida i estar. L'últim pis esmentat, el de "vida i estar", seria el més càlid i acollidor de tots, contrastant amb la resta de la freda i inerta nau, convertint-se en el centre social i de trobades per excel·lència.

Amb la Dagon cartografiada dins la ment d'en Josep, el grup va decidir descansar una estona al menjador comú, on compartirien l'àpat del migdia i xerrarien entre ells per tal de conèixer millor el nou conserge. Després d'escoltar les captivadores històries d'en Josep, tant en Silor com la Hayami van coincidir en que es tractava d'una persona genuïna i honesta, algú amb qui confiar. Malauradament pels tres, una sirena va sonar en el comunicador de cadascú; el temps d'esbarjo s'havia acabat i havien de tornar a treballar, així que cadascú va tornar a la seva respectiva zona de treball.

Després d'aquell dia introductori, en Josep es va anar familiaritzant amb l'entorn de treball, convertint-se en una bona inclusió dins els tripulants de la Dagon. Mentre passaven els dies, anava integrant-se i, gràcies a l'ajuda de la parella de joves, ho feia més adequadament. Tot va ser així fins que aquella incident va succeir.

No recordaven com havien arribat a aquella tènica habitació, ni tampoc sabien què feien en aquella misteriosa sala, però estaven convençuts que aquell lloc no podia portar cap tipus de bé. Llavors, en un intent de fugir d'aquella presó en què estaven, en Silor va fer ús de les seves capacitats com a enginyer amb que, fent servir extrema precaució, va poder generar un potent curtcircuit a la porta que, amb unes quantes guspises, va produir que s'obris bruscament.

Tan bon punt va posar un peu a fora, en Silor va ser sorprès per dues persones que mai no havia vist abans que l'amenaçaven a punta de pistola per tal que no es mogués ni un centímetre més. En veure que estava en perill, la Hayami va quedar petrificada; volia ajudar però sabia que en aquella circumstància no era possible. En Josep, però, no va reaccionar com els demés es pensaven, sinó que va començar a riure, una malèvola i satisfeta riallada en veure que els seus plans anaven tal i com tenia pensat.

—Molt bé, nois —va dir en Josep en acabar de celebrar—, emporteu-vos el jove, és l'enginyer del què us parlava, la nostra clau de l'èxit.

En sentir aquelles paraules, tant en Silor com la Hayami van empal·lidir; en Josep no era qui es pensaven, els havia enganyat per parar-los una trampa. Els joves no sabien què fer, tremolaven de por davant d'una situació desconeguda i perillosa. Sense capacitat per actuar al respecte, els dos homes es van emportar a en Silor en direcció a enginyeria, concretament a la zona on la supermatèria es trobava.

—Per què ho has fet? —va discutir la Hayami cap a en Josep, totalment alarmada per la situació—. Per què ens fas això?

Al escoltar els plors d'impotència de la noia, en Josep no va poder evitar somriure maliciosament. El malvat acabat de descobrir va explicar a la Hayami el seu minuciós i ben plantejat pla: el motor de la Dagon, la supermatèria, es tractava d'un dels materials més preuats coneguts. Si l'aconseguia, el podria vendre per un preu inimaginablement alt i es faria ric junt amb els seus companys.

—Els diners ho mouen tot, no és així Hayami? —va comentar en Josep amb lleugera ironia—. Tenia uns assumptes pendents, i la Dagon era la opció més viable per aconseguir els diners necessaris.

Mentrestant, a l'altra banda de la nau, en Silor estava sotmès pels dos homes armats a extreure la supermatèria de la càpsula en què es trobava. El procés era lent, i molts factors podien sortir malament, però a mans d'un professional era força segur. O ho hagués sigut, si no fos per una inoportuna averia en el moment més crucial; un tall d'electricitat. Si no restablía l'energia, la supermatèria tenia possibilitats de desestabilitzar-se, i llavors no només ell estaria en perill, sinó la nau sencera.

Com que intentar treure el cristall en aquelles condicions era una mort assegurada, en Silor va optar per un altre opció, que ben mirat no era una mort segura, però sí una de ben possible. Armat de valor i sense dubtar ni un segon, en Silor va aconseguir, gràcies a la clau anglesa que duia a la mà, derivar als soldats que el tenien pres satisfactòriament, que sense il·luminació no es van esperar l'atac. Malauradament per a ell, l'últim dels dos homes el va arribar a disparar una bala a l'abdomen abans de caure inconscient pel cop.

Apartada d'enginyeria, la Hayami va escoltar un tret en la llunyania que li va causar un temor terrible, com si un fet espantós acabés de succeir.

—En Silor! —va exclamar la noia mentre hiperventilava—. No pot ser! Li haurà passat alguna cosa?

En un últim desig, en Josep va deixar que anés i que veies per ella mateixa el que havia passat, ja que sabia que en Silor era important per a ella. Després de tot, era un traïdor, però no havia perdut la seva humanitat.

Corrents com podia, la noia va arribar finalment a la sala del motor, on va veure, amb l'ajut d'una llanterna, el cos blanquinós d'en Silor acompanyat d'un bassal sanguinolent. Després d'una inspecció més propera, va veure que encara era viu, però no romandria així per molt temps. Com que tenia la capacitat per fer-ho, va intentar ajudar-lo, però en Silor la va parar en un últim esforç.

—L'energia... —va comentar en Silor en un estat molt precari—. L'has de restablir.

La Hayami, tot i que a contracor, va decidir obeir les paraules d'en Silor que, si en aquell estat mantenia l'electricitat com a més important que la seva vida, probablement era per alguna cosa. Llavors, seguint lentes però clares les instruccions de l'enginyer moribund, que consistien a girar un seguit de vàlvules de manera concreta, va aconseguir reparar l'averia energètica.

Un cop els llums es van encendre i el problema es va resoldre, els ulls d'en Silor es van tancar, indicant que un altre

problema va emergir. De la manera que li era possible, la Hayami va decidir agafar el seu quasi inert cos i el va portar al pis d'operacions per tal d'intentar remeiar la cada cop més popera mort del seu estimat.

Ja al quiròfan, la metgessa va deixar el cos d'en Silor en un llit per tal d'intervenir. Quan va comptar el seu pols, va veure que patia d'una fibril·lació ventricular; el seu cor havia deixat de bategar i era a punt de morir. Amb totes les presses possibles, va començar una transfusió de sang, ja que n'havia perdut molta, i va fer una desfibril·lació per tal de restablir el seu pols tal i com havia fet amb la llum feia uns minuts. Per fortuna pels dos joves, el seu cor va tornar a bategar, tot i que de manera molt feble, com si es tractés d'una bombeta defectuosa. Lleugerament més alleugerada, va procedir a guarir la ferida de bala de la zona abdominal.

El lent procés de curació era molt inquietant; estava constantment lluitant contra el rellotge per veure qui era més ràpid. Finalment però, va aconseguir que els nivells vitals d'en Silor fossin estables; ho havia aconseguit.

Temps després, un seguit de policies de la nau va acudir a la Hayami per tal de saber què havia passat. Un cop la noia les va explicar tot, van cercar i seguidament enxampar a en Josep i els seus companys, portant-los amb una llançadora cap a una presó d'alta seguretat.

En Bruno i el pare perdut

Jana Aliu, Roc Ferrer, Albert Nadal, Ada Roura

La història passa en un poble de la província de Girona, concretament de l'Alt Empordà, vora del mar, a la costa del Cap de Creus, anomenat Cadaqués. En aquest poble quasi tothom es dedica a la pesca. Es diferencia dels altres per l'originalitat i la peculiaritat de les cases, que són blanques i acollidores.

La família d'en Bruno viu en una d'aquestes cases blanques que està situada en el casc antic de la ciutat. La casa és petita, però còmode per dues persones, amb una petita xemeneia per poder-se esclafar els dies d'hivern quan fa molta fred. Disposa de dues habitacions i una sala que dona a un petit pati interior per penjar i rentar la roba. La casa té un terrat a la part de dalt on la Maria passa les tardes amb les amigues i en Bruno a vegades convida als seus amics a jugar a la pilota.

En Bruno és fill del Pere Màrtir i ara està a punt de fer el seus 10 anys i encara no coneix al seu pare ja que viu amb la seva mare. En Bruno ja comença a fer preguntes i a tenir curiositat per qui és l'home que li hauria d'haver fet de pare.

Físicament no tenen una gran semblança. En Bruno té els cabells castanys i els ulls blaus i als seus 9 anys és un nen molt viu i espavilat. És molt alt per l'edat que té i en una cosa s'assembla molt al seu pare; és ben petit i ja els hi va al darrera a les noies. La seva mare és la Maria de cal Llorenç, víctima d'un dels festejos del Pere Màrtir. Ells dos van estar embolicats durant una llarga temporada fins que en Pere se'n va cansar i la va abandonar. Ella es va enrabiar molt, així que quan es va assabentar que estava embarassada va prendre la decisió de cuidar del Bruno ella sola, el que no s'esperava era que el seu fill li sortís igual de 2florero". Quan el Bruno es comença a fer preguntes sobre qui deu ser aquell home, pregunta a la Maria; on és el pare? Perquè no ve? Es mort? Algun dia el podré conèixer?..., la Maria no sap que respondre així que es limita a dir-li que no en sap res del seu pare des de fa molts anys i que no s'ha interessat en tots aquests temps per la família.

En Bruno va a una escola situada a 30 minuts de la ciutat amb cotxe. Està situada a la ciutat del costat i és una escola pública on hi va molta gent de Cadaqués. L'escola només arriba fins a primària.

A en Bruno li agrada passar molt de temps a la platja del seu poble, quant no és època d'estiu i turistes. L'aigua és freda i li agrada seure a les pedres i observar el mar. Veu arribar els pescadors amb els vaixells ple de peixos i les barques aparcades a la platja. És una platja petita però còmode, tranquil·la, on ell pot pensar en les seves coses.

janna Aliu

A en Bruno sempre li havien explicat que el seu pare havia marxat abans de néixer ell i que no en volia saber res de la família. Per molt que preguntava, ningú li donava cap resposta, és més li deien que no preguntés, que no valia la pena saber sobre una persona que ho havia deixat tot i havia marxat sense dir res. Qui menys volia parlar sobre el pare d'en Bruno era la seva mare. La Maria de Cal Llorenç s'havia enfadat molt quan en Pere Màrtir la va deixar per anar amb una altra noia, sense donar-li cap explicació i deixant-la embarassada. Per això cada vegada que en Bruno preguntava, la mare intentava no donar cap explicació.

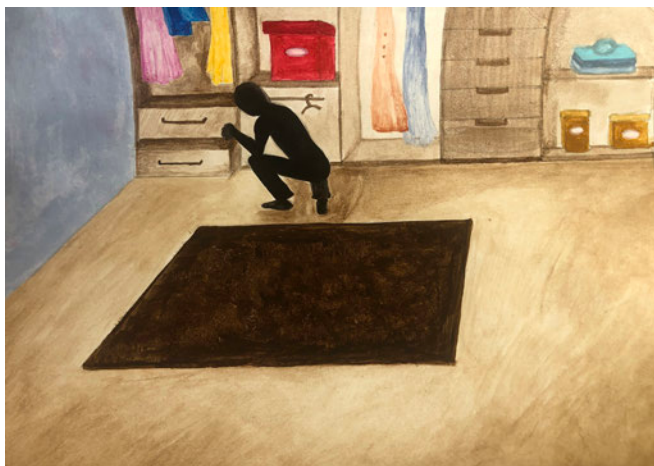
A en Bruno no el convencien aquestes explicacions i cada vegada tenia un sentiment més fort per saber d'on venia, qui era aquella persona que tothom intentava que no conegués ni en sabés res de res.

En Bruno a les nits, mentre la seva mare dormia, rebuscava per tots els calaixos i racons de casa seva per trobar alguna carta, foto, document o qualsevol altre cosa que l'indiqués qui era el seu pare, on vivia, a què es dedicava, per què havia marxat i els havia deixat, ...

Per molt que mirava i mirava no trobava res de res. A més, havia d'anar molt en compte de deixar-ho tot igual per tal que la seva mare no adonés del que estava fent. Però en Bruno era un noi d'idees fixes i no es rendia fàcilment. Cada nit, una darrera l'altra tornava a buscar pistes sobre el seu pare, volia saber tant si com no qui era i on es trobava.

Una nit, desesperat de no trobar res, va tornar a remirar un moble de calaixos del menjador. El segon calaix se li va quedar travat i no podia acabar d'obrir-lo, va estirar fort per tal de desencallar-lo i amb la força que va fer el va treure del tot. Al fons del calaix agafat a la ranura que queda entre el tros de fusta del final del calaix, hi va veure un paperet vell i groc pel pas del temps. En el qual s'hi trobava un escrit dirigit a la seva mare.

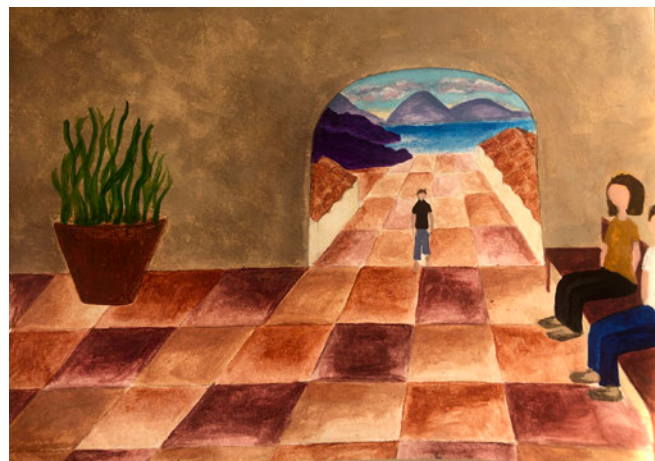
La tinta estava degradada i costava bastant de entendre la lletra. Tot i això en Bruno va poder llegir perfectament el que hi posava. La carta definia la espècie de relació que els seus pares havien mantingut deixant en evidència que no era res seriós. A la carta es notava que el seu pare li tenia estima però que la deixava per una altre dona sense donar gaires explicacions. Al final de l'escrit en una cantonada i amb lletra petita s'hi trobaven unes inicials "P.M." i just al costat una direcció que suposadament era de on provenia la carta. En Bruno decidit va agafar la carta i se la va guardar amb la intenció de que al dia següent poder anar a on el portés la direcció escrita i preguntar per aquelles inicials.

janna Aliu

Quan es va fer de dia, en Bruno es va aixecar el més aviat que va poder per tal de marxar sense haver de donar gaires explicacions a la seva mare. Un cop va ser fora es va dirigir cap a Cadaqués, el poble des del que havia estat enviada aquella carta. Al arribar en Bruno es va quedar contemplant la peculiaritat d'aquell petit poble ple de cases blanques embovat a la vora del mar. El soroll de dos senyors traient una barca de l'aigua el va interrompre, al veure'ls en Bruno es va dirigir cap a ells sense dubtar-ho i els va preguntar si coneixien a algú amb aquelles inicials. Els dos pescadors van respondre que no, que no coneixien ningú que P.M seguessin les seves inicials. En Bruno, va continuar passejant pel passeig marítim de Cadaqués i es va trobar a una colla d'avis assentats en un banc, que semblava que eren de tota la vida del poble. Es va desviar

del passeig en direcció a ells i els hi va preguntar el mateix que als dos pescadors. Un dels avis va respondre que hi ha un home no gaire vell que viu apartat del centre urbà de Cadaqués amb una casa immensa amb una de les dones més belles i més riques del poble i que coincidia amb les inicials que en Bruno havia mencionat. La persona de les inicials va afirmar que es deia Pere Màrtir. L'avi li va indicar on estava la casa i en Bruno es va dirigir cap allà. Era un camí de muntanya de no fàcil accés. Després de una hora i poc de recorregut va arribar a la casa. Va tocar el timbre i la va obrir una dona que destacava per la seva bellesa, en Bruno li va preguntar si aquí vivia un tal Pere Màrtir, li va respondre que sí. La dona el va fer entrar a casa on s'hi trobava el Pere Màrtir assentat en el sofà, al veure'l es va quedar sorprès per la seva semblança física i seguidament li va dir que era en Bruno fill de la Maria de Cal Llorenç al sentir això en Pere Màrtir es va estranyar, i es va començar a fer preguntes sobre qui seria el seu pare. Un cop en Bruno li va explicar tot la història sobre la carta que s'havia trobat i com havia arribat fins aquí, ell se'n va adonar de que podria haver la possibilitat de que fos el seu fill. Decididament els dos es van dirigir cap a casa de la Maria en busca de respostes. Un cop hi van ser, la Maria els va explicar detalladament com va anar tota la història. Després d'escoltar-ho tot, en Bruno va decidir no enfadar-se amb cap dels dos i tenir la oportunitat de conèixer al seu pare.

janna Aliu

Finalment el Pere Màrtir i la Maria van acordar una custòdia compartida entre els dos.

En busca de l'elixir de la vida eterna

Yahya Hasanov, Enqi Jiang, Isabela Zapata

Jonatan Antoni era un home que vivia de l'ajuda d'altres homes del seu poble. Des de molt petit es va quedar sense pare i va haver de cuidar de la seva mare. A mesura que ell anava creixent, la seva mare s'anava fent cada vegada més vella. Quan en Jonatan tenia 20 anys, la seva mare va contraure una malaltia molt estranya que ni el millor metge del regne podia curar. El metge deia que només amb l'elixir de la vida eterna, que existia només a les llegendes dels vikings, podria salvar-la, però ningú sabia si la llegenda era verdadera o no, i tampoc on es troba aquell elixir. Jonatan es va deprimir i es trobava de mal humor. Sempre que es sentia així anava al bar a beure unes quantes copes, però aquesta vegada notava alguna cosa estranya. Normalment hi havia molt de xivarri, però aquesta vegada només hi havia silenci. Semblava que el temps havia parat. Ningú parlava. De sobte va entrar un home amb una caputxa que tapava tota la seva cara; portava una roba molt vella, semblava com si vingués del segle passat. Va seure davant d'en Jonatan i li va dir que si volia trobar l'elixir de la vida eterna hauria d'anar al mar, a buscar l'Atlàntida. Allà hi trobaria el que buscava. Després de dir allò se'n va anar. En Jonatan no entenia perquè aquell home sabia que ell buscava l'elixir, però va decidir en creure en aquell home.

L'endemà va començar a comprar totes les coses necessàries per aquell viatge ja que no sabia quan temps estaria navegant pel mar. Al final del dia va trobar un pesquer que volia vendre el seu vaixell i en Jonatan el va comprar per 4000 diurms. L'endemà, ben d'hora al matí, es va preparar per començar el seu viatge. Els primers dies van ser molt durs per ell, ja que no parava de vomitar, però el cinquè dia es va acostumar al va i ve del vaixell i les onades. Tot anava bé fins que el desè dia es va trobar amb uns pirates que van voler capturar-lo. En Jonatan per salvar-se els explicà que sabia on es trobava l'elixir de la vida eterna. Va fer un pacte amb els pirates, en Jonatan hauria de trobar el tresor en tres mesos i si el trobava el deixarien lliure. Però els pirates no es refiaven d'ell i van posar-li una marca màgica a la mà per localitzar-lo en qualsevol moment. Els pirats el van deixar en una illa abandonada sense res. En Jonatan estava molt enfadat, però es va oblidar de tot el que havia passat quan va notar que estava mort de gana. Ja feia més de tres dies que no menjava. Va buscar per tota l'illa, però no va trobar res per menjar. Va caure a terra i va tancar els seus ulls. En Jonatan obre els ulls i veu que està en una mena de cova a sobre d'un llit de pedra. Davant seu es trobava aquell home del bar. En Jonatan es va sorprendre molt, tenia moltes preguntes, però no va tenir temps de fer-les, ja que aquell home va desaparèixer molt sobtadament, deixant a terra tres objectes. En Jonatan no podia creure el que havia vist, però finalment es va aixecar i va mirar els objectes que aquell home li havia deixat. El primer era una mena

de màscara que permetia respirar sota l'aigua, el segon era una espasa màgica que s'escalfava quan es trobava a prop de l'Atlàntida i l'últim objecte era una de les tres claus necessàries per obrir la porta i poder entrar a la ciutat enfonsada. Amb tot això, en Jonatan es va decidir quedar-se en aquella illa i entrenar, per fer-se més fort. El que primer volia fer era matar aquells pirates. Mai havia pensat en compartir l'elixir amb ells ja que era l'única cosa que podia salvar a la seva mare.

Durant aquells tres mesos va fer cada vegada més fort, fins i tot va poder tallar un arbre d'un sol cop. Amb tot preparat, el primer que va fer és buscar a aquells pirates. Els va trobar fàcilment i els va matar a tots. La següent cosa era trobar les dues claus restants que faltaven. Va anar d'illa en illa però no trobava res. Va tornar a la primera illa on es va trobar amb aquell home misteriós i enfadat. Va estar tres dies tallant arbres. Quan va tallar tots els arbres de l'illa, va trobar un cova, s'hiva endinsar i pel camí no parava de trobar-se amb monstres. Va haver de lluitar tres dies per matar-los a tots i, finalment, va trobar les dues claus restants al fons de la cova a sobre d'una pedra. L'única cosa que li restava per fer era trobar l'Atlàntida i l'elixir.

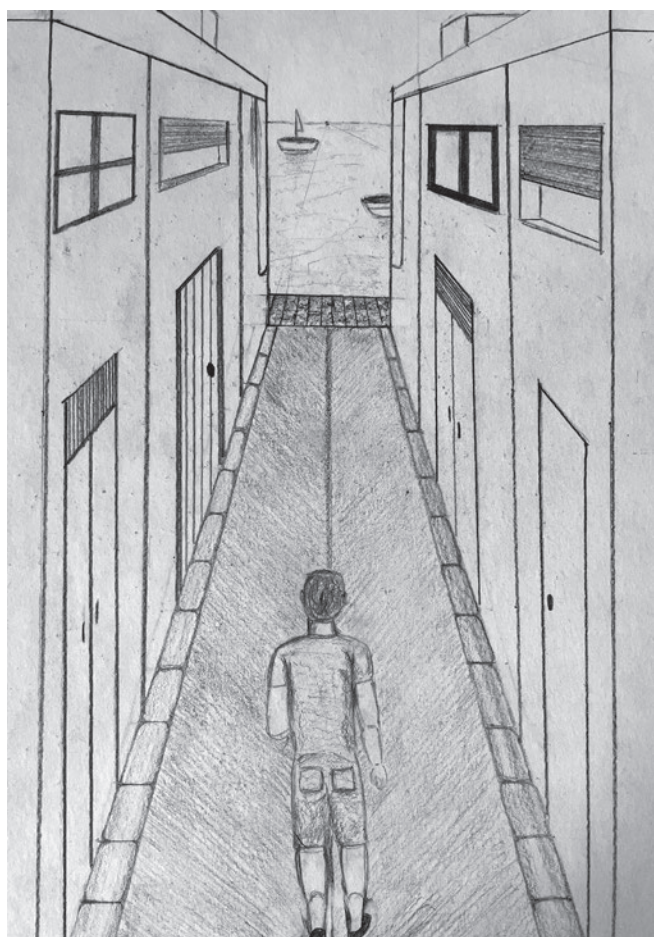
El dia següent es va posar la màscara per respirar sota l'aigua i va començar a nedar per trobar la ciutat enfonsada. Gràcies a Déu ho va trobar a 20000 metres sota l'aigua passant per una cova. Davant seu hi havia una porta de més d'un quilòmetre d'alçada amb tres forats per posar les claus. En Jonatan les va posar totes tres i va obrir la porta. De sobte, una llum molt forta el va deixar cec. Quan va poder obrir els ulls, el que va veure va quedar gravat per sempre en la seva memòria. Era una enorme ciutat futurista amb grans gratacels, els edificis semblaven nous i a les zones verdes encara hi havia vegetació. Semblava que mai s'hagués enfonsat, però tot això no importava, l'única cosa que volia era trobar l'elixir de la vida eterna. Va buscar per tota la ciutat, però no va trobar res. Desesperadament va treure la seva espasa perquè volia destruir coses per calmar-se, però de sobte, l'espasa es va escalfar molt. Es va recordar de la funció que tenia l'espasa, i amb l'ajuda d'aquesta, va arribar a un soterrani, on va trobar una caixa forta una pedra. Va tallar la pedra per la meitat i a dins hi havia l'elixir que buscava. Era una mena de líquid que canviava de color tota l'estona.

Finalment va tornar amb una porta teletransportadora que va trobar per la ciutat i ràpidament va arribar a l'hospital. Va veure a la seva mare i li va donar l'elixir.

El que ell no sabia era que en el moment que havia deixat enrere l'Atlàntida aquesta va començar a enderrocar-se ja que el que mantenia la ciutat en peu era l'elixir.

En un poble de costa

Tot comença amb un noi, en Guillem Garriga, amb 18 anys acabats de fer i la decisió d'independitzar-se. Decideix mudar-se a un poble de costa i així canviar d'aires i conèixer a gent nova. Aquesta decisió es deu a que la seva infància no va ser gaire agradable, ja que va estar patint assetjament per part dels seus companys de classe durant la seva etapa d'estudiant. Tot i haver canviat diverses vegades de centre, mai va arribar a encaixar i sempre es sentia exclòs. Arran d'aquest fet, al llarg dels anys s'ha anat tornant una persona insegura, solitària i que no confia massa en tercers.

Abril Troyano

Un cop instal·lat al seu pis d'un bonic poble de platja, va trobar feina al forn de pa Casadevall. Allà va conèixer a la Carlota Casadevall, neta dels propietaris del forn. A partir d'aquell moment van establir una amistat que a poc a poc es va anar consolidant. A més, ella va ser la que li va ensenyar el poble a en Guillem i li va presentar el seu grup

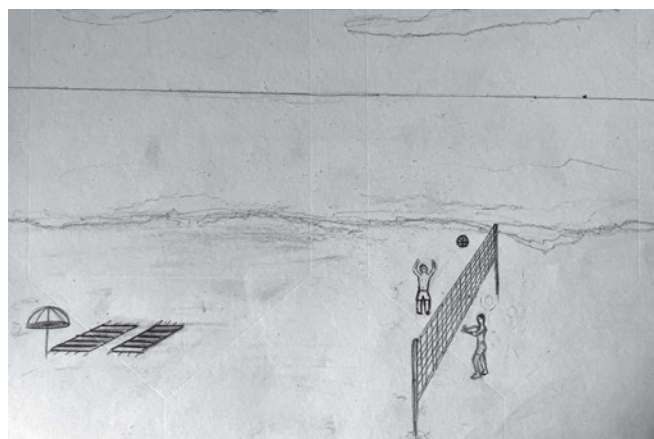
Júlia Alba, Toni Molina, Abril Troyano

d'amics, entre ells el seu xicot Damià Carbonell. En Damià era un noi conegut per la seva amabilitat, però sobretot per la seva riquesa, ja que pertanyia a la família més rica del poble.

Abril Troyano

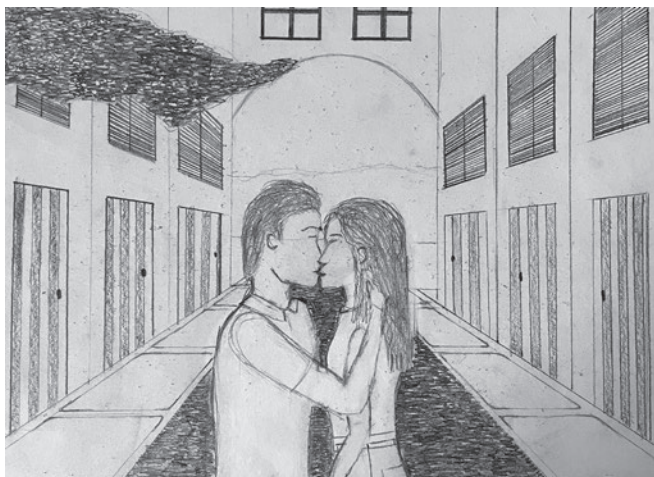
Va anar passant el temps, i l'amistat i la confiança dins el grup d'amics augmentava cada dia més. Cada cop quedaven més sovint, anaven a fer volts per la platja, dinaven junts i passaven les tardes jugant a jocs de taula i explicant-se el que els havia passat. Per primer cop a la vida, en Guillem es sentia còmode i encaixava dins d'un grup. En poc temps, en Guillem va començar a sentir una gran estima cap a la Carlota, un fet nou per a ell. Desgraciadament, el sentiment no era mutu, ja que en Guillem sabia que la Carlota tenia parella. Això va provocar que ell no li expressés mai els seus sentiments cap a ella.

Abril Troyano

Entre en Guillem i en Damià també es va forjar una bonica amistat, ja que es complementaven molt bé. Al principi, en Damià no era conscient dels sentiments que tenia en Guillem cap a la Carlota. Però a mesura que passava el temps va començar a sospitar, degut a que l'afinitat entre en Guillem i la Carlota augmentava cada cop més.

Una tarda d'estiu, com de costum, van quedar tots a la platja. Després d'unes hores de rialles i diversió, es va fer de nit i van haver de marxar. De tornada, en Guillem va acompanyar a la Carlota a casa perquè vivien molt a prop. Quan s'anaven a acomiadar, en Guillem li va confessar tots els seus sentiments perquè no era capaç de reprimir-los més. Com ell ja s'esperava, la reacció de la Carlota no va ser com li hagués agradat a ell. En canvi, ella es va quedar de pedra i no va saber com reaccionar cap a aquesta situació. De manera incòmode es van acomiadar.

Abril Troyano

Van passar uns dies en els que la Carlota intentava evitar a en Guillem el màxim possible i només parlaven si era estrictament necessari. En Damià va notar que els dos amics s'havien distanciat. Li va preguntar a la Carlota que havia passat entre ells, a la qual cosa ella li va contestar amb una mentida. En Damià va notar que ella no li havia dit la veritat, però no li va donar més voltes al assumpte i ho va deixar córrer. La situació no millorava, no obstant, la Carlota no podia parar de donar-li voltes a les paraules que li havia dit en Guillem. Aquí va ser quan se'n va adonar de que li tenia una estima especial i començava a tenir sentiments cap a ell. Al principi es negava a acceptar-ho pel fet de que tenia xicot, però va acabar entrant en raó. Va estar durant dies donant-li voltes a com dir el que realment sentia a en Guillem, i quan finalment ho va tenir clar, va anar a parlar amb ell. Li va dir tot el que sentia per ell i que estava confosa. En Guillem ho va entendre, i es va quedar sorprès en el moment en que la Carlota es va llençar sobre els seus llavis. Aquest va ser el seu primer petó dels molts que es van anar fent. Els dos estaven molt feliços que el seu amor fos correspost però també es sentien culpables pel fet que en Damià era la parella de la Carlota i un dels millors amics d'en Guillem.

Unes setmanes després, en Guillem li va dir a la Carlota que no suportava el fet de veure-la petonejant-se amb en Damià, i li va demanar que si tant l'estimava que deixés la seva relació amb en Damià i li expliqués tota la veritat. Però la Carlota, per por de fer mal a en Damià, es va negar a la proposta d'en Guillem. Ella en canvi li va proposar que li donés una mica més de temps per poder fer les coses millor i més a poc a poc. Simplement perquè no fos un cop tan dur pel pobre Damià.

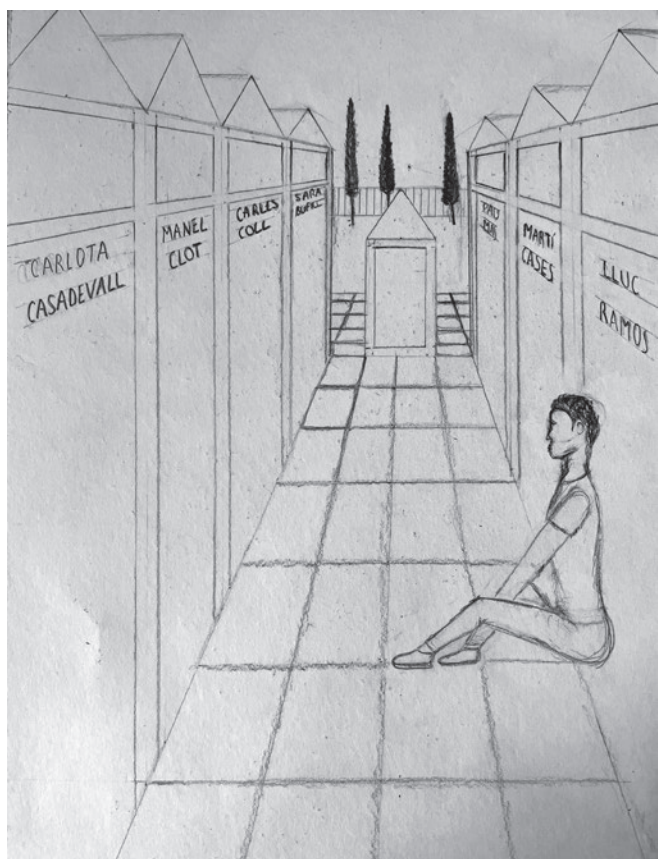
Van anar passant els dies i les setmanes, i la Carlota s'anava mostrant cada cop més distant. D'aquesta manera en Damià podria intuir el que la Carlota li volia dir. I així va ser, en Damià es va adonar que la seva relació no anava enlloc. Va decidir anar a parlar amb la Carlota per preguntar-li què li passava, però de nou, la Carlota no es va atrevir a dir-li la veritat. Per aquesta raó, en Damià va anar a parlar amb en Guillem. Quan en Damià es va presentar davant d'ell i li va preguntar si sabia què li passava a la Carlota, en Guillem no va poder aguantar més i li va explicar tota la veritat. En Damià, en sentir el que en Guillem li acabava de dir, no va saber reaccionar de cap altre manera i va marxar corrent, després d'estar durant més de 2 segons paralytitzat.

Va desaparèixer durant dues setmanes i ningú sabia res d'ell. La Carlota, sense entendre el perquè, li va anar a preguntar a en Guillem si sabia que havia passat. En Guillem li va contestar que li havia explicat tota la veritat perquè ja no aguantava més. La Carlota es va enfadar per no haver-li donat el temps que ella li havia demanat.

En Damià després d'estar més de tres setmanes desaparegut es va tornar a deixar veure. Semblava una persona totalment diferent, la seva amabilitat havia desaparegut igual que el seu somriure permanent. La Carlota també estava destrossada, el fet de perdre en Damià va ser un cop molt dur igual que el fet de que en Guillem li fes aquella emboscada. Això a poc a poc, li va anar passant factura. Començava a tenir problemes de depressió fins arribar el moment en que no sortia de casa.

Les coses van empitjorar i ja ningú sabia res de la Carlota. En Guillem i en Damià estaven molt preocupats per ella. Més d'un cop, tots dos, havien anat a casa seva per estar amb ella, però no obria la porta, de manera que acabaven marxant. Els avis de la Carlota, un matí van entrar a casa de la seva neta i la van veure destrossada, no tenia ànims, no menjava i tenia el pis desordenat i brut. Van intentar animar-la però no es veia resultat. El matí següent va sortir al diari que havien trobat el cos d'una jove morta dins del seu apartament. La Carlota s'havia suïcidat.

En Damià estava amb en Guillem quan va veure la notícia, quan li va explicar el que havia llegit es van posar els dos a plorar. Malgrat tot el mal que s'havien fet es necessitaven. Els dos sabien que la mort de la Carlota va ser per culpa seva, i hauran de viure amb això a dins durant la resta dels seus anys.

Abril Troyano

Encegat per la guerra

Carlez González, Mariam Kouzaz,
Paula Mateu, Pau Serra, Ander Varela.

Sento a la meva mare plorar, no és el primer cop que la sento així, sé que intenta que no l'escolti perquè no em preocupi però fa mesos que no rebem cartes del meu pare, corren molts rumors que es va canviar de bàndol i la seva absència cada cop es fa més present. Vaig cap a la cuina i l'abraço sense dir res, passem una estona així, sense canviar de posició i amb un silenci que sembla ser que ningú vol trencar. De cop sento que la meva mare es reincorpora i mirant-me amb aquets ulls blaus que fa temps que ja no brillen, m'explica que no pot més, que sense ell no i se'm parteix el cor.

Obro els ulls, hi ha molt d'enrenou, la meva mare no està aquí, tot era un somni o un record que m'angoixa i que viurà sempre present amb mi si no trobo al meu pare i el porto a casa amb la meva mare. Surto de la cambra d'aquest vaixell que em porta directament a la guerra i veig que és mig dia, el cel està fosc pel fum i per això sé que ja estem a prop. L'ambient és molt tens, tots s'estan preparant pel moment en el què el capità, intentant aparentar calma, ens ordeni anar a les barques per arribar al camp de batalla. Observo als meus companys, cada un d'ells li resa al seu Déu esperant poder tornar a casa algun dia sa i estalvi.

Uns minuts més tard, la nostra barca ja ha sortit del vaixell i ara es pot veure la mida total del nostre exèrcit. Desenes de barques de guerra també han sortit del vaixell principal i ja són totes al mar. Al nostre davant, una platja petita farcida de soldats alemanys amagats que acaba en l'immens terreny de batalla on hi hauria d'haver el meu pare.

En arribar a la platja, el general ens intenta donar forces dient-nos que estem fent això per la pàtria per tot seguit donar-nos les instruccions que ens portaran a la batalla, encara que el meu objectiu no fos precisament guanyar la guerra.

El meu company, d'una mirada penetrant i un cos corpulent que irònicament no desitjaria trobar-me en mig d'una

guerra m'empenta tornant-me a la realitat, estic a punt de lluitar en una guerra per la que no sé si estic preparat. Camino seguint per inèrcia als meus companys, als que no puc mirar a la cara ja que sé que no podria defensar-los en cas de perill, no seria capaç de matar per salvar-los. Immers en els meus pensaments arribo amb la meva tropa a la trinxera, m'agenollo i trec l'arma, apuntant analitzo amb detall l'altre bàndol i amb esperança espero reconèixer alguna cara coneguda en els soldats que s'amaguen darrera la trinxera contrària. De cop, sentim un tret i veiem un home dels nostres a terra, la batalla ha començat. Sembla que el pla establert pel capità no funciona ja que tots els meus companys comencen a córrer cap endavant per defensar millor la base i jo els imito sense perdre de vista el meu objectiu.

En un obrir i tancar d'ulls veig el meu pare amb el rifle de guerra apuntant-me, intento acostar-me, amb les mans sobre del meu cap i sense cap arma perquè vegi que no soc el seu enemic. El veig, està igual però amb una mica més de barba. La velocitat amb la que m'acosto al meu pare a cada pas disminueix ja que al mirar-lo als ulls noto una mirada fosca que em fa tremolar només de notar-la sobre de mi, però això ara no m'importa. Tant de temps esperant aquest moment, tants mesos vivint amb l'angoixa de si era viu o no, que no m'ho penso més i surto corrent a llançar-me als seus braços. Per fi puc sentir el seu contacte, puc olorar la seva olor que tot i estar barrejada amb la de la suor i la pólvora, reconeixeria a quilòmetres de distància.

De sobte sento quelcom pressionant-me el costat esquerra del pit, i amb un obrir i tancar d'ulls un estrèpit em deixa sense oïda i un dolor molt agut s'instal·la on abans sentia la pressió d'aquell objecte desconegut. No podia ser veritat, el meu propi pare m'havia disparat. Ja estirat al terra, sense forces el vaig mirar per últim cop, un sentiment de pena s'instal·lava al seu rostre just abans de marxar corrents i deixar-me allà morint sol en el camp de batalla.

Eduard, un jutge excepcional

Ahmed va ser detingut un 13 de Novembre, esperant per ser traslladat per mar fins a una illa privada, adaptada a aquesta situacions, per mantenir una persona molt perillosa sota custòdia sense que ningú el pugui trobar abans de jutjar-lo perquè així no el poguessin.

Tot aquest procés és degut a que Ahmed és un cap de la màfia Marroquina, el qual se li han assignat un total de 250 assassinats i molts casos de tràfic de drogues il·legals. Al seu voltant tenia un equip de delinqüents i assassins, que havia contractat amb anterioritat per assassinar o manipular diferents jutges o acabar amb testimonis disposats a declarar contra ell per així obtenir la llibertat de manera eficaç ja que farien el possible perquè no es celebrés el judici.

Allunyat de tot aquest moviment, a Barcelona, residia un jutge molt important, a qui li seria assignat el cas d'Ahmed. Eduard era conegut per la seva eficiència en la majoria dels casos en que havia treballat ja que un 90% resultaven positius per la societat. L'Eduard però, en canvi, en la seva vida privada no va tenir tanta sort ja que, va patir la mort de la seva dona Helena quan va donar llum a la seva única i estimada filla, Ariadna.

Cristina Ribas

La seva filla és la seva única raó per viure i mai es podria perdonar que li passes alguna cosa, per culpa de la seva feina amb la gent amb la qual tracte dins aquest. Per aquest motiu Eduard havia gastat una gran fortuna en contractar un cos de vigilància per Ariadna.

Pau Delós, Jan Danés, Cristina Ribas,
Ástrid Rodríguez, Aina Veray

Cristina Ribas

D'altra banda, Ariadna era una adolescent normal i corrent, tenia 17 anys i li quedaven pocs dies per fer-ne 18. Era una noia d'estatura estàndard, tenia els cabells castanys com les fulles dels arbres a la tardor, uns ulls verds i grans com un mussol que t'atrapaven només veure'ls i uns llavis fins com la tela.

En l'àmbit escolar era una de les millors estudiants, tenia una mitjana d'excel·lent, s'estava dedicant a estudiar molt, per així poder entrar a la carrera de medicina en una bona universitat, per així seguir el seu somni i convertir-se en una doctora de renom. Tot això amb el desacord del seu pare, ell volia que seguis el seu camí i és convertís en una gran jutgessa.

Una preciosa vesprada d'hivern, concretament la nit en

Astrid Rodríguez

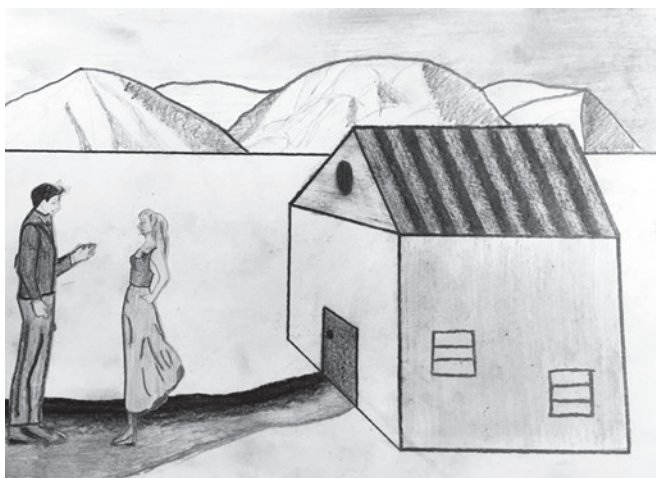
que l'Ariadna complia els 18 anys, estava molt exaltada d'emoció perquè anteriorment havia planejat amb les amigues la seva gran festa d'aniversari en una discoteca famosa de la seva ciutat i no se la perdria per res del món.

Unes hores més tard cap a les 9 del vespre quan es disposava a sortir de casa i dirigir-se a casa de la seva amiga on havien quedat totes per anar a sopar totes juntes i després anar a la discoteca. Quan ja tenia un peu fora de casa, de

Astrid Rodríguez

cop i volta es trobà el seu pare que tornava de treballar. En veure com anava vestida la va aturar i li va preguntar a on es dirigia a aquelles hores de la nit.

Cristina Ribas

Un cop la noia li va haver explicat les seves intencions, el pare li va negar sortir i la va obligar a quedar-se a casa. Això va provocar una gran discussió entre ells dos que va portar a la noia a prendre la decisió d'escapar-se de casa a mitjanit i trobar-se amb les seves amigues igualment. El pare en canvi estava preocupat per ella, ja que tot just havia sortit de la feina on havia estat tot el dia ocupat amb el cas de l'Ahmed, ja que la policia li havia aportat nova informació que el preocupava. Es tractava del grup de confiança d'Ahmed, eren Zaka, Moha i Hamsa, s'havia detectat que havien entrat a la ciutat. Aquest fet posava en perill a l'Eduard i a tota la seva família, incloent la seva filla Ariadna. La policia el va advertir, cap membre de la seva família podia sortir de casa sense protecció ja que el grup de l'Ahmed eren professionals i violents.

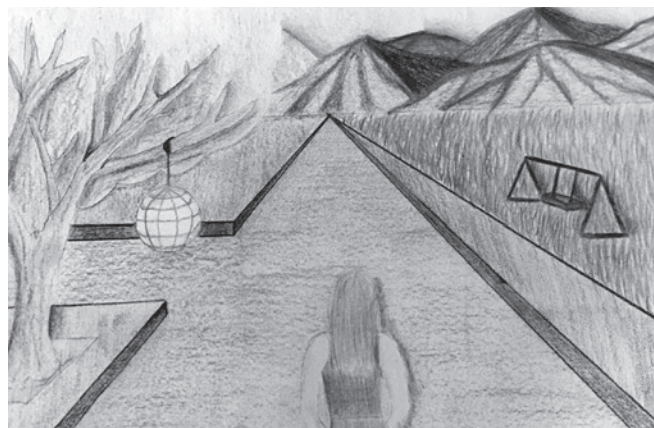
Astrid Rodríguez

Eren les dotze de la nit i a casa l'Ariadna regnava el silenci. L'Eduard havia anat a dormir i just era el moment en que el cos de seguretat feia un canvi de torn. Ella sabent aquesta informació va decidir escapar-se per la finestra de la paret que donava a la part del darrera de la casa i va anar a trobar-se amb les amigues.

Astrid Rodríguez

L'Ariadna portava estona a la discoteca, eren les quatre del matí i juntament amb les seves amigues es disposaven a marxar cap a casa. Mentre les amigues recollien les seves pertinències del club ella va decidir anar a prendre l'aire. En sortir a fora es va trobar un carrer completament buit i fred. De seguida es va penedir d'haver sortit i quan era a punt de tornar a entrar a buscar les seves amigues va notar que algú l'estirava i, de cop i volta la introduïa dins d'un vehicle. La noia, que estava sota efectes de l'alcohol, es va desorientar i va perdre el coneixement.

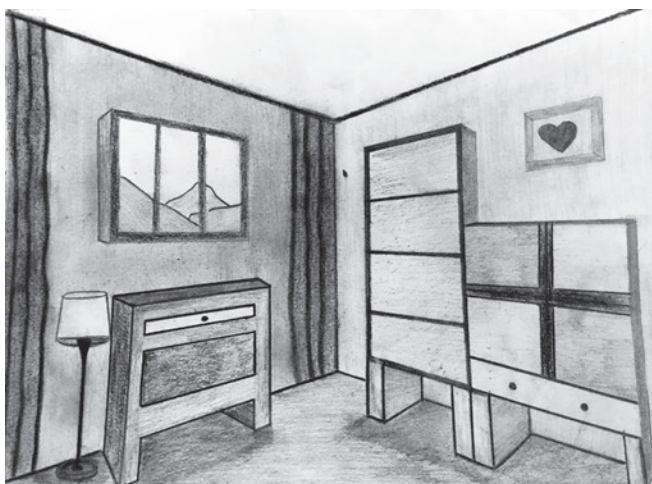
Cristina Ribas

Astrid Rodríguez

Les amigues, al cap d'una bona estona, van notar que l'Ariadna no hi era i molt preocupades després que no donés senyals de vida a través del telèfon van decidir anar a veure el seu pare.

El pare en veure-les venir va pensar que la venien a felicitar però de seguida va notar que alguna cosa no anava del tot bé i va baixar corrents a preguntar a les joves quin era el motiu de la seva visita.

Cristina Ribas

Totes elles mig èbries i molt desorientades van explicar-li el que havia succeït i el pare va córrer a comprovar si la nena era a l'habitació. En veure que no hi era es va posar molt nerviós i va pensar que la banda d'Ahmed podria ser el causant de la desaparició de la seva filla. Tot seguit va contactar amb la seguretat privada i els va explicar la situació, ho van tenir clar de seguida, era la banda d'Ahmed.

Havien passat tres hores i per fi semblava que l'Ariadna es despertava. En obrir els ulls, es va trobar dins d'una habitació petita i fosca, semblava feta de fusta. De cop va veure com la porta de l'habitació s'obria d'una revolada i immediatament van entrar 3 homes, en Moha, en Hamsa i en Zaka, l'últim d'ells li va cridar l'atenció especialment.

Els tres es mostraven alterats i amb actituds de nerviosisme, un d'ells s'acosta a ella amb aigua i una mica de men-

jar, havia de recuperar forces per no caure inconscient altra vegada. Un altre va començar a buscar dins les seves pertinències fins a trobar el seu telèfon. Finalment el tercer d'ells, en Zaka s'acostà a Ariadna i li va explicar que mentre el seu pare estigues disposat a negociar ella no patiria cap mal.

Després d'aquelles paraules els tres membres de l'equip van començar a transportar aparells electrònics i connectar-los al telèfon, immediatament varen començar la seva operació. Van trucar a l'Eduard disposats a negociar per la llibertat de la seva filla. A l'altre costat de la línia telefònica el jutge envoltat de tot un grup d'agents escoltaven les condicions atentament. Aquella trucada verificava la hipòtesis de l'Eduard, els culpables eren els professionals amb qui treballava Ahmed.

En finalitzar la trucada l'Eduard, nerviós pel límit de temps de setanta dues hores proposades pels segrestadors, va començar un debat amb la policia. La condició proposada era la llibertat d'Ahmed i era una condició que ni la policia ni el govern acceptarien mai.

El temps passava ràpid, estava a punt d'esgotar-se, així que els segrestadors van realitzar una segona trucada al jutge per veure com avançava el procés. Per sorpresa seva, l'Eduard els explicà que la policia impedia donar la llibertat a Ahmed però ell suplicà i els digué que estaria disposat a fer qualsevol altra cosa per recuperar a la seva filla però no obtingué cap resposta. Pels segrestadors, la trucada havia finalitzat.

En Hamsa en un atac de ràbia davant l'inconvenient es posà molt violent i sense que ningú ho esperés ho pagà amb l'Ariadna. -El teu pare és un desgraciat!! -digué Hamsa i li va colpejar el rostre amb molta força. Ariadna plorava desconsolada ja que l'agressió de Hamsa li havia obert una cella i sagnava sense parar. En veure aquella situació en Zaka es llançà sobre en Hamsa tornant-li el cop de puny i començant una forta baralla entre ells dos. En Moha es va veure obligat a acabar-la i separar-los.

Després d'aquest incident en Zaka va intentar curar la ferida de la noia i de seguida va tornar a contactar amb el pare per comunicar-li que li donaven més temps per aconseguir alliberar a l'Ahmed, concretament fins un dia abans del judici fet que li proporcionava un marge d'uns 15 dies més. Mentre no ho aconseguís, l'Ariadna seguiria segrestada.

Els dies anaven passant i cada dia en Zaka s'acostava a l'Ariadna per curar-li la ferida i poc a poc els dos es van anar obrint d'una forma que ningú no hagués pensat mai. Passaven moltes hores junts ja que ell es va oferir a ser el seu vigilant de nit i dia. En Zaka no entenia perquè li resultava tan fàcil parlar amb ella i encara menys com ella no el rebutjava, sobretot pensant en que ell era qui la tenia allà retinguda. Ariadna en canvi des de ben petita havia tingut el do de ser una persona molt empàtica i amb qui es podia parlar, no era d'estranyar doncs que en Zaka quedés meravellat per ella.

A falta de vint-i-quatre hores perquè acabes el temps que tenia l'Eduard per trobar una solució, ell i la policia van decidir actuar. En una de les trucades dels segrestadors havien aconseguit obtenir la direcció d'una caseta a la muntanya i varen decidir anar-hi i retornar a l'Ariadna a casa.

En arribar a la ubicació corresponent tots mostraven una expressió de sorpresa ja que, tot i estar al mig d'un bosc la caseta era preciosa, costava acceptar que a dins i residia un grup de delinqüents. El paisatge era molt agradable i amable, tot el contrari que la situació que els havia portat fins allà. Un ambient càlid i tranquil els va acollir i aprofitant aquest moment de sorpresa la policia es dispersà al voltant de la caseta i es prepararen per entrar-hi.

En Hamsa i en Moha no es trobaven a la residència, així que la casa només estava ocupada per en Zaka i l'Ariadna que conversaven sobre la seva infància asseguts als sofàs. De cop la policia va entrar a l'estància i davant la sorpresa dels dos joves corregueren a l'altre punta de l'habitació i en Zaka agafà la seva arma. En aquell moment tot semblava passar molt ràpid i els nervis es trobaven a punt de superar-los quan de cop un policia va disparar per tal d'interceptar al delinqüent. Amb el que no comptaven fou que l'Ariadna s'interposés i rebés la bala en lloc seu.

El cos de l'Ariadna caigué als braços d'en Zaka que fou abordat immediatament per tres agents que l'agafaren i se l'emportaren detingut. En Zaka quedà totalment afectat per la mort de l'Ariadna i juntament amb el jutge ploraven i cridaven la seva mort instantània. En Zaka desconsolat no va oposar resistència a la policia, havia quedat enamorat d'aquella jove i ja mai més podria posseir el seu amor, ja no temia ser detingut ni empresonat, el seu únic desig era l'amor d'Ariadna.

Els altres dos membres de la banda, en Moha i en Hamsa, en tornar a la residència varen ser detinguts i Eduard tot i estar dessolat per la mort de la seva filla, l'únic que li quedava, no va descansar tranquil fins que aconseguí que tots tres fossin empresonats amb la màxima pena possible, només llavors la seva ment quedà en pau.

La cançó de l'avi

Sergi Antequera, Oriol Bermejo,
Danil Mischain, Sònia Noell.

En Joan sempre ha sigut un nen molt extravertit. De ben petit ja sentia la curiositat de saber com funcionaven les coses del seu entorn. Tenia el costum de preguntar tot allò que no sabia. El seu "Per què" resultava una mica pesat pels ancians que omplien els carrers de València, doncs no parava de preguntar fins que li quedava tot clar. En Joan sempre veia com arribaven els vaixells pesquers al port que portaven tot de productes exòtics i peixos que mai havia pogut pagar. Com la majoria del poble, havia nascut pobre i encara ho era: vivia amb la Clàudia, la seva mare, una dona molt forta que sempre tirava endavant perquè el seu fill fos feliç i donava tot el que tenia per ell. Fins feia dues setmanes compartien el temps amb l'avi. Per desgràcia, amb molta rapidesa, la tuberculosi el va apartar de la seva família per sempre.

En Joan encara està tocat per la pèrdua del seu avi. La seva mare, mentrestant, intenta fer-li passar pàgina:

-Va Joan, segur que t'ho passaràs molt bé!

-No sé si anar-hi, estimava tant a l'avi...-

-No volies aprendre a dividir?- exclamà Clàudia.

-Si però... no n'estic gaire segur- digué el petit.

-Vinga, ves-hi, l'Adib t'ensenyarà a dividir i ho passaràs genial!-

-D'acord... Ens veiem quan caigui el Sol-

En Joan, va anar allà on l'esperava Adib amb altres nens de la seva edat. El mestre, ensenyava fent dibuixos a la sorra.

-...I si repartim aquestes tres, ens sobrarà una.-

-H-hola!- Exclamà Joan amb timidesa. -Arribo gaire tard?-

-No, tranquil! Aquí tothom és benvingut.-

-Podries repetir com es fa si us plau?-

-Si, clar!- Rigué Adib.

La classe comença de nou i els nens segueixen aprenent

els conceptes bàsics de les matemàtiques. En Joan, molt content, torna amb la seva mare que l'espera amb el sopar a casa. En arribar a casa, escolta uns murmuris provinents des del menjador i s'apropa per escoltar. Era la seva mare, que estava cantant una cançó.

-Que cantes, mare?- Preguntà el noi com sempre feia.

-Canto una bonica cançó en memòria de l'avi. Sempre la solia cantar, és per això que jo ho faig ara.-

-Podries començar des de zero? Cantes molt bé mare!-

-Sempre que vulguis- La mare es prepara per cantar:

Surto a la nit
la lluna és clara,
els carrers tendres,
les botigues tancades.

Sols el meu ésser
en pren el càlid aire.
Dreçada i dolça,
m'acompanyava la calma.

Una veu em pertorba
La segueixo sens temor
I una olor entra a mon nas,
Que em posa neguitós.

De cop para, es dissol
Desapareix, ara estic sol,
I de sobte descobreixo
L'amagatall del meu tresor.

-Ostres, si que n'és de bonica!- Exclamà el nen.

-Si, i tant que n'és. La va inventar el seu pare.- Digué Clàudia.

-Li puc ensenyar a Adib? Segur que li agrada!-

-Si, clar- Digué ella.

I llavors, el dia següent, el nen espera neguitós el començament de la classe de matemàtiques. Aquest cop, no pensava arribar tard.

Al acabar la classe de matemàtiques, Joan va anar a parlar amb Adib per preguntar-li sobre el significat de la cançó. Llavors, Joan va cantar la cançó i el mestre es posà a pensar.

-Ja ho tinc!- Va exclamar Adib. -Aquesta cançó descriu el lloc on el teu avi guardava alguna cosa molt especial, i valiosa, pel que sembla. Saps cap a on podria ser?

-La veritat és que l'únic que sé és que el meu avi era un pescador que solia viatjar molt per el Mediterrani. Li agradava molt trobar illots petits i explorar els seus secrets, potser en una de les illes podria haver-hi el tresor, no?- Va exclamar.

Llavors, els dos van anar corrents a preguntar a la gent del carrer sobre l'avi d'en Joan. Estaven desesperats, no trobaven res. La seva última opció era preguntar a la mare, i així van fer-ho. Clàudia va dir-los que l'únic que sabia és que si anaven al port trobarien a algú, doncs la seva antiga casa es trobava a prop. En arribar, varen buscar per tota la casa i van trobar un paperet sota les runes. El paper estava un xic desgastat, però s'hi podia reconèixer el port de València i segurament, taques que indicaven la posició de les illes que l'avi havia explorat.

-Jo no tinc vaixell, però tinc un amic que estic segur que estarà disposat a ajudar-nos- Digué Adib.

-Som-hi!- Va exclamar Joan.

I així varen fer. Al port, varen buscar a l'amic, que es deia Eustaqui, i aquest va cedir sense pensar-ho. Només hi havia una condició: que els pogués acompanyar allà on fos que volguessin anar.

-Recordes quan la cançó parla d'una olor que el porta cap al tresor?- Va preguntar Adib.

-Potser parla de la illa del son. Es diu que allà hi ha una cova subterrània famosa per la seva mala olor, deguda als excrements de ratpenats que hi viuen des de fa molts anys. Potser allà hi trobem alguna cosa, no?- Va dir Eus-

taqui.

-Rumb a la Illa de la son!- Cridaren tots.

Van tardar un dia en arribar-hi. La illa no era gaire gran, i això els va ajudar a trobar fàcilment la cova. Van entrar amb por que un ratpenat els ataqués. Varen buscar i buscar, fins que van trobar unes teules de fusta que tapaven un forat d'una paret de la cova. Instintivament van pensar que allà hi havia amagat el tresor. I efectivament, l'olor va desaparèixer en entrar en una petita sala amb un retaule i un bagul de fusta. Van endur-se una sorpresa en veure que per la grandària del bagul, dins només hi contenia un medalló d'argent, en forma de creu.

-Ens han estafat! No hi havia un gran tresor?- Va exclamar Eustaqui.

-No ho entenc, hi hauria d'haver un gran tresor, com diu la cançó!- Digué Adib. -Saps què? Ja que com el tresor és de l'avi d'en Joan que se'l quedí ell.-

-Quina llàstima!!!- Exclamaren tots.

I van tornar cap al port amb una gran decepció. Des d'aquell dia, en Joan no es va desfer d'aquell medalló platejat fins que un dia un compte molt important va arribar al port: es deia Miquel i era molt ric. L'atzar va actuar en aquell moment, ja que al dirigir la primera mirada cap al poble va veure a Joan amb el medalló a la mà. Va posar una cara de desesperació i alegria, i corrents va anar a parlar amb ell.

-Aquell medalló... M'interessa!- Va exclamar Miquel. -Te'l podria comprar?-

-Sí, clar. De totes maneres era del meu avi.- Va dir Joan.

El nen es va quedar bocabadat al veure la gran suma de diners que el comte va donar-li. Resulta que aquell medalló pertanyia a un familiar de Miquel, i tenia un gran valor sentimental. Al final el tresor valia la pena però calia esperar.

Qui va assassinar a l'Olivia García

Júlia Flo, Pol Fernández, Maria Troyano

ACTE 1:

ESCENA 1:

Jaume i Ramón Aguiló. Estan parlant en una oficina de la prestigiosa empresa d'en Ramón.

Ramón: Fill, ja saps que no m'agrada que t'hagis casat amb aquesta dona. Hauries d'entendre'm. Som una bona família, famosa i amb una bona reputació que estaria bé no perdre. Aquesta dona, ve d'una família molt humil i corren rumors de que la seva mare esta relacionada amb alguna màfia.

Jaume: Per començar, aquesta dona té un nom, es diu Alba. I no sé quantes vegades t'hauré de dir que no m'importa la quantitat de diners que tingui jo estic enamorat d'ella per com és, no pels diners que té!

Jaume se'n va de l'oficina de la fàbrica del seu pare fent un cop de porta.

ESCENA 2:

Jaume arriba a casa i es troba a l'Alba preparant el sopar. Entra a la cuina i li fa una abraçada i un petó. L'ALBA, la dona d'en JAUME, és una dona molt musculosa i esportiva, guapa i amb bon cos.

Júlia Flo

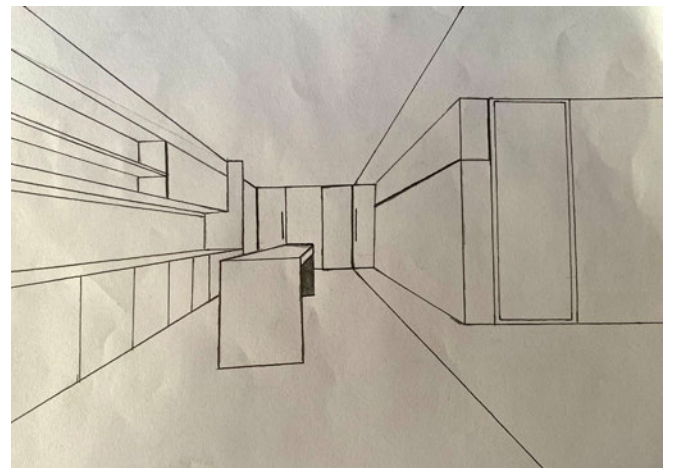
Alba: Hola carinyo, com t'ha anat el dia a la feina?

Jaume: Bueno... Ja saps que als meus pares no els va agradar gaire la idea del nostre casament i el meu pare no està gens agradable.

Alba: Dona-li temps. Amb el temps ja ho assumirà. Però sobretot tingues paciència perquè si has d'heretar la seva empresa, has de aprendre a dirigir-la amb ell.

Jaume: T'has pensat ja el que et vaig proposar l'altre dia?

Alba: Jaume rei, m'encantaria tenir fills amb tu però preferiria que el meu fill es pugués sentir estimat pels seus avis i crec que abans de portar un nen al món, hauries d'arreglar els problemes amb els teus pares.

Maria Troyano

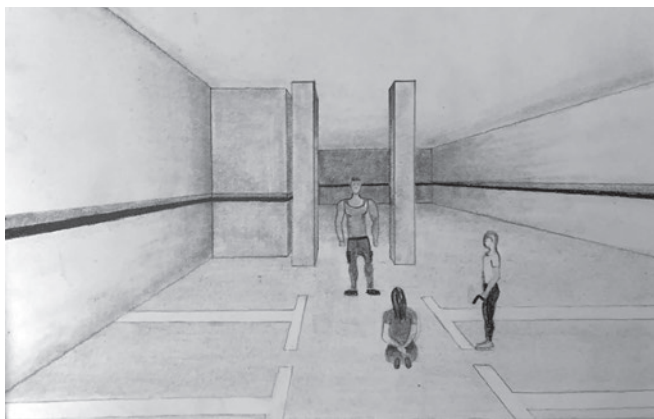
ESCENA 3:

Dins d'un pàrquing: Es veu una dona de genolls rodejada d'homes armats, un d'ells que destaca.

Don Jhon: Ja portes gairebé dues setmanes de retard, no valores gaire la teva vida no Oli?

(La colpeja. Olivia el respon plorant).

Olivia: Si us plau Don Jhon ja em coneix jo sempre compleixo amb els meus deutes ha estat un error i no es tornarà a repetir.

Júlia Flo

Els membres restants de la màfia suggereixen que la mati però ell li dona una oportunitat.

Don Jhon: aquesta vegada t'has salvat. Et dono un dia més perquè em tornis el deute, si no m'ho tornes demà al matí, no tindràs la mateixa sort que has tingut avui.

Ja són les 20:00 i els mafiosos se'n van i deixen a l'Olivia plorant al terra.

ESCENA 4:

Casa d'en Jaume i l'Alba. És un dissabte i són les 10:00 del matí. Els enamorats estan acabant d'esmorzar.

Alba: carinyo, vaig a veure a la meva mare, que ahir a la nit la vaig trucar a la meva mare després de sopar i la vaig notar bastant rara. Tornaré al migdia, suposo que abans de dinar.

Jaume: D'acord, dona-li molts records de part meva a l'Olivia, espero que tot vagi bé. T'estimo.

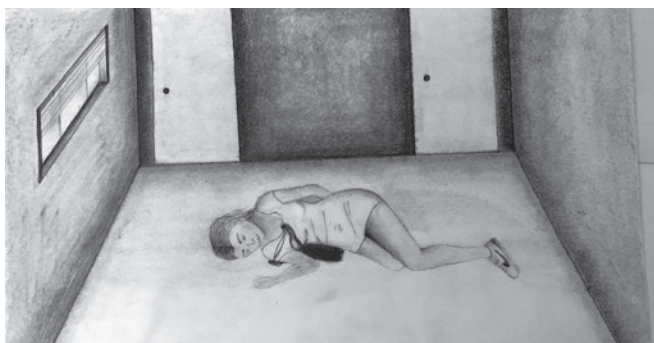
Li fa una abraçada a la seva dona i aquesta se'n va.

ESCENA 5:

L'Alba ha arribat a un bloc de pisos de la seva mare. Es treu una clau de la butxaca, obra la porta i entra al ascensor.

Quan surt de l'ascensor, sent dos trets de pistola i s'espanta molt. Es queda dins l'ascensor i veu com tres homes i una dona vestits de negre van direcció a les escales. Espera a que marxin i va corrents a la porta de casa de la seva mare. Quan s'hi apropa veu que esta oberta.

Entra i veu a la seva mare tombada a terra amb un tret al costat del cor.

Júlia Flo

ESCENA 6:

En Jaume es comença a preocupar perquè ja ha passat l'hora de dinar i la seva dona no ha arribat i no contesta les trucades així que decideix anar a casa de la seva sogra.

Quan arriba es troba a l'Alba a terra sanglotant sobre del cos de la seva mare dessagnada.

Jaume: Déu meu!!! Però que ha passat?!. (L'abraça)

Jaume: Alba carinyo, tranquil·litza't, anem a trucar una ambulància, relaxa't...

Alba: Ja no hi és Jaume, ja no hi és... (Sanglota) Ha mort, la meva mare ha mort Jaume, ha mort. (Intenta dir entre plors).

Uns minuts més tard, arriba la ambulància i s'emporta a la mare de l'Alba. En Jaume abraça a la seva dona i tornen junts a casa.

ESCENA 7:

Ja ha passat una setmana des de la mort de l'Olivia. En Jaume i l'Alba s'acaben de despertar. Ella segueix molt tocada i deprimida pel que va passar i ell intenta fer-li el màxim de costat possible. Algú toca el timbre de la casa i en Jaume va a obrir. Són dos policies.

Jaume: Bon dia. Que hi ha algun problema?

Policia: És aquesta la casa de l'Alba Garcia?

L'Alba s'apropa a la porta.

Alba: Sí, soc jo. Que necessiteu alguna cosa?

Policia: Sí, que vinguis amb nosaltres. (La posa de cares a la paret i li posa unes esposes). Queda vostè detinguda per l'assassinat d'Olivia Garcia.

L'Alba es queda sense paraules, no sap que dir.

Jaume: Quèèè!!! Ella no és cap assassina! I l'Olivia és la seva mare! Esteu bojos!?

Els policies se'n van amb l'Alba.

ACTE 2:

ESCENA 1:

La Chris i el seu germà John estan reunits en un pàrquing.

Chris: Han culpats a la filla de l'Olivia de l'assassinat així que un problema menys amb la policia.

Don John: Perfecte germaneta, sempre te'n surts amb la teva.

Chris: Sinó no hauríem arribat on som. (Es miren, li pica l'ullet i es somriuen.)

ESCENA 2:

La Chris i el pare d'en Jaume han quedat en un parc.

Chris: El nostre pla ha sortit com ho havíem planejat.

Ramon: Per déu Chris! Et vaig demanar que fessis alguna cosa per treure a l'Alba de la vida del meu fill, no calia matar la seva mare ni inculpar-la d'un assassinat que no ha comès!

Chris: per començar, l'Olivia s'ho va buscar i oi que ja he tret a l'Alba del mapa? Doncs ja tens el que volies.

Ramon: Si però no et vaig demanar que portessis les coses fins aquest extrem.

Chris: No, no m'ho vas demanar, però ho he fet.

La Chris se'n va.

ACTE 3:

os anys més tard...

ESCENA 1:

Chris: Casem-nos.

Jaume: Chris jo t'estimo, però no sé si puc fer això.

Chris: Ja han passat dos anys des que la van empresonar i no l'has vist en tot aquest temps. No creus que ja va sent hora de seguir amb la teva vida?

Jaume: Sí, potser tens raó, però l'Alba sempre estarà dins el meu cor.

Chris: però jo t'estimo Jaume!

Jaume: crec que abans de fer això, hauria de trobar una manera de parlar amb ella.

ESCENA 2:

Dins d'una església, hi ha un casament.

Cura: Tu, Christina Anderson vols a Jaume com a legítim marit i entregar-te a ell? Promets ser-li fidel en les alegries i en les tristesses, en la salut i en la malaltia, i així respectar-lo i estimar-lo fins que la mort us separi?

Chris: Sí vull! (Diu emocionada)

Cura: Tu, Jaume Aguiló vols a Christina Anderson com a legítima muller i entregar-te a ella? Promets ser-li fidel en les alegries i en les tristesses, en la salut i en la malaltia, i així respectar-la i estimar-la fins que la mort us separi?

En Jaume, sembla confós, tarda uns segons en contestar.

Jaume: Sí vull.

ESCENA 3:

Després de molt esforç, en Jaume aconsegueix que el deixin anar a veure a la Chris a la presó.

Júlia Flo

En Jaume entra a la sala de visites de la presó. I la Chris apareix darrere el vidre. Els dos s'emocionen al veure's i els hi cau alguna llàgrima i es somriuen.

Jaume: Hola. (Diu quasi xiuxiuejant.)

Alba: (s'eixuga una llàgrima i posa una mà al vidre.)

Jaume: (posa la seva mà al vidre, sobre de la de la seva exdona.)

Jaume: m'ha costat moltíssim aconseguir una visita, i crec que hauries de saber alguna cosa.

Alba: digue'm.

Jaume: T'estimo amb tot el meu cor, però porto dos anys sense avançar amb la meva vida i no puc estar així sempre, pensant amb tu cada dia però sense poder veure't mai... M'he casat Alba

Alba: (comença a plorar i s'aixeca per marxar.)

Jaume: Alba no te'n vagis així si us plau.

Alba: Amb qui? Amb qui Jaume? Amb qui t'has casat?

Jaume: Chris, Christina Anderson (especifica.)

Alba: (empal·lideix.)

Jaume: que passa?

Alba: és ella.

Jaume: ella què?

Alba: ella és qui va matar a la meva mare.

Jaume: això no pot ser.

Alba: sí, sí que pot ser, ho vaig veure amb els meus ulls.

Jaume: ara ho entenc tot...

Alba: (intenta marxar una altra vegada.)

Jaume: Espera!

Alba: (es para.)

Jaume: Faré tot el que pugui per demostrar-ho i així puguis sortir d'aquest infern d'una vegada per totes.

ESCENA 4:

En Jaume arriba a casa.

Jaume: De veritat tu?, No m'ho puc creure, com m'has pogut enganyar durant tot aquest temps...

Chris: No se de què m'estàs parlant.

Jaume: de l'Olivia t'estic parlant. És veritat? Tu la vas matar?

Chris: Sí..., vaig ser jo. (Diu amb veu baixa. Sembla penedida.)

Jaume: no m'ho puc creure. (Marxa.)

Chris: espera! No diguis res si us plau.

Jaume: (li tanca la porta a la cara.)

ESCENA 5:

Uns mesos més tard...

L'Alba surt de la presó. En Jaume l'està esperant a fora. Quan es veuen comencen a córrer fins a trobar-se i s'abraçen molt fort.

Jaume: Per fi s'acaba aquest malson.

Alba: Per fi... T'estimo moltíssim...

Jaume: Jo també. L'altre dia va haver-hi el judici de la Chris. Ja està empresonada.

Alba: Ja puc respirar tranquil·la... anem cap a casa?

Jaume: anem!

I se'n van agafats de la mà.

Una nit

Laia Garriga, Pau Martí, Arnau López

1913

Capítol I: Gasull

Sí, soc jo, Alfons Gasull Casanoves, un home que vaga per tot el món amb el seu vaixell mercader per trobar la dona més perfecta que la Terra ha donat a lloc. Fa anys que floto per aquests mars, essent concret, des del dia que el meu pare em va desheretar i em va treure de casa, i amb els únics diners que em quedaven em vaig comprar aquesta magnífica i terrorífica nau. Des de llavors vaig llogar una flota que m'ajudés a carregar la mercaderia, i al cap d'uns anys, m'he convertit en un dels homes més rics. No és d'estranyar que les dones no es resisteixin a mi, des de ben petit totes elles han anat darrere meu, i ara amb els diners, ni les més riques poden resistir-se. Avui mateix estic a punt d'arribar a Voramar, i un cop allà aniré al restaurant més a prop de la costa per prendre'm un bon plat i conèixer la dona que espero que sigui la definitiva. Aquella que sigui tan bonica per fora com per dins, i sàpiga cuidar de mi, igual que jo d'ella.

Capítol II: Joana

Vaig arribar al restaurant i vaig poder veure l'home més bell que havia vist en ma vida, durant tot el sopar vaig estar intentant de manera dissimulada poder tornar a veure aquell rostre tant bonic, només veure'l em venien ganes de saltar d'alegria. A l'acabar ell el sopar, es va apropar a mi, "Quina possibilitat hi havia de que entre totes les dones que es trobaven allà s'acostés a mi?", en aquell moment el meu cor estava a punt de sortir-me per la boca. Va ser molt amable i senzill, intentava parlar sempre sobre mi, no era molt de parlar sobre ell, era com que no volia revelar informació seva. Però, finalment va tenir la valentia d'invitar-me al seu vaixell, em va dir que venia en temps limitat i volia conèixer-me el millor possible durant aquells dies, va ser una de les úniques coses que va explicar sobre ell. Ingènua de mi, vaig acceptar, va ser la pitjor decisió que hauré pres en ma vida. Quan ens anàvem apropant al destí se'l veia cada cop més indecís sobre si havia d'anar-hi, i em va dir que quan entréssim a la seva habitació, per cap dels motius obrís la porta que es trobava al fons. Em va semblar estrany, però no li vaig donar importància.

Capítol III: Joana

Així doncs, un cop dins de la seva cambra, sols, sense ningú que ens pogués molestar o intimidar, vam començar a parlar i parlar sobre nosaltres com si ens coneguéssim de tota la vida. En un principi em va preguntar si tenia fills o si en un futur en voldria tenir, si ja havia estat casada, si no ho havia estat mai, què havia estudiat, si a l'escola treia bones notes, si els meus pares em renyaven gaire de petita per no fer cas, si vaig anar a la universitat, si em guanyava bé la vida amb la feina que tenia, si tenia mascotes o en algun moment donat en voldria tenir,...totes aquestes preguntes els hi vaig acabar responnent mentre ens bevíem uns abundants vasos d'un dels millors licors irlandesos. Però és que cada vegada m'anava sentint més incòmoda amb tantes preguntes tan personals i íntimes, ja que era la primera vegada que ens veiem, i tot allò no era gaire comú. A part de sentir-me incòmode, cada vegada se m'anaven tancant més els ulls i quan els obria veia borrosos, com si m'hagués pres alguna mena de toxina o droga que em treies de lloc perquè anava perdent consciència fins que em vaig adormir.

Capítol IV: Joana

Al dia següent em vaig despertar una mica atordida de la ressaca que tenia de beure tant a la nit, a part creia i n'estava bastant segura que aquell home li havia posat alguna substància a la meua beguda perquè no era normal com em trobava. No em sentia els ulls i ho veia tot fosc i durant un moment vaig pensar que m'havia quedat cega, però no, només els tenia tancats i precintats amb cinta adhesiva, cosa que em va espantar força. Llavors vaig estirar els braços i els vaig intentar doblegar per tal de treure'm la cinta dels ulls. Però no vaig poder perquè me'ls notava com lligats i immòbils, llavors vaig intentar moure les cames, però tampoc va ser possible perquè també les tenia lligades. Em vaig espantar molt i vaig començar a cridar tot el que vaig poder, fins que va arribar l'home amb el que havia estat ahir i per un moment vaig sentir-me segura i protegida, però quan em va destapar els dos ulls i vaig veure el que portava a la mà, em vaig tornar a posar a cridar a ple pulmó, anava sentint dolor i fred a les cames i a la cara d'aquell home s'anava dibuixant un somriure i uns ulls de satisfacció que mica en mica s'anava fent més terrorífic.

Capítol V: Gasull

Havia de seguir amb el pla que havia estat portant a terme des de feia tants anys. La recerca d'una dona perfecta, que s'adaptés a les meves necessitats, que estigués atenta a tot el que em calgués, m'estava portant anys i anys recorrent la costa de tot el Mediterrani, i estava començant a perdre la paciència... Cal dir però, que aquella noia era diferent. Era increïblement atractiva, radiant es podria dir, però no era el que buscava, no era ella. Havia aconseguit portar-la al meu vaixell i ja no hi havia marxa enrere. El següent pas era el més salvatge, terrorífic i violent, però el que més m'agradava. Quan em vaig dirigir cap a la meva cambra per deslligar-la i matar-la d'alguna manera ben original, i seguidament llançar-la al mar observant com el cadàver s'enfonsava lentament, em va sorprendre veure que no hi era. El que ella no sabia, era que ja feia estona que havíem marxat del port i que ens trobàvem a quilòmetres de la costa, és a dir, que no tenia forma d'escapar. A més, ningú coneixia els passadissos d'aquell vaixell com jo. No seria difícil trobar-la.

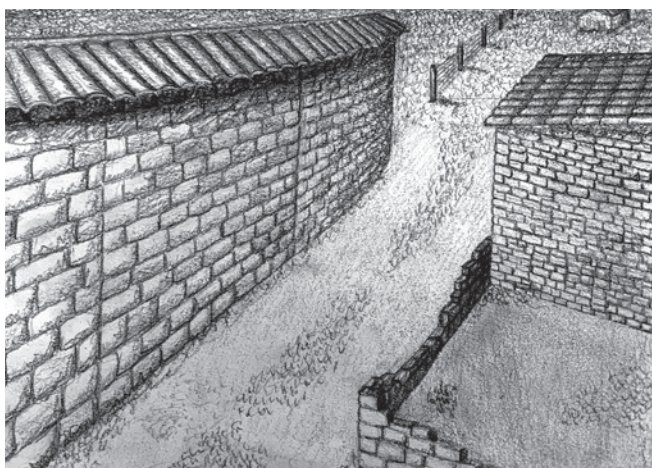
Capítol VI: Joana

Feia estona que m'havia pogut lliurar de les cintes adhesives i portava uns minuts recorrent aquella mena de laberint, per la qual cosa quan aquell home tant pervers se n'adonés de que m'havia escapat ja li portaria un bon tros d'avantatge. Esquivant tots els membres de la tripulació, vaig anar a parar a una bodega ben fosca, el lloc perfecte per amagar-me. Notava la meva respiració accelerada i el com el cor em batejava ràpidament, fruit de la por que s'escampava per tot el meu cos. Em vaig poder relaxar quan ja portava una estona allà dins, però la calma va durar poc... La porta va fer un fort espetec al obrir-se i de seguida vaig sentir uns passos cada cop més a prop d'on jo em trobava. Vaig intentar aguantar la respiració, però tot i així a la bèstia no li va resultar gaire difícil trobar-me. Després d'intentar apartar-lo de mi a base d'empentes i esgarrapades, vaig comprendre que no tenia escapatòria, i les cintes van tornar a embolicar-me de seguida. Un drap tapava la meva boca, fent-me impossible cridar o demanar ajuda i, de nou, vaig sentir que poc a poc m'anava adormint, i l'únic que em quedava en aquell moment, era desitjar tornar a despertar.

Una vida a Camprodon

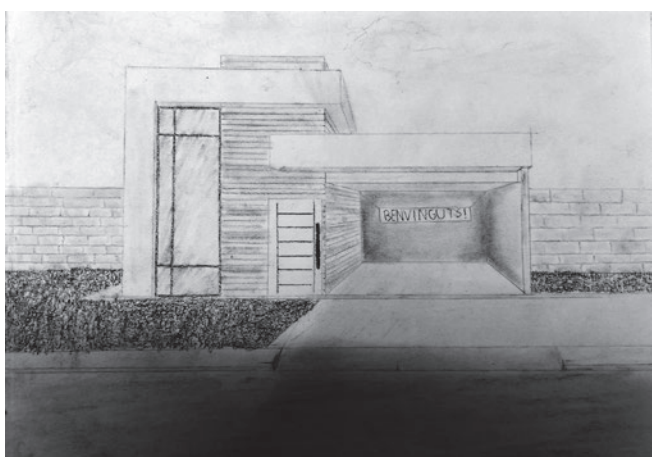
Emma Blanxer, Ricard Garriga,
Marina Ramos, Irina Xargay

Al 1894, la Paula i el seu xicot, en Josep, van arribar a un poblet perdut pels Pirineus Catalans anomenat Camprodon, perquè volien començar una vida junts i començar-la des de zero. Es van construir una casa.

Marina Ramos

Al cap de poc els veïns van organitzar una festa de benvinguda, on els van conèixer a tots, va ser una manera d'apropar-los al seu nou veïnat i que es familiaritzessin amb l'entorn. Hi havia 5 cases al voltant de la seva; una d'elles amb una parella amb 12 fills; una altra, dues senyores grans de 65 i 72 anys; a la tercera, 25 ocupes molt amables; també una parella com ells, que volien començar una nova vida; i l'última casa era d'un noi anomenat Marc, tenia 23 anys, era jove, amable i de família rica.

Ricard Garriga

La Paula, de seguida es va intrigar per aquest nou veí, pel seu encant a primera vista i la confiança que transmetia. Un dia, mentre el seu xicot estava plantant tomàquets i altres fruites i verdures a l'hort, ja que vivien del que produïen; va decidir anar a casa d'en Marc. El noi la va atendre molt amablement, va agafar-li l'abric per penjar-li al penjador i va ensenyar-li la casa. Van mantenir una conversa molt agradable i finalment la Paula va tornar a la seva vida quotidiana amb en Josep.

El dia següent, van començar a reformar tota la casa i a posar-la al seu gust, van posar una taula nova, un menjador molt gran i unes habitacions dignes d'un palau aristòcrata, això els va dur un parell de setmanes. Després, la Paula va tornar a visitar a en Marc, i entre conversa i conversa van descobrir que a tots dos els agradava molt fer esport. Van quedar que cada dia anirien a córrer pels voltants del poble i així coneixerien a més gent i sense adonar-se'n a ells mateixos també. Quan ja portaven quatre o cinc dies corrent, en Marc començava a sentir alguna cosa més que amistat per la Paula, però sabia que tenia xicot i que no podia haver-hi res entre ells.

Ricard Garriga

Tot i això continuaven anant a córrer sabent que no era el millor per a ell. Dia rere dia, mai fallaven, la Paula sempre es presentava a les 10 del matí a casa d'en Marc, mentre en Josep treballava de valent per guanyar diners i poder viure. A vegades a en Marc li passava pel cap fer-li un petó, però sempre tenia por de no ser correspost.

Quan parlaven, sentia que es coneixien de tota la vida i mai se'ls acabaven els temes de conversa, però el problema era que això no només eren sentiments d'en Marc

cap a la Paula. També tenien moltes coses en comú: desig d'anar a una gran ciutat i allí criar els fills, per exemple.

Un dia a en Marc va aclarir les seves idees. En un descans del seu exercici diari, va veure una metxa de cabell que li recorria la cara i s'aturava davant del seu ull privant-li la vista, amb la mà, li va recollir darrera l'orella; la noia embadalida per culpa dels seus ulls verds, va creure que se li havia aturat el temps, vivien un moment que només girava al seu voltant, no hi havia res més enllà. Ell seguia amb la mà darrera el cap, tocant delicadament part de la seva galta enrogida. Va fer un esperat moviment que va fer que les seves cares es mirassin a mil·límetres de distància, aquest cop ella ja no mirava els seus ulls. Desfent-se per dins havia canviat la seva direcció de la mirada. Aquell cop el destí eren els llavis d'en Marc i el petit vuit que hi tenia per on respirava. En Marc amb tota delicadesa els va friccionar amb els d'ella i, sense adonar-se'n s'estaven besant suaument. Físicament no ho semblava, ja que per ambdós parts la passió i el desig no faltava, un moment curt que se'ls va fer agradablement etern.

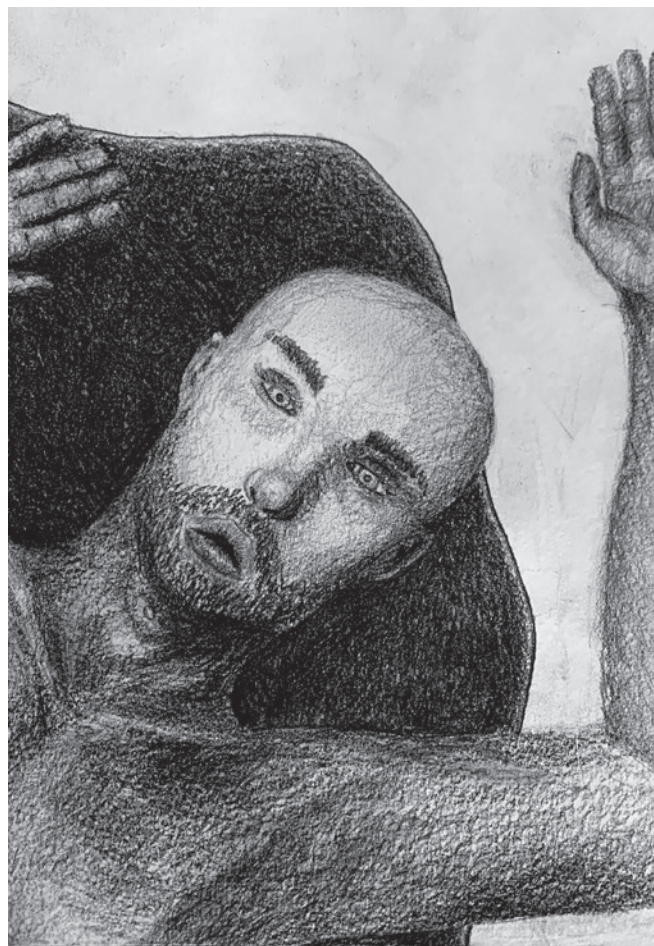
L'escena de pel·lícula no els va durar gaire, ja que la incomoditat es va apoderar del moment fent que el camí de tornada fos silenciós però sense penediment. Aquest sentiment va començar a aparèixer quan la Paula va arribar a casa.

Durant una llarga setmana en Marc no va veure el pèl a la Paula ni a les deu ni durant la resta del dia.

Un dia ben dinat es presentà a casa seva. Va obrir la porta la Paula i van parlar com si el bes fos ahir mateix. Ella va dir que acabaria la relació que tenia amb en Josep i que aniria a viure amb ell, però per dins no ho tenia tant clar. Tampoc sabia si realment l'estimava o només es tractava d'atracció física, un dubte que en el fons pel continu pensament amb en Marc ja tenia la resposta. Només tenia clar que se sentia malament per haver-ho fet. Va reflexionar durant uns dies més i va adonar-se que en Marc era l'home que volia i que era la persona amb qui desitjava passar la seva vida. L'estimava, per molt que intentava evitar-ho només hi havia intents fallits, l'estimava.

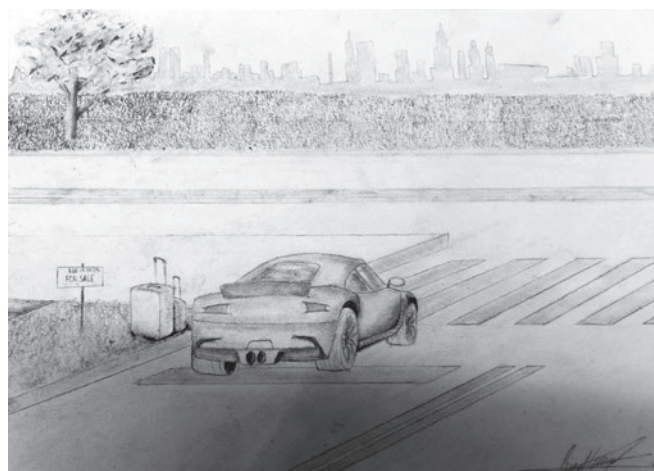
Van anar passant les setmanes i cada cop se sentia més culpable dels seus actes. Necessitava netejar la seva consciència explicant el que havia passat a en Josep.

Finalment va explicar a en Josep el que passava. Primerament se'l veia bé però poc a poc va anar agafant color. Va sortir de casa passant per l'hort, ella es pensava que es volia desfogar conreant però no va ser així, va agafar la destràl amb la intenció de dirigir-se cap a casa d'en Marc. La Paula, al veure-ho, va agafar una escopeta que tenien amagada en un paller de l'hort. En Josep sense immutar-se va seguir el seu camí tot decidit, amb la intenció de posar fi a la seva vida. Ella, tremolant i indecisa pel que passava pel seu cap, en no poder detenir-lo, va carregar l'escopeta amb la munició que tenia i, tot i la seva mala punteria, quan va disparar, va encertar de ple.

Marina Ramos

Junts, la Paula i en Marc, van començar una nova vida fora d'aquell poble. Agafant un carro amb cavalls, van dirigir-se cap a la ciutat de Girona, un meravellós lloc en creixement i perfecte per la nova aventura en que es dirigien junts.

Ricard Garriga

Maria Rosa

Sara Casademont, Maria Compte, Jordi Pou

Aquesta història transcorre al poble de l'Illet, un petit poble situat a prop de Berga, al Berguedà. A casa de l'Aurèlia, una casa de pagès, a la vora del camp. És una casa petita, on només hi viuen la seva mare, el seu pare i ella. Com bons pagesos, tenen molts camps i terres al voltant de la seva casa, un hort (la font dels seus aliments i ingressos), juntament amb el bestiar que tenen, que són vaques, gallines i dos porquets acabats de néixer. També tenen camps de blat i civada. La casa és bonica i agradable, té quadres, catifes i gerres antigues i una gran xemeneia. A les afores del poble on viuen està ple de petites muntanyes i boscs on es pot respirar aire fresc i gaudir de la natura. Allà l'Aurèlia i la seva mare sempre que podien anaven a buscar bolets.

Tenien una vida molt tranquil·la, fins que un dia va arribar un noi misteriós a casa d'Aurèlia. Es va presentar com Enric Castellà i va explicar que era nou al poble, doncs s'acabava de mudar de Glasgow (Escòcia). Havia anat a casa d'Aurèlia amb la intenció de matar-la, des que la va veure al poble li va cridar l'atenció. En el moment en que la va veure, es va enamorar sobtadament d'ella, se li va esborrar la idea de matar-la immediatament i es va marcar com a objectiu enamorar-la i arribar a casar-s'hi algun dia. Va visitar a Aurèlia unes quantes vegades durant els mesos següents però en cap ocasió va aconseguir que ella el veiés com alguna cosa més que un amic. L'Enric venia d'una família rica, havia emigrat del Regne Unit després d'un passat esgarriant i misteriós del qual volia escapar.

Per tal d'aconseguir l'amor d'Aurèlia sempre que la visitava li portava algun obsequi valuós amb alguna història al darrere, que tenia un valor personal per ell. L'Aurèlia apreciava els regals i els esforços que feia per ella però no sentia res més per ell que amistat. Li va intentar fer entendre a l'Enric moltes vegades però ell mai es donava per vençut i no ho volia acceptar. Això va començar a incomodar a l'Aurèlia i va fer que es sentís culpable per no sentir el mateix per l'Enric.

Un dia, quan l'Aurèlia va arribar a casa seva tornant de comprar es va trobar el cadàver del seu pare al menjador i la seva mare a terra plorant. L'Aurèlia es va acostar al cos però la seva mare li va impedir veure'l de més a prop per tal de no traumatitzar-la més i li va dir que havia mort d'una malaltia. Resulta que Robert havia matat al pare d'Aurèlia perquè havia descobert el seu passat. Feia una setmana aproximadament, s'havia trobat un amic seu decapitat al costat d'una serra mecànica com arma del crim. El pare va sospitar d'Enric perquè era llenyataire i sempre

li havia donat males vibracions. Era un psicòpata sense escrúpols, que sentia la necessitat de matar a persones. Des del principi s'havia sentit atret per ella però l'obsessió de matar-la s'havia transformat en una mena d'amor tòxic.

Un dia gèlid de febrer, estava a missa quan va notar una presència darrere seu. Es va girar i va veure una persona encapotada al fons de la església que l'estava mirant de forma inquietant. Quan la missa va haver acabat, va anar al mercat perquè havia de comprar unes verdures per la seva mare ja que estava refredada i es trobava malament. Quan ho va haver comprat tot es va adonar que ella sola no podria portar les bosses a casa sense ajuda i de les ombres va aparèixer la persona misteriosa de l'església i va agafar-li les bosses de les seves mans. Es va presentar com a Robert Caserà i la va ajudar a portar les bosses pesades a casa seva.

De camí cap a casa d'Aurèlia, van estar parlant del temps, la vida allà al camp, les seves famílies, etc. Robert li va fer prometre que sempre que necessités ajuda el cridés i ella va acceptar amb gust.

Aquesta jove es va sorprendre a ella mateixa quan va pensar en la comoditat que havia sentit quan havia estat parlant amb el seu nou amic. Rarament es sentia tant tranquil·la i còmode parlant amb un desconegut i molt menys un home. Mai havia tingut masses amics barons ja que la presència dels homes la incomodava sense motiu.

A partir d'aquell dia, Aurèlia i Robert van anar quedant per anar a buscar bolets i anar a comprar al mercat junts cada diumenge. Els dos gaudien de la companyia de l'altre i sentien que s'ho podien explicar tot; des de les coses més vergonyoses fins les més divertides i això va ser el que va forjar una bonica amistat.

Al cap d'uns mesos de quedar i fer-se cada cop més amics, els dos van començar a sentir el que es denomina "papallones a l'estómac", es van començar a enamorar. A l'Enric sempre li havia agradat una mica l'Aurèlia, sempre li havia cridat l'atenció i aquest és el motiu pel que es va acostar a ella i la va ajudar amb les bosses. L'Aurèlia també havia trobat guapo a en Robert, però no s'havia plantejat enamorar-se d'ell, simplement cada cop li agradava més. Mai havia passat res més entre ells quan quedaven, fins que un dia anant a buscar bolets, en Robert es va encoratjar i la va besar salvatgement. Allà va començar la seva relació amorosa, que l'Aurèlia volia mantenir en secret per no fer mal a l'Enric.

Ho van mantenir en secret durant uns mesos, però un dia que van quedar, l'Enric els va enxampar besant-se, i l'Aurèlia va haver d'acceptar que era el seu xicot. L'Enric va dir que no passava res, i va proposar de fer un dinar a casa seva per tal de que es coneguessin millor. Van acceptar i al dia següent van anar-hi. Quan estaven dinant, l'Aurèlia va recordar que no havia donat de menjar als seus animals, i va dir que tornava de seguida. En Robert i l'Enric es van quedar sols, i en Robert va anar al lavabo.

De camí al lavabo es va fixar en el color roig estrany de les parets de l'habitació de l'Enric i va decidir investigar una mica. Però va sentir un calfred que li va recórrer el cos i va notar una sensació d'incrèdilitat i terror al seu cos. Va trobar fotos de cadàvers, entre elles del pare de l'Aurèlia, i en aquell moment va comprendre que eren les víctimes de l'Enric. També va suposar que les parets de l'habitació estaven pintades amb la sang de les seves víctimes.

En aquell precís moment l'Enric va entrar per la porta i el va veure amb les fotos. En Robert va fer veure que no havia vist res, però l'Enric no s'ho va creure i ja havia assumit que l'havia de matar sí o sí. L'Enric va treure un punyal i va intentar matar a en Robert, mentre aquest es defensava com podia. Quan l'Enric estava a punt de matar-lo, l'Aurèlia va entrar per la porta i va preguntar què passava, en Robert va respondre cridant que l'Enric era l'assassí del seu pare. L'Aurèlia no s'ho creia, però l'Enric, amb cara de vergonya i de culpabilitat, va demanar perdó pels seus crims i es va clavar el punyal al coll.

Davant del suïcidi d'Enric, Aurèlia i Robert es van mirar amb expressió d'horror i Aurèlia es va desmaiar.

Un destí inesperat

Ona Brusi, Marc Cortés, Noa Hombrados, Júlia Pou

Tot va començar el 16 de Juliol al bar Sant Marine, davant de l'hotel vela. Era un dia solejat, la Marina i en Marc Garcia estaven prenent una cervesa i unes braves, amb les meravelloses vistes al mar. Tot tranquil·lament estaven parlant del seu viatge d'estiu a Itàlia on es van conèixer i que volien repetir. Estaven mirant hotels i bitllets d'avió quan de sobte va reconèixer una veu femenina que venia de darrere seu, es va girar, i en veure que era la Clara, es va quedar paralytitzat. Es va acostar a poc a poc per què no entenia res igual que la Marina, la situació cada cop s'anava fent més incòmode.

Noa Hombrados

-Qui ets tu?- Va preguntar la Marina, amb un to gelós.

-La...- La Clara va intentar respondre-li.

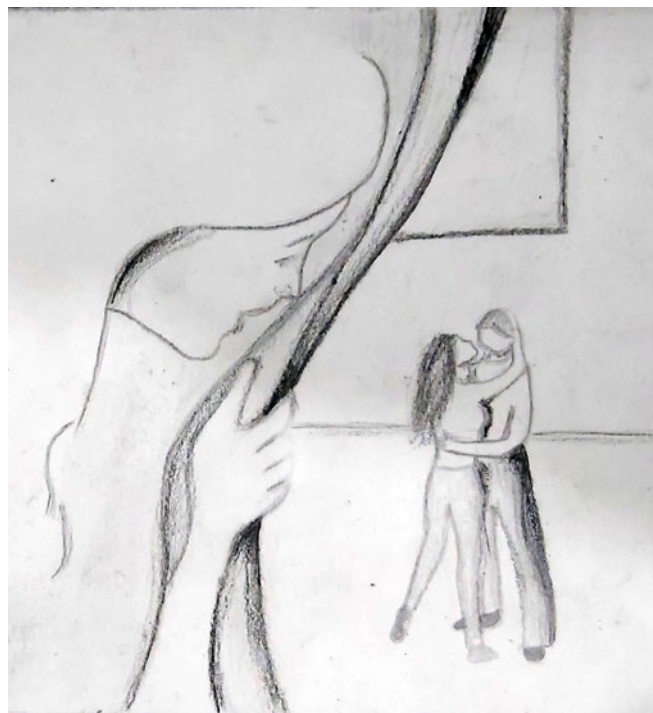
-La meva millor amiga - Va dir en Marc, interrompent-la, abans que digués el que realment eren.

-Perdona? No es suposava que era l'amor de la teva vida?
- Li va dir la Clara molt furiosa.

-Tranquil·litzeu-vos, tot té una explicació- Va dir en Marc tremolant.

Les dues noies no sabien que fer, la Marina es va posar

a plorar, cada cop més i més, ja que anava recordant tota la seva relació amb en Marc, tots els moments junts, emocions i tots aquells sentiments tan especials que ella sentia per ell, i ara haver de mentalitzar-se que l'havia estat enganyant amb una altra, li venia molt gran. La reacció de la Clara va ser diferent, ella no es va posar trista, es va posar tan furiosa que va agafar la polsera i l'anell que li havia regalat i ho va tirar a terra i va marxar sense una direcció determinada.

Noa Hombrados

La Marina, finalment, va decidir marxar, molt trista i decebuda, perquè ella realment estava enamorada d'ell i mai s'hagués imaginat que en Marc li pogués fer una cosa així. Va marxar cap al seu poble on hi havia totes les seves amigues a la plaça com cada tarda. Va arribar plorant, destrossada pel que acabava de passar, les seves amigues ja ho van notar d'ençà que va arribar. La Marina els va explicar tot el que havia passat detalladament. Elles sense saber que dir-li, la van recolzar amb tot el possible i més. Des d'aquell dia, tothom del poble veia en Marc amb uns altres ulls, aquell home llest, que tenia seny s'havia convertit en un home sense sentiments i que jugava amb les dones. La vida d'en Marc havia canviat extremadament, estava confós i sense motivacions, ja que tothom el mira-

va malament i no se sentia a gust, així que va decidir anar a viure una temporada a casa la seva àvia, la Teresa.

La Teresa era la dona més humil del poble, encara que tenia molta riquesa, heretada del seu pare. Vivia en una casa rústica, antiga i de pedra localitzada als afores del poble, tot i que es passava els dies a la plaça regalant somriures i xerrant amb la gent que coneixia d'ençà que era petita.

Un dissabte al matí va arribar en Marc per sorpresa, ella no s'esperava la seva presència, ja que a ell sempre havia sigut molt independent i li agradava passar l'estiu al seu poble, amb els seus amics passant-s'ho bé, però aquell any no s'hi trobava a gust. En arribar a casa l'àvia, estava molt estressat per tot el que havia passat i no volia parlar amb ningú, però tots sabem com són les àvies i li hauria d'explicar. Finalment, li va explicar tot, però sense donar noms perquè la seva àvia anava al club de lectura amb les seves mares i seria el nou rumor del poble. En Marc va ser astut en aquest aspecte però en anar a casa seva no tant. En Marc ja sabia que el secret no es podria aguantar tant de temps i va decidir marxar del poble per no haver de suportar a tothom parlant de la seva història. i se'n va anar a Roma, necessitava uns altres aires, una desconexió de tot, i aquella mateixa nit va comprar el vol per marxar com més aviat millor, sense bitllets de tornada. Un cop comprat el bitllet, va començar a fer les maletes per poder marxar l'endemà. Es va acomiadar de la seva àvia i es va dirigir en direcció a l'aeroport del Prat.

Ja estava pujant a l'avió i estava una mica espantat, ja que ell no sabia que es trobaria allà, anava sol, sense tenir res planificat, bàsicament anava a l'aventura.

En baixar de l'avió va demanar un taxi que el portés a l'hotel il Palazzo que és un dels seus preferits, el qual té molt bona reputació. El primer dia estava cansat per tot el vol i es va voler quedar tot el dia a l'habitació de l'hotel. L'endemà va anar a visitar una mica aquesta ciutat, va visitar diversos llocs, com la Fontana di Trevi, el Coliseu, el Vaticà, que li feien recordar a la Marina, ja que ells s'havien conegut en aquesta mateixa ciutat. Després d'estar tot el dia caminant per aquella meravellosa ciutat, a la fi va anar a una taverna que li havien recomanat, a seure una estona i a prendre alguna cosa. Quan va entrar es va xocar amb una noia que sortia en la seva direcció contrària, van creuar les seves mirades.

-Passa, passa- li va dir en Marc, aguantant-li la porta.

-Gràcies- li diu la noia, amb una veu molt dolça.

-Perdona, vols prendre alguna cosa?- li pregunta el cambrer, just quan entra.

-Sí, una cervesa si us plau - Marc el respon.

-Aquí tens- li dona la cervesa.

-Saps qui és la noia amb la que m'acabo de creuar a l'entrar?- Li pregunta Marc amb molta curiositat.

-Crec que es diu Júlia o Judit no m'enrecordo. - respon el cambrer una mica confús

Noa Hombrados

-Val, gràcies- diu en Marc mentre es pren la cervesa amb rapidesa.

La Judit quan va sortir de la taverna, després de creuar-se a en Marc, va marxar en direcció al mateix hotel en el que en Marc s'allotjava sense saber-ho, l'hotel il Palazzo. La Judit es va quedar al bar de l'hotel i va demanar una copa de Martini, també estava una mica desconcertada trobant-se a aquell noi amb el que només creuant les seves mirades, ja hi havia una connexió especial. Digueu-li amor a primera vista, atracció sexual o el que vulgueu, però el destí volia que aquestes dues es tornessin a trobar.

La Judit es va acabar el Martini, de cop, va sentir una veu que feia molt poc que havia escoltat, es va girar de cop, i

Noa Hombrados

sí, era en Marc que entrava per la porta. Es van veure i en Marc va asseure's a 6 metres més o menys d'ella, anaven mantenint contacte visual, clavant-se les típiques miradetes. La Judit va fer el primer moviment fent-li una senyal amb la mà perquè vingués, allà on estava ella. En Marc es va sorprendre perquè ell sovint era el que feia el primer pas. Van estar una bona estona parlant i coneixent-se una mica. La Judit volia marxar cap a la seva habitació, ja que estava cansada, i ell es va oferir a acompanyar-la i seguidament també se'n va anar a la seva a descansar.

Durant els següents dies, van anar a visitar la ciutat junts, van passar els millors dies de la seva vida, però ja era hora que en Marc tornés. Ells dos havien creat una connexió molt profunda en molt pocs dies, i semblava que es coneguessin des de feia temps. En Marc li va proposar que marxés amb ell al seu poble, perquè conegués a la seva família i amics, la Judit va decidir acompanyar-lo. A l'arribar al poble la gent mirava a la Judit i en Marc. Perquè tothom sabia el que havia fet. Les amigues de la Marina, van advertir a la Judit de com era en Marc, però durant la seva estança a Itàlia, havia canviat, havia madurat i recapacitat, sentint-se molt malament per tot el dolor que havia causat i just quan va arribar al poble, el primer que va fer va ser anar a veure a la Clara i a la Marina, per disculpar-se i arreglar les coses entre ells. Va anar a casa de la seva àvia.

En Marc els va presentar:

Noa Hombrados

-Hola Judit! Encantada, soc la Teresa. Que guapa que ets! Encantada de conèixer-te- va dir l'àvia d'en Marc tota entusiasmada.

-Hola! Moltes gràcies i igualment! - va respondre la Judit.

La veritat és que es van caure molt bé, van passar una temporada al poble, ja que van decidir comprar-se una casa per ells dos. Seguidament van tornar a Barcelona, a casa d'en Marc, i la Judit es va instal·lar amb ell a casa seva. El cap del temps es van casar, i van crear una família, van ser molt feliços, i aquesta felicitat va ser gràcies al destí que els va fer conèixer.

El retrobament entre l'Abel i els seus pares biològics

Ferran Huguet, Míriam Jiménez , Jan Sadurní

Dies després del casament de la Marta i en Manelic va arribar un noi nou al poble. Estava molt perdut i solitari així que els habitants el van acollir ràpidament i el van fer sentir com a casa. La gent del poble és molt humil i tenen bons valors, excepte en Manelic, que és un noi menys sociable i molt egoista.

Es diu Abel i és un noi de 24 anys considerat un noi bastant alt comparat amb la gent que l'envolta. Té el cabell negre com el petroli i una mica llarg, té una constitució de persona prima. Té la cara rodona i els seus ulls són allargats i de color negre. Té el nas petit i bufó. Els seus llavis són molt fins. Normalment vesteix amb roba còmoda perquè la majoria del seu temps l'inverteix amb la cura i el maneig dels animals. Li falten dos dits de la mà perquè mentre donava menjar als porcs de la granja, un li va mossegar la mà amb la mala sort que li va arrencar dos dits. És una persona bastant humil tot i haver tingut una infància una mica difícil pel fet dels pocs diners que arribaven a casa. Sempre ha sigut una persona divertida, amable, empàtica i riallera. Quan va néixer, els seus pares biològics el van donar en adopció així que fins ara, ha estat vivint a Tarragona, però sempre havia tingut la curiositat de saber qui eren els seus pares de veritat.

Va estar vivint 18 anys de la seva vida amb uns pares d'adopció que el cuidaven com si fos el seu propi fill, els dos eren pastors i sempre havien intentat que el seu fill tingués tot el que necessitava, però no sempre va ser així. Quan ell tenia 19 anys, malauradament, els pares d'adopció van morir junts en un accident de trànsit i des de llavors va estar cinc anys vivint sol. Gràcies a això, s'ha espavilat molt i ha sabut viure de manera solitària i veient les despeses que comporta la vida. Guanyava un sou mínim treballant collint pomes i ha sabut estalviar els pocs diners que va heretar dels pares d'adopció.

Va arribar sol a un poble molt petit, d'alta muntanya i amb pocs habitants envoltat per boscos i camps on els pagesos conreen patates, blat, ceba, enciam. El poble de Terra baixa té colors molt vius, amb prats amplis i verds on hi ha tots els pastors i pastores pasturant els animals, amb uns carrerons molt estrets i amb unes cases petites al centre del poble de diferents colors cadascuna que és el que fa especial el poble de Terra Baixa, en canvi, a les afores trobem unes quantes masies molt grans de pedra on viuen majoritàriament els pagesos, ja que tenen el camp i el riu més a prop.

Va estar parlant amb la gent que l'havia acollit sobre la veritat dels seus pares biològics i tots deien que eren en

Manelic i la Marta així que va anar a parlar amb ells per veure si el que deien era veritat. L'Abel va anar a visitar els seus pares i va estar vivint uns dies amb ells. Un dia van marxar la Marta i en Manelic a fer una ruta per la muntanya amb uns seus amics excursionistes i l'Abel es va quedar a casa i li van encarregar fer el menjar. Mentre preparava el dinar, va veure que hi havia un armari que no s'obria així que el va intentar obrir de totes les maneres possibles fins que va poder, i a dintre l'armari hi havia molts papers sobre les despeses de l'electricitat i factures, i entre mig d'aquets papers va trobar la seva partida de naixement. Es va quedar sorprès per tot el que posava en aquell document, així que va esperar que arribessin de caminar per aclarir aquell malentès.

Quan van arribar, van veure a l'Abel assegut al menjador, amb el dinar preparat a la taula i amb un paper a la mà i l'armari obert, així que van entendre la situació en la que estaven. Cap dels dos volien que descobrís aquest secret sol ja que estaven esperant al moment oportú per explicar-li i no sabien com fer-ho. Es van asseure tots, i mentre dinaven van explicar-li la veritat. Fa uns anys enrere que la Marta va estar amb en Sebastià i van tenir un fill, però com que no es podien fer càrrec d'ell, el van donar en adopció sense que ningú del poble se'n adonés, i van pactar entre en Manelic, la Marta i en Sebastià que si algú preguntava dirien que el fill era de la Marta i en Manelic.

L'Abel estava molt sorprès i desesperat ja que els seus suposats pares l'havien enganyat durant molts anys, així que va marxar de casa molest i va anar a veure el seu pare biològic. Temps després, va entendre la situació tant difícil per la que van haver de passar tots tres i va seguir tenint contacte amb en Manelic, la Marta i en Sebastià i es va quedar a viure al poble de Terra Baixa treballant com a pastor i intentant tenir estudis.

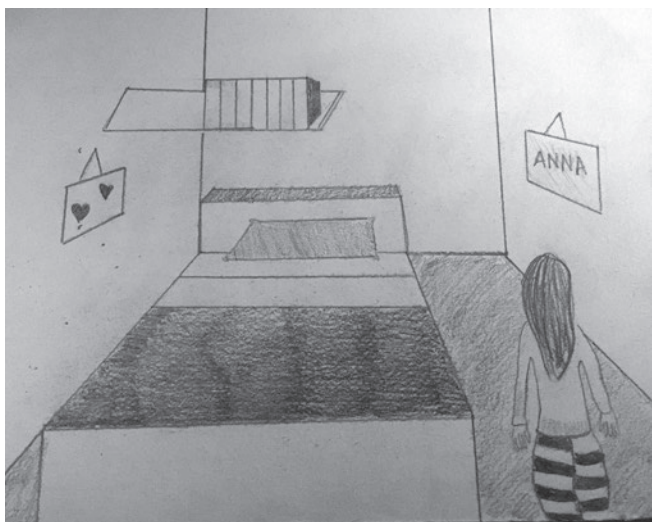
Al cap d'un temps l'Abel va acabar la carrera universitària que va començar d'enginyeria elèctrica i va aconseguir una feina amb bones condicions laborals i un bon sou. Va conèixer a una noia que treballava amb ell, van estar sortint durant un temps fins que l'Abel li va proposar matrimoni. Per a fer-ho l'Abel havia pensat en anar uns dies en un hotel a prop del mar, i en acabar de sopar agenollar-se davant seu per demanar-li matrimoni. Així va ser, i la resposta va ser un SÍ.

Ara viuen tots dos al centre de la ciutat de Barcelona i estan molt feliços de com les seves vides han canviat cap a millor.

La nit

Eloi Alcaide, Gemma Cumplido,
Gaure Keita, Marc Ôdena, Yuxi Xing

La nit apareixia, el carrer s'enfosquia i la gent va començar a ocultar-se a les seves cases. L'Anna va entrar a la seva habitació, es va posar dins el llit i va començar a pensar en el moment en que van assassinar en Marc, el seu pare.

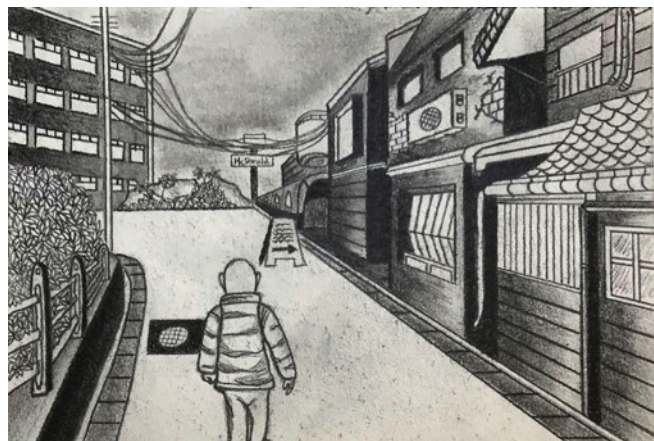
Gaure Keita

Va començar a recordar petites pinzellades del passat, en la seva memòria era un home honrat, agradable, sincer, generós i altruista, sempre estava disposat a ajudar als més necessitats.

Gaure Keita

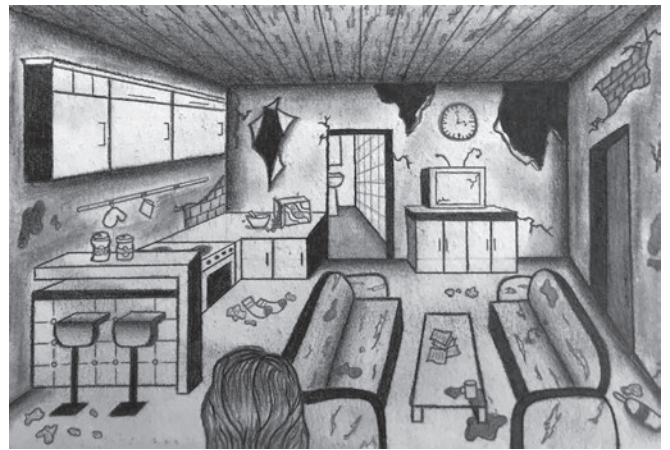
També va rememorar com jugava amb ella quant era petita després del col·legi, com la portava al llit cada nit i li llegia contes de princeses, com decoraven l'arbre de Nadal junts... Però després de la desaparició de la seva mare tot va canviar, es va quedar destrossat i va caure a la desgràcia, tornava a casa per la matinada borratxo, apostava diners, s'enfadava constantment... A causa d'aquella circumstància tan tràgica de la seva infància l'Anna es va sentir obligada a madurar abans.

Yuxi Xing

La policia mai va trobar el culpable de l'assassinat del seu pare així que va decidir contractar un detectiu que l'ajudés a desemmascarar l'assassí. Va contractar el detectiu Carles. Primer li va demanar que expliqués la situació que havia passat i després va anant recollint la informació que havia descobert la policia durant la seva investigació inacabada. Al final, el detectiu va poder recopilar tota la informació i unes setmanes després va descobrir on s'amagava l'assassí. Estava en una zona abandonada, a prop d'un petit port. Va informar a l'Anna sobre el seu progrés i hi van anar junts. En un principi l'Anna no hauria d'estar amb ell perquè era perillós portar-la allà però ella no parava d'insistir així que no tenia més remei que deixar-la anar amb ell.

En arribar van veure un edifici alt i modern però en entrar van veure que era un edifici vell, antic amb humitat, tenia moltes esquerdes a les parets, devia tenir entre 30 i 40 anys. Estava molt brut i amb pols, era una àrea despoblada. La pintura groga de les parets estava desgastada i en mal estat. L'ascensor no funcionava així que van haver de pujar a l'últim pis a peu. Els escalons grisos tenien les rajoles trencades i semblava que estiguessin a punt de caure. Quan van arribar es van trobar una porta blanca, de fusta. No era gaire resistent. L'espiell de metall tenia el vidre mig trencat. La van intentar obrir i va caure a terra de cop fent un soroll sec fort i estrident, l'Anna va fer un crit de por però en Carles la va calmar.

Yuxi Xing

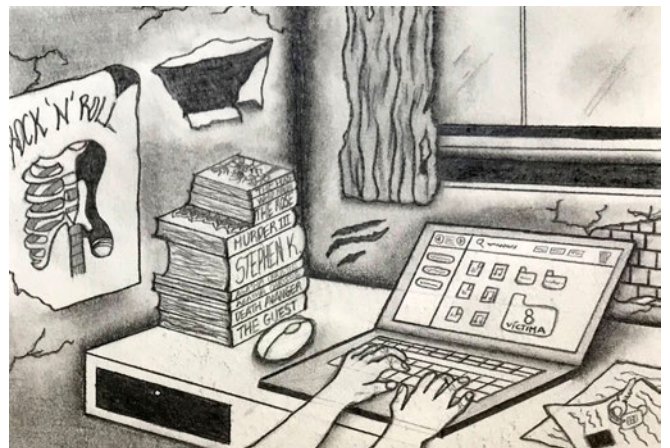
La van intentar obrir però estava codificada i en Carles va dir que la podrien obrir en arribar al seu despatx perquè tenia un programa per decodificar-lo. Van seguir buscant i van trobar papers i cartes que parlaven sobre el pare de l'Anna, van decidir emportar-los per investigar-los.

Yuxi Xing

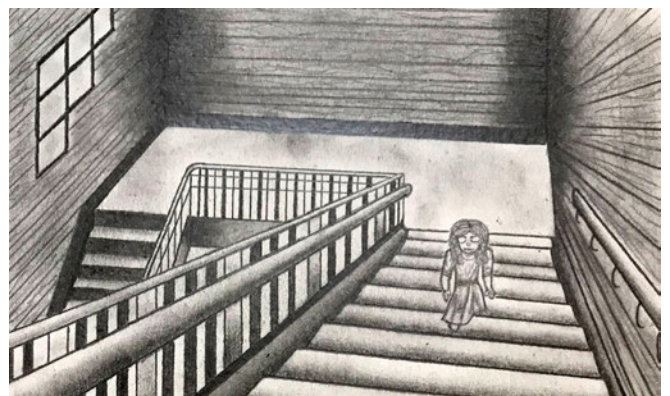
Van entrar al pis. En entrar hi havia un petit rebedor, després a la dreta es trobava una cuina americana que donava accés al menjador que tenia una taula envoltada amb dos sofàs i una petita televisió amb l'antena trencada. Més endins hi havia una habitació i un lavabo. La pols cobria tots els mobles, els armaris, la taula del centre, la cuina, i fins i tot al sostre hi havia teranyines. Feia pudor i l'ambient d'aquella casa era ombrívol, obscur, esgarriós, no era un lloc gaire agradable per viure-hi. Van començar a buscar proves, qualsevol pista per petita que fos amb l'objectiu que els portés cap a l'assassí, si més no, que els acostés a ell una mica més.

L'Anna va trobar un portàtil. El van obrir i van veure que hi havia una carpeta titulada "VÍCTIMA NÚMERO 8".

Yuxi Xing

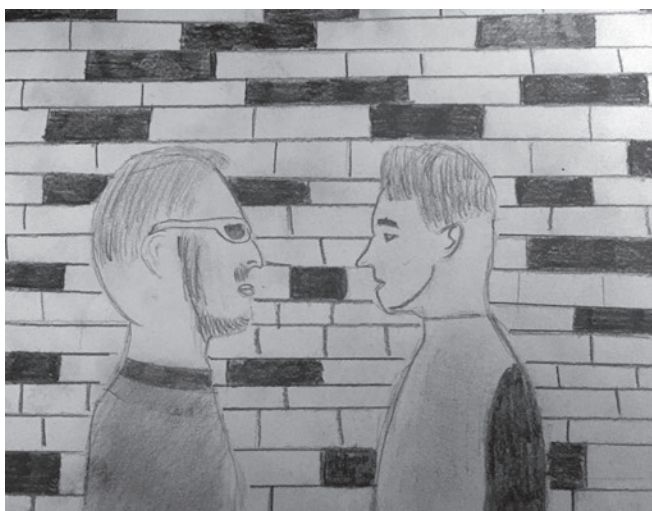
Van marxar i en sortir es van creuar amb una dona, era baixeta, prima i no feia molt bona cara. Portava el cabell llarg, mal cuidat, li cobria mitja cara, semblava cansada, deprimida, portava un vestit de color negre desgastat i amb forats. Segurament anava beguda i va pujar les escales en direcció al pis del suposat assassí.

Yuxi Xing

En arribar a casa l'Anna va estar pensant en tot el que havien trobat. Sentia com el seu cervell estava a punt d'explotar. Aquell dia havia descobert masses coses que l'havien impactat. Seguia tenint un munt de preguntes que encara no podien resoldre però sabia que cada vegada estaven més a prop de trobar la veritat.

Mentrestant el detectiu va instal·lar el programa a l'ordinador que havien trobat al pis i va decodificar la carpeta. A dins hi havia un munt de fotos del seu pare. Fotos que havien fet per espiar i controlar els moviments d'en Marc. A les fotos es veia que en Marc s'havia reunit varies vegades amb un home d'aspecte americà. Era alt, de pell blanca, els cabells negres i amb la forma de la cara rodona. Vestia una camisa blanca a sota d'una americana blava, corbata i uns pantalons de conjunt amb l'americana. Tenia els ulls no gaire grans, el nas xato amb els llavis petits i secs.

Gaure Keita

El van passar per el reconeixement facial i van descobrir la seva identitat. Es deia Idriss Pilar Capellades. Era nascut a Estats Units però havia viscut tota la vida a Albània amb la seva mare i els seus dos germans, però per problemes de negocis va haver de tornar al seu país natal durant uns quants anys. També van descobrir que tenia un pis cap al centre de la ciutat. Amb aquella informació ja no hi havia cap dubte, aquell era l'home que l'Anna s'havia passat tants anys buscant, així que van decidir trucar la policia perquè els ajudés a capturar-lo.

Juntament amb la policia van anar al pis on vivia i van rodejar l'edifici. La policia va entrar d'una manera ràpida i amb una molt bona coordinació. Llavors van veure com l'Idriss intentava escapar

per la finestra. Un dels policies, en Saïd, va saltar per la finestra darrera seu, però l'assassí ja havia baixat dos pisos i en Saïd el va començar a perseguir. Després de saltar per dos balcons i baixar al carrer, un grup de la policia que cobria l'edifici per la part de darrera es va aturar i el van aconseguir arrestar.

Gaure Keita

Idriss Pilar Capellades va ser acusat i empresonat per assassinat a unes de les presons més segures i conegudes d'Estats Units, ja que era una persona perseguida des de fa 7 anys per el FBI a causa de diversos assassinats i per estafa en jocs il·legals. L'Anna a partir d'aquell moment va poder viure tranquil·la per haver resolt l'assassinat del seu pare i el FBI la va pagar generosament per ajudar-los a detenir un assassí en sèrie.

Yuxi Xing

El misteri de les collites

Janeisy Cabrera, Eudald Casas,
Víctor Cosgaya, Cristina Simon

Aquesta història passa en un petit poble de muntanya d'Itàlia, on tots vivien de les seves collites, és a dir, una economia basada en l'agricultura. Tot va començar quan l'Elisabeth va heretar les terres i propietats del seu pare Sebastià que va morir; es va situar com a alcaldessa del poble Monopoli. Un dilluns al matí la gent del poble despertaven per començar a treballar al camp. Com cada matí en Bernat va agafar el seu tractor per preparar el camp, abans del període de collites; mentre Nicole una adolescent de 16 anys agafava l'autobús per anar a l'institut. En Gerard, el policia municipal del poble patrullava de bon matí pels camps i carrers acompanyat del seu cafè, i l'Elisabeth, l'alcaldessa, es dirigia a l'ajuntament per tenir-ho tot controlat i vigilar que tot anés correctament. En tornar a casa en Bernat es va dirigir al seu escriptori on tenia plànols del poble, va començar a marcar amb xinxetes els punts més dèbils i més allunyats de casa seva per planejar un venjança freda i cruel per a l'alcaldessa. La Nicole, no tenia una gaire bona relació amb la gent del poble, per això estava la major part del temps, a la seva habitació, deprimida i cabrejada amb el món.

S'apropava el Nadal al poble, per això la gent començava a decorar els carrers i les cases del poble amb llums i decoració nadalenca. Com cada any aquestes dies posen l'arbre en mig de la plaça i també es gaudeix de la neu i les visites turístiques de persones de diferents localitats. L'Elisabeth per aquestes dates sempre celebrava el Nadal amb la família i amics, de forma festiva i alegre. En Gerard, aquests dies, sempre té molta feina en vigilar i controlar la població perquè són dies festius on molta gent de fora vol passar uns quants dies al poble per esquiar i per veure'l decorat. En Bernat en canvi estava treballant com la majoria de pagesos per començar a recollir i emmagatzemar les collites per aquests dies d'hivern i la Nicole, sempre que s'acostaven aquests dies anava a la seva i no li donava importància al Nadal ja que no li agradava gens, però, en canvi per la seva família era una festa molt important, on s'ajuntaven tots per celebrar la festa. Intentaven convèncer a la Nicole però sempre s'hi negava i passava els Nadals a la seva habitació. Per la gent del poble eren uns dies molt assenyalats perquè els nens tenien la il·lusió del Nadal i feien ninots de neu; pel que fa els turistes venien uns dies per esquiar i visitar el poble Monopoli, ja que a l'hivern era un dels pobles més visitats per les seves acomodacions en general.

Aprofitant aquests dies tan marcats, on la gent estava fent diferents activitats, anar a comprar, esquiar... En Bernat estava al seu escriptori preparant el material, resseguint els objectius i intentant buscar un còmplice per poder exe-

cutar el seu malèfic pla de robar les collites d'alguns dels pagesos del poble. Quan la família de la Nicole estava preparant-ho tot, ella va decidir anar a fer un volt pels camps on no hi havia ningú ni res que li recordés el Nadal; va ser en aquell moment el qual en Bernat va aprofitar i va fer de les seves per intentar convèncer a la Nicole per ajudar-lo a cometre el robatori. La Nicole en aquell no s'ho esperava, per això va fer un pas enrere i va dir que no, en Bernat ja s'esperava la resposta, per això la va subornar amb una bona quantitat de diners. Com que la Nicole no tenia res més a fer i també li agrada fer coses inusuals i il·legals, s'ho va rumiar i finalment va acceptar l'oferta assumint el risc de que els podien atrapar i fins i tot empresonar. Mentre estaven cometent el robatori a un lloc amagat, la gent del poble no podia imaginar-se el disgust que s'emportarien per Nadal.

A l'hora quan el poble anava a sopar a les seves cases i s'estava fent fosc, en Bernat i la Nicole es van trobar a casa d'ell per preparar-ho tot pel robatori d'aquesta nit. Quan ja tenien la furgoneta llesta, van col·locar-hi els sacs que tenien per posar-hi les collites a dins. El seu primer destí era la casa del cosí de l'Elisabeth. Un cop van arribar es van posar uns passamuntanyes, van entrar de manera silenciosa, mentre la Nicole estava vigilant que no vingués ningú, en Bernat anava agafant totes les collites. Un cop robada la primera casa s'encaminaven a la següent i última víctima de la nit, el pagès més important del poble, en Manelic. Aquest cop, la Nicole va voler robar les collites mentre en Bernat vigilava la zona, però van sentir sorolls cosa que va fer que marxessin ràpidament i de manera improvisada. Amb les presses, a la Nicole li va caure la seva goma dels cabells que més endavant la delataria.

Just després els propietaris de la casa van arribar i van veure que els hi havien robat totes les collites, i ràpidament van avisar a la policia. Al cap de 10 minuts es va presentar en Gerard per començar a investigar el robatori, primer de tot va preguntar com va succeir tot, aleshores com que no sabien res, ni van poder identificar a ningú; en Gerard va investigar per ell mateix.

Després de una bona estona buscant pistes, va trobar la goma dels cabells que havia caigut a la Nicole quan van intentar robar. En Gerard es va emportar la prova i la va analitzar a la seva oficina, van passar uns dies i finalment va descobrir que el lladre era una noia adolescent. L'endemà va reunir a tots els habitants per veure si algú confessava o havia vist alguna cosa, en Gerard va sospitar de la Nicole però en Bernat sempre la defensava, i va mentir dient que havia estat una altra persona.

Després de llargs dies d'investigació, els pares de la Nicole van anar a la oficina perquè havien reconegut la goma dels cabells. Ràpidament en Gerard va agafar les coses i juntament amb els seus pares van anar a casa seva per trobar la Nicole. En aquell moment no era a casa ja que sabia que l'anirien a buscar i va marxar per amagar-se a casa d' en Bernat.

En arribar a casa van veure que no hi era i en Gerard va començar a relacionar les coses i va recordar que en Bernat la defensava sempre que es parlava del cas, van agafar el cotxe i van marxar en direcció a casa d'en Bernat. Un cop allà en Bernat en sentir sorolls, li va dir a la Nicole que s' amagués per si de cas. De cop i volta va sonar el timbre i en Bernat va anar a obrir-los, al veure que era en Gerard i els pares de la Nicole es va posar molt nerviós ja que tenien molts números de detenir-los. Tot seguit en Gerard li va preguntar si podien entrar o si havia vist a la Nicole, en Bernat va dir que no la havia vist des de el dia que es van reunir tots els habitants, quan es pensava que l'hi havia sortit bé la jugada els pares van reconèixer la olor

de la seva filla i directament sense pensar-s'ho va entrar en Gerard per revisar tots els llocs de la casa. Al cap d'una estona va veure que hi havia una porta de trampa al terra quan la va obrir hi havia amagada la Nicole, la Nicole es va quedar de pedra al veure en Gerard i els seus pares.

Finalment, en Bernat va estar detingut i se'l va enviar als jutjats per sentenciar quants anys de presó li caurien i la Nicole com que era menor i havia ajudat en Bernat a robar les collites va haver d'estar-se en un centre de menors ,durant un temps, on l'ajudaren a pensar sobre el que havia fet i com s'havia comportat. En Gerard va rebre una medalla d'honor per la seva feina i l'Elisabeth va anunciar al poble que finalment podien seguir gaudint de les festes ja que s'havien acabat els robatoris.

Al cap d'uns anys l'Elisabeth mirant els arxivadors va veure que en Bernat era familiar d'un treballador antic d'en Sebastià i per això havia robat les seves collites, era una venjança per tots els mals que havia provocat en Sebastià anys enrere.

Els llops del bosc

Anmol Dubb, Mar Moreno, Gerard Riembau

Una llum tènue a primera hora del matí em va despertar mentre somiava que caçava un porc senglar, i, en despertar el primer que vaig fer va ser anar a passejar les ovelles, ja que és la meva feina diària. El meu germà gran treballa al poble que hi ha al final de la muntanya, mentre que el meu germà petit es queda cuidant la casa o baixa al poble per intentar lligar amb alguna dona soltera. A casa només hi vivim nosaltres, ja que els nostres pares se'n van anar, fa dos anys a buscar llenya, i no van tornar. Mentre estava al llac pasturant les ovelles, Òscar, la meva ovella preferida, tenia posada una bufanda al coll, a saber d'on l'havia treta.

Mar Moreno

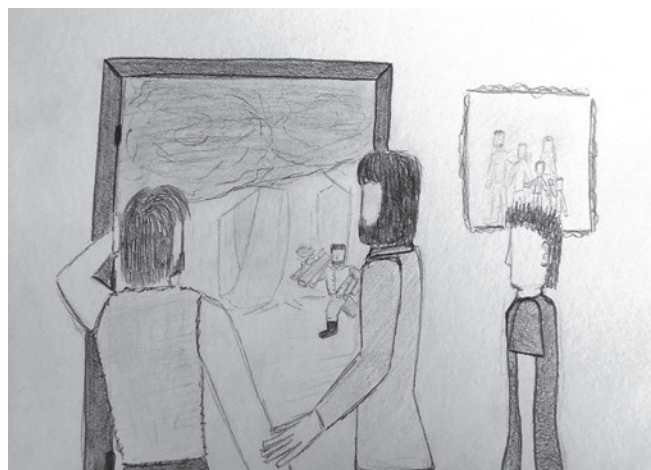
çDe sobte, vaig escoltar el trot d'un porc senglar i vaig intentar caçar-lo per tenir un bon dinar. Després de caçar-lo vaig veure que algú l'estava perseguint, era un home forçut, alt, corpulent, i d'ulls blaus, no entenia per què l'estava perseguint però em va agrair la meva cacera. No ho entenia. Ell em va explicar que mentre estava dinant aquell porc senglar, a part del dinar, va robar-li un collaret molt significatiu i important.

Després dels agraïments va demanar-me com em podria tornar el favor. Jo vaig pensar que a casa no teníem llenya i li vaig demanar que em portés llenya, de fet força llenya, a casa meua, que està al cim de la muntanya. De seguida ens vam acomiadar i em va semblar estrany que marxés corrent cap al bosc. Mitja hora més tard vaig anar pujant cap a casa amb les meves ovelles i el porc senglar.

Mar Moreno

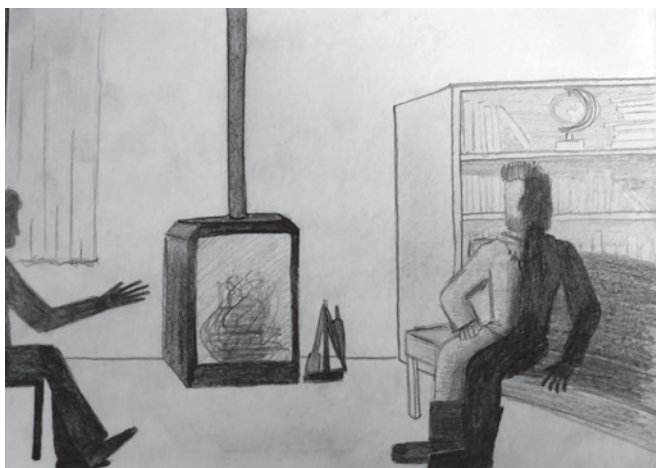
En arribar a casa els meus germans, que ja estaven allà esperant, quan em van veure amb aquella presa de cacera es van posar molt contents. Tots teníem molta gana però no podíem cuinar ja que no teníem llenya. Vaig sortir a fora per veure si arribava aquell home tan estrany que m'havia trobat al llac. De sobte vaig veure un home que corria amb un sac immens sobre l'esquena, era ell.

Mar Moreno

En arribar li vaig preguntar com havia aconseguit aquella quantitat de llenya en tan poc temps i em va respondre que no n'hi havia gaire, que només hi havia tres troncs. Aquella resposta em va impactar moltíssim, aquell home era una bèstia. Ens portava tanta llenya que vaig convidar-lo a dinar amb nosaltres, com que estava cansat va acceptar ràpidament. El dinar el va fer el meu germà petit. Quan tots vam acabar de dinar el meu germà petit va

marxar cap al poble i jo li vaig voler saber més coses sobre aquell home: com es deia, com és que era tan fort i perquè aquell collaret era tan important i significatiu per a ell. Em va dir que es deia Josep Maria Bonastre.

Mar Moreno

De petit no tenia gaire bon físic, era més aviat fluixet. Tenia un germà, però el va perdre perquè una rajada de llops el va atacar. Ell va presenciar aquell fet però no va poder-hi fer res ja que tenia molta por i va quedar garratibat. Des de la mort del seu germà va decidir que no volia tornar a tenir mai més cap impediment físic. Tot i això, ell, actualment, era un home molt feliç. Vivia en un indret molt allunyat del poble, a prop del bosc, amb les seves vaques, ovelles, gallines, etc. Tenia una vida molt tranquil·la i relaxada. Gairebé mai estava trist i, de fet, no ho voldria estar mai. Les coses que més li agradaven eren: cantar davant de les vaques i ovelles, tallar llenya, tirar pedres al llac, pujar al cim de la muntanya... En general també li agradava fer tota mena d'exercici físic, però sobretot, de tant en tant, el seu màxim plaer era fer una bona migdiada. Durant el seu dia a dia dedica també molt temps a resar i passar-s'ho bé amb les seves vaques i ovelles. Generalment era feliç, però quan veia passar els llops s'espantava. En algunes ocasions s'aixecava a la nit perquè sentia els llops i no volia perdre també els seus animals. Després d'explicar-li aquestes intimitats, va començar a fer-se fosc. En Josep volia marxar cap a casa seva i vaig preguntar-li si el podia acompanyar. Vam marxar junts i, en arribar al bosc vam sentir uns crits

Mar Moreno

d'auxili. Algú demanava ajuda desesperadament. Em vaig preocupar perquè em va semblar la veu del meu germà petit així que vam anar corrent fins on sentíem aquella veu. Una rajada de llops rodejava el pobre Nando. Estava mort de por. En Josep va prémer el puny amb molta força, va fer un crit, va aconseguir cridar l'atenció dels llops. De sobre, un va saltar damunt la cara d'en Josep i ell, amb un sol cop de puny, el va tirar a terra. Un altre va acostar-se i el va fer volar amb un cop de peu. Minuts més tard tots els llops estaven a terra, va ser una batalla increïble. A partir d'aquell dia en Josep va aconseguir venjar la mort del seu germà, tots nosaltres vam aconseguir ser molt bons amics.

L'illa

Aleix Gimbernat, Martina Miralpeix, Marta Ruíz

Capítol 1: Kathia

És un dia assolellat a Positano, un poble que està tocant el mar, un dia perfecte per dur a terme les activitats proposades a l'hotel. La seva amiga Aurora inaugura el seu estudi de fotografia al vespre, i la Kathia decideix trucar-la per dir-li que després de la feina passarà una estona per l'estudi i també per convidar-la a un cafè en el seu temps lliure. Un cop hi ha parlat, surt de casa i agafa el cotxe per anar cap a l'hotel, serà un dia intens ja que li tocarà substituir al guia de les activitats de la tarda. Quan arriba al hall, sent que hi ha un ambient diferent dels altres dies, suposa que deuen ser aquells dos empresaris que la seva companya de feina li va dir que vindrien. Quan s'acosta a la recepció no pot evitar posar-se vermella i sentir nervis al creuar mirades amb un d'ells.

Capítol 2: Cristiano Gabbana

En Cristiano cansat de viatjar durant 5h s'asseu amb el seu company en Jofre a les primeres butaques que troba, mentre esperen a ser atesos, decideix agafar un diari per entretenir-se, però just en aquell moment desvia la mirada cap a una noia jove que entra per la porta, es pregunta si té parella o no, ja que es sent molt atret per ella. En aquell instant els seu company el treu dels seus pensaments, ja que els criden de recepció per donar-li les claus de l'habitació i per explicar-li quines activitats per desconnectar tenen.

Capítol 3: Aurora

Després de la breu trucada de la Kathia, es passa tot el matí acabant d'organitzar la inauguració de les seves fotografies, es sent súper emocionada ja que es el primer cop que exposa la seva feina al públic. Quan creu que tot està llest, agafa la moto i se'n va a l'hotel perquè ha quedat amb la Kathia.

Quan veu a la seva amiga esperant-la s'acosta i li fa una gran abraçada.

-Hola Kathia!

-Aurora que guapa estàs avui! Ja ho tens tot enllestit per avui al vespre?

-Oi tant, tinc tota la tarda lliure i mira que és molt estrany de mi amb la feina que tinc sempre.

-Dons em podries fer un favor? Mira aquesta tarda he de portar a un grup de clients a veure dofins amb el vaixell i m'encantaria si em poguessis donar un cop de mà- li diu amb una cara de súplica.

-Si no és fins gaire tard, m'hi apunto! A les set he d'anar a buscar el vestit, ja estarem a terra oi?

-Clar que si, aquestes activitats duren dues hores màxim, pots estar tranquil·la.

Capítol 4: Jofre Miquel Dalmau

Un cop instal·lats a l'habitació, troben el fulletó de les activitat i els crida l'atenció anar a veure dofins a la tarda i pensen que no és mala idea ja que estaran més relaxats abans de la reunió. Quan baixen a recepció per apuntar-se a l'activitat, aprofiten que anar a la platja.

Capítol 5: Tots

Són les cinc de la tarda i la Kathia està preparant el material per l'activitat. En el mateix moment, però en una habitació diferent en Jofre i en Cristiano just acaben d'arribar, tenen pocs minuts per dutxar-se i preparar-se. L'Aurora en canvi, porta preparada una estona i està consultant el fulletó que conté informació sobre el dofins.

Capítol 6: Aurora i la Kathia

Es troben a l'entrada del port juntament amb altres clients de l'hotel. La Kathia els guia a pujar al vaixell i quan està a punt de retirar la corda, arriben dos homes corrent.

El de l'esquerra,, un noi molt alt, musculat, de cabells rossos i ulls blaus, vestit amb un banyador que fa conjunt amb la seva camisa rosa de palmeres dibuixades i un barret de palla comença a cridar, mentre que el del costat, és el noi que es va trobar el dia abans, quan el veu aixecant la mà, la Kathia torna a sentir aquelles papallones a l'estómac. El veu massa guapo amb aquells cabells regirats pel vent.

Els dos nois aconsegueixen arribar abans de que el vaixell se'n vagi.

-Hola, arriben tard, ho sentim.

-No passa res, com us dieu?

-Jo em dic Jofre.

-I jo Cristiano.

-Jo em dic Kathia i seré la vostra guia.

-Encantat de conèixer-te - diu en Cristiano amb cert nerviosisme mentre els dos entren al vaixell, però la Kathia es gira sense respondre el que li acaba de dir i se'n va cap a Aurora.

El vaixell marxa.

Capítol 7: Tots

Després de passar una bona estona i de poder gaudir d'una família de dofins a la llunyania, el temps empitjora i la mar comença a pujar, unes onades fan que el vaixell comenci a enfonsar-se. Per la seguretat de tots, decideixen evacuar a tothom en les tres barques que disposen d'emergència. A l'hora de repartir-se per les barques s'adonen que són de tres persones, com que tenen poc temps la Kathia es sacrifica quedant-se al vaixell. Tots es queden sorpresos però no tenen massa temps, l'Aurora es nega a deixar-la sola. En Cristiano, en veure la decisió de la Kathia, decideix quedar-se amb ella perquè no es quedi sola i convenç a l'Aurora i en Jofre que se'n sortiran i que es tornaran a veure a terra ja que la Kathia intentarà trucar als serveis d'emergència.

Capítol 8: Aurora i Jofre

L'Aurora i en Jofre van aconseguir calmar als passatgers i guiar-los cap a les barques. Un cop tots dins, s'acomia-den de la Kathia i en Cristiano desitjant que tinguin molta sort i se'n van. No paren de pensar que ha estat una idea horrible deixar-los sols en mig del mar, però saben que és millor no comentar-ho ja que l'ambient ja és prou tens.

Capítol 9: Kathia i Cristiano part 1

Tenen poc temps per avisar de l'accident, pocs minuts perquè l'aigua acabi d'enfonsar el vaixell, en Cristiano li dona una armilla salvavides mentre ella intenta comunicar-se. Malauradament a causa de la tempesta, no donen senyals i no saben que fer apart de tirar-se a l'aigua i allunyar-se com més poden per no fer-se mal, estan ells dos sols.

Capítol 10: Kathia i Cristiano part 2

Quan decideixen nedar, la Kathia recorda que a la zona on estan hi ha una petita illa, li diu a en Cristiano que hauran de nedar una bona estona per arribar-hi, és l'única solució.

Ja no poden més, tot i que la mar s'ha calmat, estan tant cansats que perden les seves esperances, deuen portar uns vint minuts nedant sense parar i de cop veuen l'illa. Es miren amb un somriure de tanta felicitat i excitació que es deixen portar pel moment, en Cristiano s'acosta a ella agafant-la de la cintura i ajunten els seus llavis humits, no els importa res del que els envolta, ni la pròpia situació. Només poden pensar en el temps que desitjaven aquell petó. Quan tornen a la realitat en Cristiano ja pot sentir la sorra sota els seus peus, per fi han arribat a l'illa.

Capítol 11: Aurora i Jofre

Quan arriben al port surten corrents a avisar al rescat marítim que els seus amics s'han quedat sols al mig del mar. Després de trenta minuts explicant el que ha passat i donant les coordenades del lloc exacte de l'accident, decideixen anar a l'hotel per informar del que ha passat, el director ofereix una habitació a l'Aurora perquè pugui du-txar-se i dormir una estona mentre preparen els vaixells de rescat. Tan ella com en Jofre, fan cas del que els hi diuen i pugen a les seves habitacions.

Capítol 12: Final

Després d'haver passat tres hores en busca dels seus amics, per fi els localitzen a la platja d'una petita illa. Quan el vaixell de rescat està suficientment a prop, els dos salten a l'aigua i neden tan ràpid com poden, no es creuen que els hagin trobat i amb uns crits d'alegria s'abracen.

(DESPRÉS DE 3 ANYS)

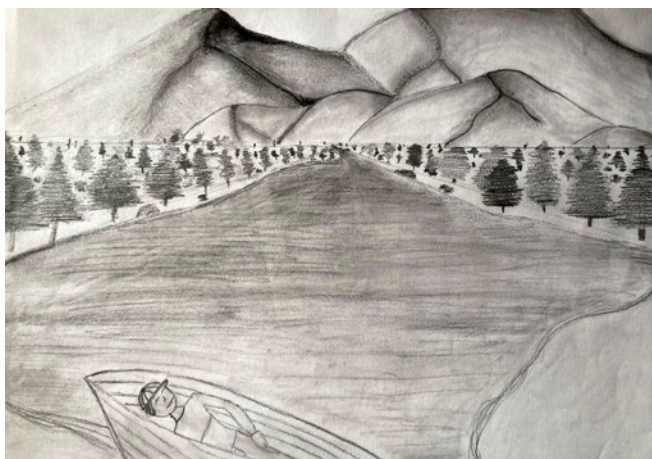
Flors, campanes, família, amics, tot preparat i llest perquè és celebri. La Kathia està súper nerviosa ja que d'aquí uns minuts caminarà cap a l'altar per casar-se amb Cristiano Gabbana, l'home que va salvar-li la vida, l'home que des del primer dia que va entrar a l'hotel fa 3 anys se'n va enamorar.

En un dels bancs de l'església hi han els seus dos millors amics, l'Aurora i en Jofre, que aquests mantenen una relació i ja farà més d'un any i mig que viuen a Barcelona.

L'assassinat d'en Dani

Imad Achrak, Mireia Colomer, Paula Domínguez, Pau González, Thiago Pires

Apareix en una barca en un llac d'un parc on es troben amb adolescent de 18 anys (que estudiava en un institut car i privat) amb una ferida de bala al pit de gran calibre. Per la falta de sang a la barca es pot intuir que el van matar en un altre lloc i el van posar a la barca (portava les sabates plenes de terra i herba).

Pau González

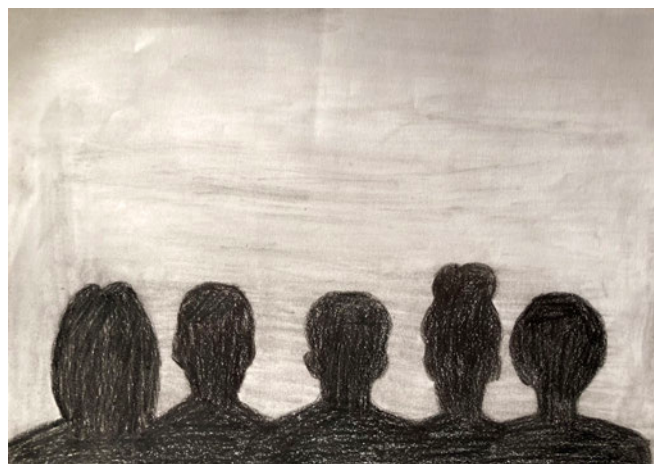
La forense determina que el van matar a mitjanit, cosa que vol dir que no el van poder matar gaire lluny d'on el van trobar, així que es posen a buscar per tot el parc.

Van a parlar amb els pares de la víctima, pregunten si saben que estava fent al parc (no), quan el van veure per ultima vegada (ahir quan es va anar al institut), si saben on podria haver anat (solia anar amb els seus amics), si va anar a sopar (moltes nits solia sortir a sopar amb els amics o a restaurants)... Mentrestant en Rick que es molt

Pau González

observador es fixa en que hi ha decoració que no encaixa amb la casa, per mida. Els pares diuen que sempre sortia amb el mateix grup d'amics, que es coneixien de la primària, deien que els portaven a casa moltes vegades i en sentir això en Rick els talla demanant si ells s'acabaven de mudar, els pares diuen que sí. El pare era soci d'un bufet i amb la crisi havien perdut molts diners, cosa molt dura de enfrontar per un adolescent. En Dani era fort però perdre tot el que tens no és fàcil, ara tenien els diners justos per viure. En sortir la Cristina li pregunta a en Rick que com sabia que s'acabaven de mudar, i ell li respon dient que o als pares els agrada molt l'alçada o aquella pantalla xinesa estava pensada per una casa més gran. Es pregunten com podien seguir pagant el col·legi. Van a parlar amb el director de l'institut que els diu que quan la família d'en Dani no podia seguir pagant l'institut li van donar una beca, ja que era un gran alumne. Li pregunten si sabia que feia després de classe i els diu que parlin amb els seus amics: l'Amanda, en Romi, en Brandon, la Spencer i en Max. En arribar estaven tots asseguts i agafats de la mà tristos en l'herba, diuen que estaven junts després de acabar les classes però cap a les cinc se'n van anar a

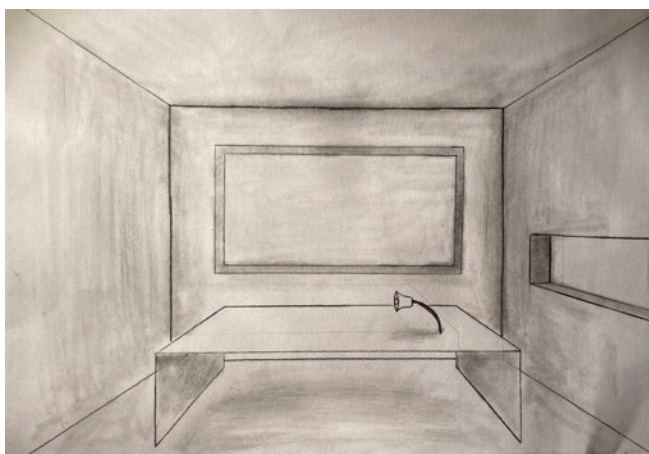

Pau González

casa i no saben perquè en Dani estava al parc. Estaven nerviosos i no volien dir res. La Kate els diu que ella també va estudiar en una universitat i ho sap tot sobre codis d'honor i protegir als amics. Els nois es sorprenden i pregunten com havia passat d'estudiar en una universitat bona a ser policia. Així és la vida, coses que passen. Diu entén que vulguin protegir la memòria del seu amic però al final la veritat surt sempre a la llum i quant abans surti més fàcil serà trobar al culpable. La seva família ho havia perdut tot però no els importava, però sortien, sempre intentaven

convidar-lo però a ell no li agradava. Va començar a esfonrar-se, es va posar en temes de droga. En Rick pregunta com es podia pagar les drogues si no tenia diners, però en Dani no consumia, en venia, va començar a traficar al parc. Una tragèdia clàssica, família adinerada s'arruïna, el seu fill es desploma i passen coses dolentes. Truquen a la Kate i li diuen que tenen novetats. De camí, en Rick li diu a la Kate que no sabia que hagués estudiat en una universitat adinerada, ella diu que va anar a una universitat pública i que només ho havia dit perquè es sentissin més còmodes. En arribar, els porten a un banc que hi ha al parc amb una bassa de sang al costat. Dedueixen que el van disparar, va caure cap enrere i el van portar cap el llac. La pregunta és què feia assegut en un banc a mitjanit, aquella zona era un bufet lliure de drogues (sobretot a la nit), podria ser que una venta no hagués sortit com tocava. En Rick diu de manera xula que s'equivoquen i els diu que es fixin més en la bassa de sang. És molt gran, però segons la forense el van disparar amb una arma de gran calibre. Però si el van moure només matar-lo no hi hauria d'haver un rastre de sang fins el riu? Va estar una estona a terra mort, però perquè van tornar per moure'l? Si qui ho va fer era un camell, pensaria que la policia sospitaria d'ell si trobaven el cos aquí, va arrossegar el cos fins allà per despistar-los.

En arribar a la comissaria hi havia la dona que havia trucat la policia i havia vist un home blanc sortir corrents de l'escena del crim. Després d'uns minuts de reconeixement, la dona aconsegueix identificar el camell entre les fotografies que li mostra la policia.

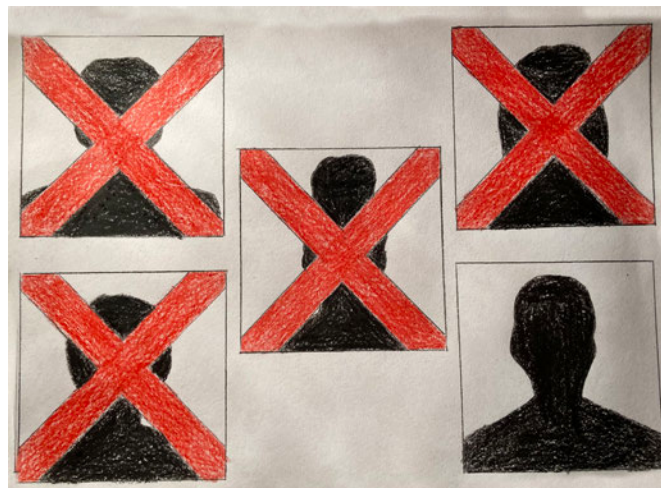

Pau Gonzàlez

El busquen i el porten a la sala d'interrogatoris amb l'excusa que l'han vist prenent droga, però ell diu que s'han confós de persona. La Kate diu que l'han detingut per possessió d'armes i drogues i que amb els antecedents que té, si no vol tornar a la presó, s'haurà d'inventar alguna excusa millor. La policia que l'interrogava li pregunta què feia al parc aquella nit, perquè una persona va veure al camell corrents a mitjanit. Ell ho admet pel simple fet que córrer no és il·legal, de moment. (Però disparar a una persona sí.) El camell comença a alterar-se i diu que ell no ha disparat a ningú. La policia li ensenya un foto de la víctima però ell diu que no el reconeix; després de pressionar-lo els diu que el va veure ahir a la nit i explica que li va vendre una gran quantitat de droga a ell i als seus amics, ja que eren uns clients habituals i ell era un dels seus clients més fidels.

Més tard van descobrir que els amics estaven mentint ja que no van mencionar el tema de les drogues. En acabar l'interrogatori van anar a parlar amb ells, i els policies van descobrir que els estaven mentint. Els amics no deien tota la veritat, estaven amagant el que realment passava.

L'endemà hi van haver més interrogatoris per separat. A mesura que les interrogacions avançaven, van descobrir que tots tenien històries diferents, fins que va arribar el torn d'en Brandon que va ajudar amb la investigació ensenyant-los un vídeo on es mostrava com en Max, matava la parella actual de l'Amanda, en Dani. Immediatament després de veure aquell vídeo van a buscar en Max, però va desaparèixer. Després d'hora de cerca el troben mort. L'arma utilitzada era la mateixa que havia matat en Dani. En Max s'havia suïcidat. Mentre redactaven l'informe es van adonar que hi havia una cosa que no encaixava, si et suïcides pell sentiment de culpabilitat d'haver matat a un amic teu, no tens la sang freda per moure el cadàver d'aquest, no havien trobat al verdader assassí.

Pau Gonzàlez

Després de parlar amb la metge forense troben que té una marca al dit índex, això volia dir que algú l'havia ajudat a disparar. A la sang hi tenia una tassa d'alcohol molt alta, tan que potser ni estava conscient, el que significava que l'havien matat. L'assassí volia que pensessin que en Max s'havia suïcidat pel sentiment de culpabilitat. Ell si que l'havia disparat però no era el verdader assassí, els nois jugaven a fingir disparar-se amb un arma i si un d'ells volia matar a en Dani de veritat quina millor forma que la que un altre dispari, això volia dir que el verdader assassí va posar una bala a la pistola, primer van interrogar a qui va comprar les bales, però tenia una quartada i després a la novia d'en Dani, l'Amanda i va dir que ella i en Dani estaven passant per un mal moment perquè es va embolicar amb en Brandon que casualment és qui li va dir a l'Amanda que gravés el vídeo. Després de buscar la localització de tots els mòbils de la colla van veure que el d'en Brandon i els d'en Max estaven junts en el moment que en Max "s'havia suïcidat". D'aquesta manera van descobrir que en Brandon era el verdader assassí. Ell havia matat en Max per cobrir que havia matat en Dani. I va matar en Dani perquè tenia enveja de la relació d'ell i l'Amanda.

Missió completa

Janeisy Cabrera, Eudald Casas,
Víctor Cosgaya, Cristina Simon

Era un dissabte a la nit al barri de Sants, a la ciutat de Barcelona. En Joan es disposava a anar a treballar al seu negoci. En Joan era un noi guapo, tenia el cabell de color castany i curt. També s'ha de dir que era un noi musculat, amb les idees molt clares i a més era un noi molt alt i això era una cosa estranya, ja que tota la seva família era baixeta però ell era l'únic alt. Els ulls els tenia de color marró i verd clar i finalment tenia els llavis primers però bonics. Una de les seves principals característiques era la seva intel·ligència i la seva lògica. Ell havia tingut una vida una mica complicada, ja que la seva mare el va abandonar a ell i a la seva germana quan eren petits. Però el seu pare sempre havia estat allà, per això era una de les persones més important de la seva vida.

El negoci que regentava en Joan era molt important per ell, ja que era del seu pare i volia seguir els seus passos. Al seu equip de treball, la persona més important que tenia era la Maria, una dona que havia passat per una infància dura, ja que els seus pares van morir quan ella era petita, i se'n va haver d'anar a viure amb la seva tia. La Maria era una dona que s'ha de dir que no era gaire guapa, perquè va néixer amb la cara deformada i amb moltes malalties. Tenia el cabells llisos i pèl-rojos. Els seus ulls eren de color blau clar. El nas era llarg i punxegut i, finalment, els seus llavis eren molts primers i de color roig intens. La Maria era una mica grassa i molt baixeta. Una de les grans virtuts que tenia era la seva empatia, també era molt astuta.

La relació que tenien la Maria i en Joan era una relació amorosa, junts portaven ja 3 anys. Aquesta al principi era una molt bona amistat, i a mesura que passava el temps es van sentir atrets l'un per l'altre. En Joan al principi era el que anava darrere la Maria, però quan la va conquerir hi va haver un gir i ara la Maria anava darrere d'ell, fins que un dia en Joan va agafar prou valor com per declarar-se i ella lògicament va acceptar.

El negoci consistia a passar drogues, sobretot a la màfia, ja que era la gent que més diners els oferia. Fins que un dia en Joan sense comentar-li res a la Maria va voler estafar a la màfia. Ell el que pretenia fer era fabricar droga falsa i fer-la passar per real. Volia posar-la en el paquet més important de tots els temps. Ell es pensava que la màfia no comprovava que la droga fos verdadera, però en realitat anava errat, ja que tenien una espècie de màquina que feia les comprovacions.

Havia arribat el dia que s'havia d'empaquetar el paquet i enviar-lo, aquell cop ho va fer de manera més segura, perquè així semblés més creïble. Ho va fer amb una maleta negra i que també era antibales, pel que pogués passar.

Va arribar el dia de l'intercanvi, i el valor de la droga era d'1.000.000 €. Era un intercanvi especial, en Joan estava molt nerviós pel que pogués passar.

El nom del comprador era Frank Costello, un mafiós molt conegut i buscat per la policia de tot el món. Es creu que amb la gent que l'intentava estafar, els torturava cremant-los vius.

Finalment es disposaven a fer l'intercanvi, en Joan els ensenyà el maletí i en Frank i els seus es disposaven a comprovar la droga. La colla d'en Frank, evidentment anaven armats, però en Joan i la Maria no els agradaven les armes, així que les pistoles que portaven no tenien munició. Van tardar cinc minuts a examinar la droga, i resulta que el detector els indicà que la droga era falsa. En Frank es començà a posar nerviós, però ho torna a comprovar. Al cap de 5 minuts, per segon cop el detector tornà a donar positiu en droga falsa i en Frank diu a la seva banda que els prenguin com a presoners per traïdors i els adormen amb gas per anul·lar-los el sentit d'orientació i percepció de l'espai.

Un cop Joan i Maria es van despertar, es van trobar lligats amb cordes en una fàbrica abandonada on l'única entrada de llum, era la d'un vidre trencat al sostre de la fàbrica. En Joan li preguntà a la Maria si sabia on eren, però ella va respondre-li que no en tenia ni idea. Al cap de deu minuts ben llargs sense dir-se res, van arribar tres cotxes totalment negres, vidres inclosos, del qual van sortir quatre amb tatuatges i unes bones armes. Aquells eren en Frank i la seva banda. En Frank els preguntà perquè els havien intentat enganyar, però ni en Joan ni la Maria van dir ni piu. Al cap de dos minuts mirant-se cara a cara, en Joan li respongué que ells no sabien que la droga era falsa, l'únic que sabia era el pes de la mercaderia, el seu valor i data i lloc d'intercanvi.

Passades dues hores, van arribar deu cotxes dels agents federals a gran velocitat i amb les sirenes a tot drap. Van situar-se al mig de la fàbrica i és montà un tiroteig, del qual en van sortir guanyant els agents, ja que eren superiors en nombre i armament. Tot i tenir un tret a la cama, en Frank seguia viu i els agents el van portar cap a la comissaria, ja que era un dels narcotraficants més buscats del món. Un cop acabada l'actuació policial, va arribar el director superior dels agents i va felicitar amb en Joan, ja que havia fet molt bona feina ajudant a capturar a en Frank. La Maria sense saber res del que havia passat, preguntà amb en Joan desconcertada; i ell li confessà que era agent secret i que estava infiltrat.

Després de parlar-ne tranquil·lament van seguir endavant amb la parella laboral i van començar a realitzar les missions junts, ja que la policia secreta li va oferir un contracte a la Maria degut al bon paper que havia fet contra en Frank.

Cinc anys més tard, després d'haver resolt centenars de casos, en Joan decideix demanar matrimoni a la Maria just després d'haver acabat una missió molt important.

Ella, sense pensar-ho dues vegades li va respondre que sí amb tot l'entusiasme del món i es va posar a plorar de l'emoció.

Un cop ja casats i amb uns quants diners a la butxaca de la seva feina "tant" especial, es van jubilar del món policial i van començar a crear la seva família. En Joan i la Maria van tenir un fill i una filla, el nen s'anomena Josep i la nena Aitana. Ara en Joan i la Maria poden explicar als seus fills totes les seves aventures.

Aquell noi dels ulls verds

Per fi va arribar el dia que l'Ariana tant esperava, anar a viure a la residència d'estudiants. Li entusiasmava la idea de poder ser lliure, i poder tenir una vida més independent, cosa que a casa de la seva mare no ho havia pogut fer.

Quan era petita el pare de l'Ariana les va abandonar per anar a crear una vida nova, des de zero a una nova ciutat. Això les va marcar molt a les dues, i va fer que la seva mare es tornés molt estricta amb ella ja que no volia que a la seva filla passés pel que havia passat ella. Li va costar molt convèncer a la seva mare perquè la deixés anar a viure a la residència, ja que ella sempre havia sigut una bona estudiant i no volia que deixés de ser així, per por que la seva filla canviés o no es centrés en els estudis. Però finalment la va convèncer i, allà estaven, arribant al campus universitari de Barcelona.

Xènia Sans

En aquell dia tan important per ella, a part de la seva mare, també la va acompanyar en Marc, la seva parella, que coneixia des de que eren molt petits. Van començar a sortir fa uns 4 anys, quan tots dos estaven a l'institut. Ell tenia molt bona relació amb la mare de l'Ariana des de sempre. L'Ariana se l'estimava molt, però li semblava que el seu amor era avorrit i a vegades una mica forçat per fer feliç a la seva mare.

En Marc, era un noi de 23 anys, de cabell castany. Vivia a Barcelona i era empresari d'Iberola, on va conèixer al seu millor amic, en Martí Scott, però ja en parlarem més endavant d'aquest altre noi. En Marc era valent, atrevit, tranquil i li encantava jugar a futbol.

Marina Bisbe, Biel Garcia, Roger March, Xènia Sans

El primer dia d'universitat de l'Ariana va ser tranquil, va conèixer a molta gent nova i es va trobar també amb gent coneguda. Al principi anava una mica perduda ja que la universitat era molt gran, però va pensar que amb el temps ja s'hi acostumaria.

Xènia Sans

El que no sabia era el que passaria durant els pròxims mesos...

Tan bon punt va arribar al seu pis, es va dutxar, va revisar l'horari i va preparar totes les coses per l'endemà.

La sorpresa va ser quan van tocar la porta del seu pis, i a l'obrir es va trobar a en Marc juntament amb un noi que no coneixia, va tardar uns segons en recordar que en Marc l'havia avisat que avui li presentaria un amic de la feina, en Martí.

En Martí Scott, era un jove de 21 anys, nascut a Girona. Era un noi mig Britànic, d'aquí el cognom Scott. Tenia el cabell de color negre com el carbó i uns ulls grans amb un color verd esperança. Era un noi alt, i amb una forma atlètica. Als 21 anys, se'n va anar a viure a Barcelona, on va trobar feina en una empresa. Allà des del primer dia és va fer molt amic d'en Marc.

En Marc els va presentar, al principi semblava que en Martí i l'Ariana no es portaven gaire bé ja que en Martí no era gaire sociable, sinó més aviat reservat, i això a l'Ariana no li acabava d'agradar, però van passar una tarda tranquil·la.

Quan en Martí va marxar cap a casa seva, en Marc i l'Ariana es van quedar parlant sobre en Martí. L'Ariana li va explicar el que opinava sobre ell i en Marc li va assegurar que era un noi molt divertit quan s'obria amb la gent.

Van passar els dies, i van anar quedant els tres, en Martí ja era diferent, divertit, amable i simpàtic, fins hi tot en Marc es va sorprendre de la rapidesa amb que en Martí i l'Ariana es van anar coneixent i van anar agafant confiança, però no li va donar gaire importància perquè confiava amb l'Ariana i confiava amb en Martí, i més aviat se'n alegrava de la seva bona relació.

Un dia havien quedat els tres per anar a sopar, però en Marc no hi va poder anar per temes de la feina, per tant l'Ariana i en Martí, van decidir sopar ells dos, era la primera vegada que quedaven sols.

Van anar a un restaurant que havien obert nou feia uns dies. Van xerrar i riure tota l'estona, a l'Ariana li agradava la seva companyia, cada vegada notava que estava més còmode, li encantava el somriure d'aquell noi dels ulls verds, mai s'havia fixat tant en el clotet que li sortia a la galta cada vegada que reia, ella pensava que això era molt atractiu en un noi, i que en Marc no en tenia. Després se'n va adonar que en tot el sopar no havia pensat ni un moment amb en Marc. Per a ella tot això era nou, no estava acostumada a sentir-se així amb altres nois que no fossin en Marc.

Xènia Sans

Van acabar de sopar i van arribar al pis de l'Ariana, ja que en Martí s'havia ofert per portar-la i acompanyar-la, ella estava encantada tot i que no li agradava admetre-ho. Quan estaven a la porta del pis ell li va confessar que el primer cop que es van veure, es va comportar diferent, perquè ella li va semblar molt guapa i es va sentir atret per ella des del primer moment, després va veure que li encantava encara més com parlava i la seva manera de pensar. També que al principi ell va voler allunyar-se d'ella, ja que era la parella del seu millor amic, però que era inevitable. L'Ariana no sabia que dir, es va quedar callada mirant-lo als ulls. Ell va veure la seva reacció i li va deixar clar que sabia que ella li agradava en Marc i que no pretenia posar-se entre mig, així que li va dir bona nit i es va girar per marxar. Ella sense saber perquè, va agafar-lo de la màniga i va fer-li un petó als llavis. Ell no va entendre res i es va separar d'ella. La va mirar als ulls, i finalment ho va entendre, el preferia a ell! Se li va dibuixar un somriure al seu rostre, ella li va tornar, no va pensar-s'ho dues vegades i va besar-la.

De sobte, es van sentir unes passes, al girar-se van veure en Marc al final del passadís. Tots tres es van quedar parats sense dir res, fins que en Marc va reaccionar, i es va apropar a on estaven l'Ariana i en Martí. L'Ariana va intentar calmar a en Marc, que anava directe a en Martí. Van estar discutint tots una bona estona, i quan semblava que les coses s'havien calmat, en Marc li va clavar un cop de puny a la cara d'en Martí, aquest va reaccionar ràpid i li va tornar el cop de puny. L'Ariana horroritzada els va separar i va anar amb en Marc, ja que almenys fins ara havien sigut parella i creia que li devia explicacions per tot el que havia passat. Ella li va preguntar si estava bé i li va dir que sentia molt que se n'hagés assabentat d'aquella manera, però al veure la cara que va posar en Marc, va pensar que només estava empitjorant les coses. L'Ariana es va girar per veure com estava en Martí, però ell ja se'n havia anat. En Marc va murmurar alguna cosa que l'Ariana no va entendre i també va marxar d'allà.

A l'Ariana aquella nit li va costar molt adormir-se, pensava amb la rapidesa dels esdeveniments i la quantitat de coses que s'havien espantat en tan sols uns minuts.

Xènia Sans

L'endemà, l'Ariana va trucar a en Marc amb la intenció d'arreglar les coses, i explicar-li amb més calma tot el que havia passat. Finalment ell el va agafar, i van estar parlant durant hores, i l'Ariana va acabar dient-li que l'estimava a ell.

Ella no entenia ven bé el perquè, però en Martí l'evitava des del dia de l'incident. Feia setmanes que no sabia res d'ell. Ella tot i que seguia estant amb en Marc, no podia parar de pensar amb en Martí, en si ell també pensaria en ella. Totes les coses que feien amb en Marc, no podia evitar pensar com serien si les fes amb en Martí i els comparava sense voler. Però sabia que li partiria el cor a en Marc si el deixava. Per una part en Marc l'havia ajudat sempre a ella i a la seva mare amb tot lo del seu pare, des de ben petits, però per l'altre part, en el fons, sabia que no li agradava de la mateixa manera que li agradava en Martí.

Van passar les setmanes i en Marc semblava més calmat ja que sabia que l'Ariana no havia intentat contactar amb en Martí, ella en canvi cada dia trobava més a faltar a en Martí. Finalment al cap d'uns un dies s'hi va atrevir. Es va atrevir a fer el que realment sentia, es va arriscar per aconseguir la seva felicitat, tot i saber les conseqüències que comportava.

Aquell mateix dia va trucar en Martí amb la intenció de quedar amb ell i dir-li el que sentia, però ell no va contestar, així que va decidir deixar-li un missatge de veu, dient-li que l'esperava al mateix restaurant que van anar ells dos el dia que va passar tot, a les 8 del vespre. Si ell es presentava, volia dir que li donaria una oportunitat a la seva possible relació, sinó, no tornarien a parlar mai més del tema.

Ella estava molt nerviosa, no sabia que podria acabar passant aquella tarda, però va esperar-lo amb confiança. Van passar 15 minuts, 30, 1 hora,... Finalment quan ja s'havia rendit i anava a marxar, va veure un noi semblant a en Martí que venia corrents, però no estava segura de si ho era realment. Després de fixar-s'hi bé el va reconèixer. Sí, era ell. Es va alegrar moltíssim de veure'l.

Quan va arribar ell li va demanar perdó per haver-la fet esperar, i li va explicar que tant bon punt va escoltar el missatge va decidir venir però que havia perdut el bus i havia agafat un taxi però hi havia molt de trànsit, que va haver de baixar del taxi i havia vingut corrents fins allà. Ella va somriure i li va explicar el motiu per el que l'havia fet venir: primer li va assegurar que deixaria a en Marc ja que s'havia adonat que ja no l'estimava, o almenys no de la mateixa manera que abans i que mai ningú l'havia fet tant feliç en tant poc temps com el noi dels ulls verds, que mai havia tingut tantes ganes d'estar amb algú i de passar temps amb aquella persona, i el més important que l'estimava a ell i volia estar amb ell. En Martí al sentir aquelles paraules sortir de la boca de l'Ariana no va dubtar ni un instant en besar-la, de nou, i va sentir un foc que l'encenia per dins, que ja havia sentit abans, però aquesta vegada més fort, els dos ho van notar, i van saber des d'aquell moment, que ja res els podria separar.

Xènia Sans

Sang freda

Dídac Banchs, Cristely Cárcamo,
Alexandra Prodan, Raquel Sirvent.

L'any 1960 a Rússia, la Petra i en Mario ja feien 7 anys que estaven casats. La seva relació va començar a empitjorar cada vegada més perquè la Petra s'havia assabentat que Mario l'havia enganyada més d'un cop amb l'Emma, però ella seguia amb ell perquè no tenia suficients diners per viure i ell l'ajudava econòmicament. Tampoc podia anar a viure amb els seus pares ja que el seu pare va abandonar la Petra i la seva mare, i aquesta havia caigut en una depressió i s'havia suïcidat.

En Mario, en canvi, es va voler casar per interès propi. La mare de la Petra, que tenia molts terrenys, abans de suïcidar-se, els va deixar a la Petra en herència i això va despertar l'interès d'en Mario. Van casar-se i van planejar tenir un fill per deixar-li les terres que tenien entre els dos, però quan va néixer ja estava mort. En Mario es va posar molt trist i això el va portar a enganyar a la Petra repetidament.

En Mario va conèixer l'Emma en un bar de Rússia; era una dona molt atractiva, tenia els cabells llisos i rossos, uns ulls blaus clars i portava un vestit blau per sobre els genolls. Quan en Mario va veure l'Emma, li va semblar molt atractiva i va acostar-se a ella per parlar. Immediatament en Mario va semblar molt interessat per l'Emma i va estar parlant amb ella tota la nit fins l'albada.

Mentre en Mario passava la nit amb l'Emma, la Petra va anar a casa de la seva millor amiga, l'Anyà. La Petra presentia que alguna cosa no anava del tot bé i per això volia sentir la opinió d'una persona de confiança. L'Anyà estava cansada després d'un llarg dia de feina, així que va escoltar la seva amiga una estona fins que no va poder més. Li va dir a la Petra que ho ignorés, i que per un simple pressentiment estrany no podia desfer el que havia aconseguit fins aquell moment. La Petra va fer cas a la seva millor amiga i, ignorant aquell pressentiment, va anar-se'n a dormir.

La Petra i l'Anyà eren amigues de la infància. Es van conèixer gràcies a un petit poble de Rússia on, les respectives famílies, anaven a passar l'estiu. Elles dues eren les úniques que tenien una edat semblant. La majoria de persones del poble eren gent gran o alguns estudiants que vivien a la zona per temes escolars. Les seves mares, al cap d'un temps, també es van acabar fent amigues,

cosa que va ajudar molt a la seva amistat ja que es podien veure més sovint i no només als estius. Així és com van acabar sent millors amigues. Quan la família de la Petra es va separar, l'Anyà i la seva mare, van ser les que la van ajudar més a superar la situació que estaven passant en aquell moment.

Al dia següent, en Mario va tornar a coincidir amb l'Emma al mateix bar. Cada vegada s'anaven coneixent més i la seva relació s'anava fent més forta.

Un dia l'Anyà i a Petra van sortir de casa per distreure's i deixar de pensar en tot allò que ocupava els pensaments de la Petra. Van anar al mateix bar on l'Emma i en Mario es trobaven. Quan van arribar, l'Anyà es va fixar que hi havia en Mario i que estava parlant amb una altra dona però no va dir res a la Petra. Se'l veia molt feliç, no semblava que acabés de perdre un fill. L'Anyà, estava al cas de la veritat de la relació entre la Petra i en Mario i el motiu del perquè del seu casament. Com a millor amiga de la Petra, l'Anyà no se sentia preparada per dir-li la situació en la que accidentalment s'havien posat. L'Anyà tenia por muntar un escàndol al bar i a la vegada arriscar-se a perdre a la seva millor amiga. Però també sentia que si no li deia podrien arribar a un resultat molt pitjor. L'Anyà va decidir no dir-li res fins que arribessin a casa seva. Va mantenir distreta la Petra en tot moment perquè no es girés i mirés en Mario. Mentrestant en Mario s'estava comunicant millor que mai amb l'Emma i no estava pendent del seu entorn com per notar que hi havia la seva dona uns metres més enllà. Cada minut que passava sentia com la Petra anava intuïnt que la seva amiga li estava amagant alguna cosa perquè el seu comportament no era el mateix de sempre, tot i no saber que estava passant, confiava en que li diria després. Era molt tard i van decidir anar a casa. Quan les dones estaven sortint del bar, en Mario va reconèixer l'Anyà i es va posar molt nerviós, va començar a buscar la Petra per tot arreu com boig i es va adonar que ja havia marxat. L'Emma va notar que el comportament d'en Mario havia canviat de sobte i es preguntava què podria estar passant. L'Emma també tenia la sensació que en Mario no li deia tota la veritat però tampoc la mentia del tot. Ella l'estimava i no hi havia res més a dir. En Mario, de cop, la va mirar i amb cara de preocupat, li va dir que havia de marxar i que li havia sortit un encàrrec inesperat. Es va aixecar de la cadira i amb la mà oberta li va dir adeu a l'Emma.

En Mario es va posar la jaqueta mentre sortia corrents per la porta del bar en busca de l'Anyà. Un cop ja s'havia allunyat de la porta, va mirar al seu voltant buscant el seu cotxe amb la mirada. Ell confiava en que la Petra havia anat a casa l'Anyà, perquè coneixent-la, podria haver anat a qual-sevol lloc menys a la casa que compartia amb el seu marit. Sabia on vivia ja que hi havia anat varies vegades a dinar. Va girar el cotxe cap a la dreta i ja es va trobar davant de casa l'Anyà. Es va trobar amb la sorpresa de que no hi havia ningú. Semblava boig. Mai havia actuat d'aquella manera. Fins i tot a ell li resultava estrany el que estava fent. Per l'altre costat l'Anyà i la Petra es van allotjar en un hotel del poble que no era gaire conegut i allà van passar tota la nit. En Mario estava fora de si i no pensava amb claredat. Estava tant fora de si que això el va portar a cometre el pitjor delit de tots. Va anar-se'n a casa a esperar la Petra però ella no va arribar-hi.

A l'hotel, l'Anyà li va explicar el perquè de la seva actitud al bar. La Petra no s'imaginava tal cosa i va estar molt pensativa la resta de la nit.

Al dia següent un amic d'en Mario li va dir que havia vist a la seva dona a un hotel del poble. En Mario es va dirigir cap

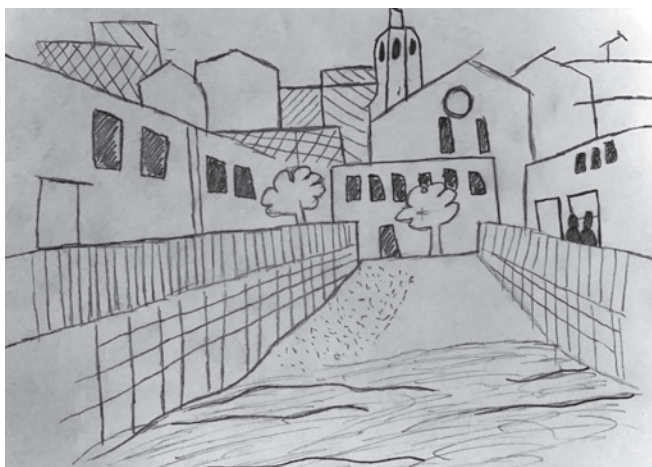
a la direcció de l'hotel i va reconèixer el cotxe de la Petra. Va entrar a l'hotel i va anar a l'habitació on havien estat durant la nit. Portava una pistola i la va fer servir per matar a l'Anyà just en el moment que la porta s'estava tancant. La Petra va quedar paralitzada i no va poder fer absolutament res. Seguit d'això, en Mario va portar la Petra a casa seva i la va tancar a la seva habitació uns quants dies. La Petra no sabia què fer, no li quedava res més que un marit que no l'estimava. No es trobava bé. Encara no havia superat tot el que havia passat aquell matí i es lamentava per no haver fet res per impedir-ho.

De cop, va trencar el mirall de l'habitació i es va tallar les venes. En aquell moment en Mario no estava a casa i quan va tornar, es va trobar amb el cadàver de la seva dona a terra ple de sang. La Petra no li va deixar res del que era seu: havia venut els terres just després de perdre el seu fill. En Mario després dels dies moguts que havia tingut li va dir la veritat a l'Emma i ella igualment es va quedar amb ell. Van anar a una altra ciutat on no els coneixien per començar de zero.

El tresor misterios de Font d'Alamí

Martí Domingo, Gisela Giraldo, Guillem Torrent

Ens situem en un poble de la costa catalana, Font d'Alamí, caracteritzat per ser un dels pobles més agradables i tranquils on poder passar l'estiu; però no només l'estiu, cada primavera fan un festival, on decoren tot el poble amb flors: és una de les èpoques més perfectes per visitar Font d'Alamí.

Danil Mischain

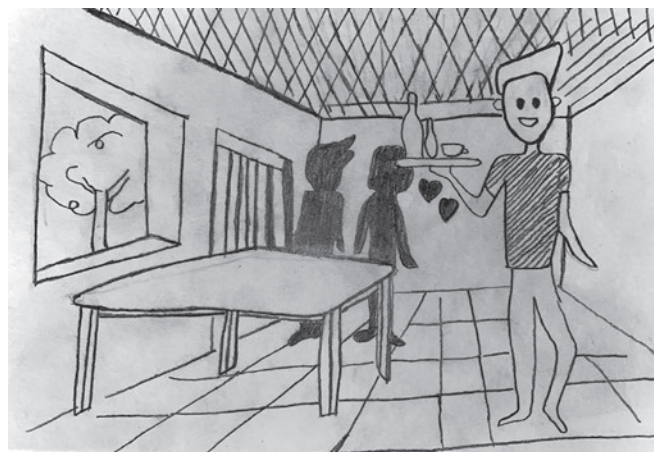
En aquest lloc hi viuen dos amics la Neus, una noia no gaire alta, de pell blanca amb cabells negre i ulls blaus; i en Pau, un noi alt, amb la pell morena, cabells negres, ulls blaus i nas xato.

Danil Mischain

Els són dos estudiants que han acabat fa poc l'ESO al col·legi del poble. Un dia estaven amb els seus amics parlant al parc i un amic els va comentar que hi havia una aplicació del mòbil que es deia "Busca Tresors" que consistia en que la aplicació t'enviava una ubicació i amb un rang de 30 metres hi havia un tresor amagat que havies de

trobar.. Els dos amics van decidir jugar-hi i es van instal·lar el joc. El primer cop els va portat a la platja del poble, però no van aconseguir trobar el tresor. La setmana següent els va porta a l'església del poble i aquest cop si que el van trobar. Però a la tercera vegada els va portar a un poble de muntanya que estava a 20 km, i van anar-hi amb la moto d'en Pau. Quan eren allà es van perdre perquè se'ls va acabar la bateria del mòbil i no tenien on carregar-lo. Finalment, després d'un bona estona donant voltes per aquell lloc desconegut, van arribar a un mercat: estaven cansats i tenien set i gana. Van anar a comprar menjar i aigua a un bar que hi havia prop dels mercat. L'ambient del bar era acollidor, i hi havia molta gent. Van suposar que seria un bon lloc per poder menjar. Els va atendre un noi jove, alt, ros, amb els ulls blaus, i la Neus se'n va enamorar de seguida. Ella, tota atrevida, va demanar-li el seu número de telèfon. Ell va acceptar i va escriure-li el número en un tovalló de paper. En Pau no estava gaire content amb la idea que la Neus hagués demanat el telèfon al cambrer, però no va dir-li res.

Danil Mischain

L'endemà la Neus va decidir trucar al cambrer, es deia Marc. Van començar a parlar i a parlar sobre el poble d'en Marc, quines festes tenien, el menjar més famosos, els monuments...

Ell li va preguntar per els seus hobbies i ella li va dir que li encantava nedar, de fet, era la seva passió, semblava un peix, tot el dia a l'aigua. També li va dir que li agradava molt dibuixar, era tota una artista. Ella li va preguntar pels hobbies d'ell i en Marc li va dir que també li agradava nedar i jugar a futbol amb els amics, que aquell divendres a la tarda, tenia un partit de futbol molt important, i va convidar-la a anar-hi, seria benvinguda i després podrien

anar a passejar tots dos junts. La Neus va acceptar i van quedar, que ell la passaria a buscar davant l'estació de l'autobús. En Marc va arribar una mica tard, però això no va molestar pas la Neus. Quan el va veure es va enamorar més encara, van anar a fer un gelat a la gelateria del poble, i quan van acabar com era molt tard van decidir anar a sopar a un restaurant proper. En acabar de sopar, la Neus li va preguntar a en Marc si volia venir amb en Pau i ella al seu poble per visitar-lo i intentar buscar uns quants tresors amb una aplicació. En Marc, encantat, va acceptar i van quedar el següent dissabte per visitar Font d'Alamí davant de la plaça del poble.

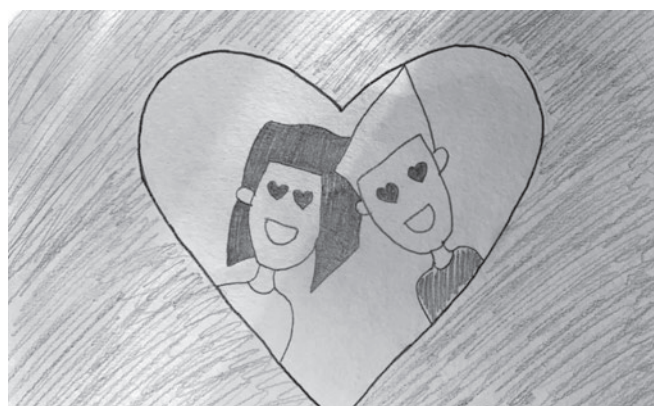
Quan va arribar el dissabte, a en Marc li va costar una mica trobar la plaça del poble perquè ell no el coneixia, però amb unes preguntes a uns quant veïns va arribar a la plaça i davant de una cafeteria va veure la Neus i en Pau esperant amb unes motxilles a l'esquena i amb un paraigües per si de cas. L'home del temps ahir havia dit que que possiblement plouria. En Marc va caminar fins la cafeteria i allà la Neus va presentar en Pau i es van començar a posar en marxa. La Neus juntament amb en Pau van començar a explicar fets històrics del poble i persones importants que havien visitat els llocs més característics d'aquest. En Marc va quedar impressionat amb les meravelles que la Neus i en Pau explicaven.

Després de visitar la part vella del poble, van decidir anar a dinar a un restaurant. N'hi havia molts i van haver d'escollir-lo a sorts: va tocar un restaurant italià. Després de dinar es van posar en marxa per començar a buscar tresors. Al principi els va indicar un a la plaça, just al carrer de la font i per primera vegada van trobar una caixa amb una clau. Il·lusionats van anar corrents a casa de la Neus i allà la van obrir. Quant estaven a l'habitació de la Neus en Pau va agafar la clau i va obrir el tresor. Pel camí havien imaginat un munt de possibilitats per aquella troballa: la Neus va proposar que potser dins la caixa hi havia cartes, en Marc va dir que podria ser qualsevol cosa, com algunes fotos de la persona que l'havia enterrat. En obrir-la van veure que en el seu interior només hi havia un peluix d'un os marró, una mica deixat i malmès. Els nois es van estranyar, aquell os era l'única cosa que hi havia dins d'aquella capsula. L'os tenia una etiqueta, on posava el nom de Chloe. La Neus va dir que possiblement fos el nom de la seva antiga propietària o el nom del peluix. En Marc va dir en veu alta un pensament que tots tres compartien, esperaven trobar alguna cosa més emocionant o personal; tret d'allò el dia havia genial i en Marc tenia ganes de repetir-lo. En Pau i la Neus estaven contents amb el que havia dit en Marc, sobretot la Neus perquè cada cop li agradava més i a ella li encantaria repetir aquell dia. Havia convidat en Pau perquè no fos tan incòmode per ella, ja que en algun moment de la conversa podrien no saber que més dir-se, tenia por que la trobada enlloc d'emocionant i divertida fos incòmode; per sort no va ser així. Després del frau amb la capsula van decidir mirar una pel·lícula, una comèdia on ho van passar molt bé. Quan es va fer fosc en Marc va haver de marxar. Van dir-se adeu i van dir de torna a quedar un altre dia per veure si tenien més sort en la cerca dels tresors.

L'endemà van tornar a quedar, però després d'estar una bona estona buscant tresors, tampoc en van trobar, es van cansar i van anar a casa la Neus a passar l'estona. Un cop

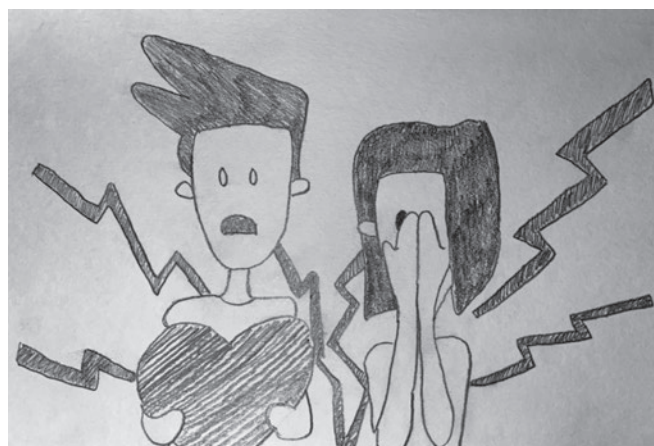

allà van decidir jugar a cartes, van estar-hi unes quantes hores, fins que en Marc va haver de marxar. La Neus li va oferir quedar-se a dormir, i ell va acceptar encantat. Amb en Pau no el van deixar, ja que tenia un sopar familiar, als altres dos els va saber molt greu que ell no hi fos. En Marc va proposar tornar a veure la saga d'aquella pel·lícula que havien deixat a mitges. Quan ja estaven en la part final, cap dels dos tenia interès en la pel·lícula i van començar a parlar. En Marc tot confiat va declarar-se a la Neus. Ella no s'ho podia creure, i sense adonar-se'n li va dir que ella també n'estava enamorada.

Daniil Mischain

Uns quants dies després la Neus va explicar amb en Pau la seva nova relació. Ell, frustrat va dir a la Neus el que de veritat sentia, que no volia ser el seu amic, sinó que alguna cosa més però que mai se n'havia adonat. Ella va dir-o que el veia només com un bon amic, que li tenia molta confiança per parlar sobre coses, que eren com germans des de petits i no el veia de cap altra forma. En Pau o va entendre i va desitjar-li molta sort en aquella nova la relació.

Daniil Mischain

Amor, drogues i traïció

Oriol Alcantarilla, Eloy Martín, Paula Miralpeix

Avui és divendres i com de costum l'Andreu surt de treballar a les vuit. Després d'una llarga jornada de 8h i un simple descans de 10 min, decideix anar a prendre una cervesa al bar de la cantonada.

Fa dies que l'Andreu veu a la mateixa noia asseguda en un dels tamborets de la barra. Només sap que es diu Maria i que és molt bonica.

Després d'un parell de cerveses, l'alcohol que li corre per les venes l'impulsa a acostar-se a ella i donar-li conversa. Al principi la Maria es mostra una mica tímida, però mica a mica ell aconsegueix trencar el gel.

L'Andreu li explica que era el fill d'una pobra dona viuda, i que el seu pare va agafar una estranya malaltia de ben jove que li va causar la mort amb només 35 anys, quan ell només en tenia deu. Ell era fill únic i per aquest motiu quan va morir el seu pare es va trobar amb una soledat total on només tenia a la seva mare. La seva mare, la Júlia, sempre havia treballat fent les feines de casa, era una dona senzilla i bastant alegre. El pare de la família treballava de fuster en el petit poble on vivien, i era el que mantenia la família amb el seu just salari. En morir el pare, la família es va quedar en una situació econòmica crítica i és per això que van caure en la pobresa.

La Maria va quedar muda davant de la història que l'Andreu li estava explicant. L'escoltava molt atentament al mateix temps que una llàgrima li queia per la galta.

Va obrir la boca per primer cop en tota la vetllada. Amb una veu molt dolça i fina li va explicar una història molt trista i semblant a la d'ell.

La seva mare, la Mercè, havia mort de càncer quan ella tot just acabava la primària. Va ser una època molt dura per ella i la seva família. Tenia una germana més petita, eren carn i ungla. Després de la mort de la mare es van unir molt ja que estaven les dues soles en un món fosc i dolent. El pare va canviar molt, físicament estava amb elles, però ja no era el mateix. La seva felicitat havia desaparegut.

Quan va acabar de parlar, els dos es van mirar als ulls i no es van dir res més. Va ser en aquell moment on van adonar-se que tenien moltes coses en comú.

A mesura que passaven les setmanes, quan l'Andreu sor-

tia de la feina anava directament al bar per trobar-se amb la Maria. Una bonica amistat començava a sorgir entre ells dos. I més endavant una relació amorosa.

Al mateix temps que l'Andreu i la Maria començaven a parlar l'Hèctor, un noi que sempre havia sigut problemàtic, es drogava per oblidar-se de les morts que havia ocasionat la droga.

Ell no havia tingut una infància de color rosa. De fet haver viscut aquella infància l'havia convertit en un monstre sense sentiments ni remordiments. Ell va néixer un divendres 13 de gener al CAP del seu poble. La seva mare va morir en el part i el seu pare el va abandonar ja que no tenia diners per mantenir-lo degut a la seva terrible addicció amb el joc i l'alcohol. Al final, els seus avis van aconseguir els papers per poder adoptar-lo legalment. A l'escola no tenia amics, ningú se li apropava no només per la seva cara de pomes agres sinó també pel seu passat. Tota la seva família havia sigut assassinada per la màfia ja que devien milions d'euros. L'escola va recomanar a l'Hèctor anar a un psicòleg, i així ho va fer. Cada setmana havia d'anar al despatx a fer una sessió, al psicòleg no li agradava l'Hèctor, li veia una cara de psicòpata i es va acabar negant a ajudar-lo. El primer pensament que se li va passar pel cap a l'Hèctor va ser: "Si ell no vol ajudar-me en la vida jo li treure." no se sap al cent per cent si va ser ell o no però tot apunta cap a ell, dos dies després de la última sessió apareix el psicòleg mort al seu despatx. Va ser assassinat amb un objecte punxegut, el van apunxalar tres cops al cor i disset a l'abdomen.

Després d'acabar l'ESO amb molts problemes va passar a traficar droga. A dia d'avui segueix traficant droga, a vegades en consumeix però molt de tant en tant.

L'Andreu, després de parlar una llarga estona amb la Maria, es troba amb l'Hèctor per comprar-li droga, com que ja era un comprador habitual, eren bons amics.

L'Andreu no va tardar en explicar-li a l'Hèctor tot el que li havia passat aquells últims dies. Li va explicar com havia conegut a la Maria, coses de la feina, etc... Després d'una llarga conversa, l'Andreu s'adona de que el seu amic està massa callat, cosa que no és normal en ell.

Es veu que l'Hèctor també estava perdudament enamorat de la Maria. Per ell, era la dona més bonica i riallera del

poble i això que encara no la havia vist. Ell no sabia com dir-li a l'Andreu que també estava enamorat de la Maria i és per això que decideix ocultar-ho.

Els dies van anar passant i l'Andreu i la Maria començaven a quedar fora del bar. Primer al cinema, després a un restaurant... Un dia l'Andreu va decidir expressar-li tots els seus sentiments a la Maria, ella tota sorpresa, va confessar-li que sentia el mateix.

Des de llavors, tot el poble sabia el rumor de la nova parella. Tothom els adorava. A partir d'aquell dia l'Andreu va canviar, ja no anava tant sovint a comprar droga a l'Hèctor. Així que l'Andreu i l'Hèctor van passar de ser amics a ser només simples coneguts.

Un dia l'Andreu va anar a buscar l'Hèctor per comprar-li una mica de droga. L'Hèctor li va preguntar perquè ja no en comprava tant sovint i ell li va respondre que la Maria, de la que tant li havia estat parlant era actualment la seva parella. L'Hèctor es va quedar bocabadat, l'Andreu li va dir si la volia anar a conèixer i ell òbviament va dir que sí. Era el primer cop que la veuria en persona, estava nerviós.

Va arribar el dia, van quedar tots al bar. Quan l'Hèctor la va veure entrar per la porta se li van il·luminar els ulls, era la cosa més bonica que havia vist mai. L'Hèctor sabia que ella no era per ell però sabia que era tot el que necessitava perquè la seva vida millorés. Era riallera, guapa, intel·ligent, amable...

L'Hèctor cada dia estava més i més gelós i enfadat amb l'Andreu per haver-se quedat amb la Maria. Així que va idear un pla molt perillós.

I així ho va fer, un mes més tard, quan l'Andreu li va anar a comprar droga, l'Hèctor, amb tota la tranquil·litat del món li va donar unes pastilles de Fentanyl, que són unes pastilles

molt tòxiques pel cos humà, només amb una dosi et pots intoxicar i morir.

L'Andreu pensava que eren les pastilles de sempre i se'n va prendre una. Minuts més tard tenia convulsions i estava estirat a terra. Segons més tard, va morir.

Quant la Maria es va adonar d'aquell tràgic esdeveniment l'Hèctor va ser qui va córrer a consolar-la i ajudar-la a recuperar-se de la gran depressió causada per la mort del seu enamorat.

Mesos més tard la Maria s'acabà enamorant de l'Hèctor ja que era l'únic que havia estat per ella en els seus moments més difícils. Però el que no sabia era que l'Hèctor li ocultava un secret molt gran.

L'Hèctor, satisfet, acabà aconseguint el seu objectiu; la mà de la Maria. No li importava ni el més mínim haver acabat amb la vida del seu amic.

Set anys després de la mort de l'Andreu es celebrà el dia de noces de l'Hèctor i la Maria.

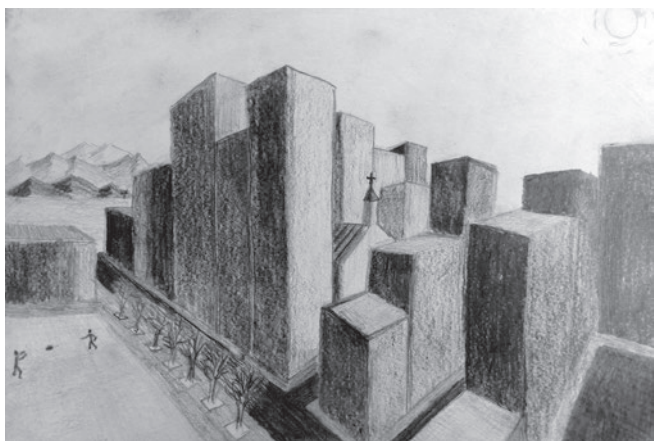
Però dies abans la Maria va començar a escoltar rumors que deien que l'Hèctor havia assassinat l'Andreu per aconseguir l'amor de Maria. Ella al principi no s'ho creia i per això els ignorava.

Un dia, ella ja no va poder més. Cada cop dubtava més de si els rumors eren certs o no i per això parlà amb la veïna, la Laura, que li confessà que un cosí seu havia vist com l'Hèctor donava a l'Andreu la droga que l'havia matat.

Mesos després la Maria assassinà l'Hèctor com a venjança mentre aquest dormia. Li clavà el ganivet 48 vegades i després agafà totes les seves coses per desaparèixer. Mai ningú va tornar a saber res més de la Maria.

Una coincidència malaurada, o no...

La història explica que la tecnologia i els mòbils s'apoderaren de la ciutat de Berna. Una tecnologia tan atractiva i còmoda per a tothom es va convertir un quelcom indispensable. Ningú no es separava mai del seu dispositiu personal, es començava a normalitzar tenir un parell de telèfons mòbils, perquè sinó que faries mentre es carrega un d'ells? Per sort, alguns dels habitants es van adonar

Dani Voz

Martina Juncà

del desastre i de les greus conseqüències físiques i psíquiques que els moderns aparells podien suposar en el seu ús. Unes poques famílies que van voler tallar-ho de cop i van contactar amb una no molt coneguda masia anomenada Mas Nova Vida, que ajudava a desconnectar i desintoxicar aquells a qui els nous invents els havien fet més mal, i que per tan no podien passar ni tan sol una quarta part del seu dia sense mirar aquelles petites pantalles que els tornaven bojos als joves.

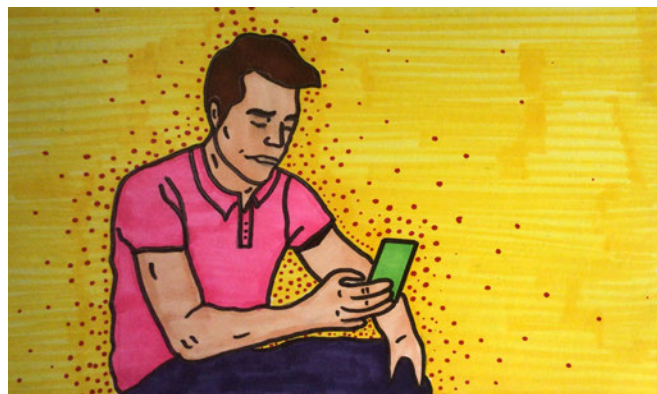
Ivanna Canelo, Yaxin Jiang, Júlia Vilagran

Llavors, un matí del juny de 2035, dos nois i tres noies van veure's afectats per aquesta iniciativa poc popular que havien agafats els seus progenitors. Lluc Llauna era un noi no gaire popular amb els del seu entorn, però era un màquina a les xarxes socials, els videojocs i els missatges que enviava per tot el món social-virtual l'havien fet arribar arreu del planeta. Thomas es parlava més amb els seus amics del veïnat. En el seu grup estava molt content, jugava amb la seva colla al Minecraft®, a l'AmongUs® i a molts altres videojocs connectant la veu per trucada de Discord®. El Thomas preferia envoltar-se de un pocs bons amics que

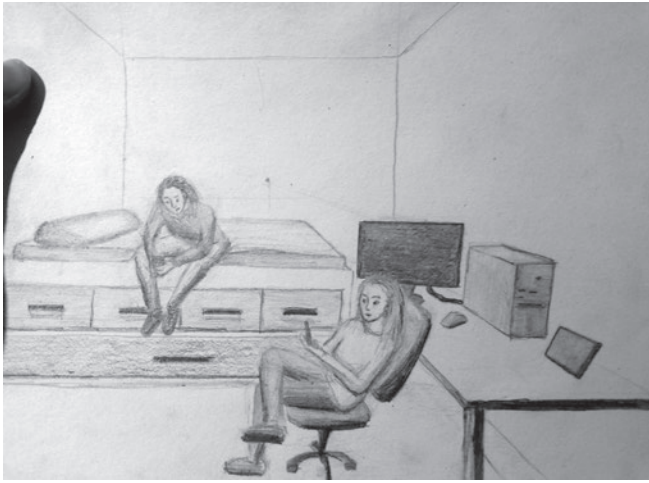

Dani Voz

de molts coneguts. La Diana era una noia que tenia una molt bona amiga amb la que sempre comptava per quedar. Quan quedaven, clarament no es posaven a jugar jocs de taula, es dedicaven a explorar Instagram® i TikTok® i a criticar els posts de l'altra gent. Tots tres nois sabien que estaven al mateix curs, però no es portaven gens els uns amb els altres. I cap d'ells s'imaginava que es trobarien en una petita masia apartada de la civilització.

Martina Juncà

Dani Voz

Martina Juncà

Mas Nova Vida es trobava en un petit i elevat indret dels Alps on ni la connexió ni les dades hi arribaven. Estava situada en un entorn verd i natural, habitat per milers d'animalons que s'aïllaven de les grans ciutats i la contaminació. A l'esquerra un petit corriol de l'aigua més pura i fresca travessava aquella preciosa vall, a la dreta un gran pi feia ombra a la casa els dies que feia més calor, i ven bé al davant d'aquesta unes precioses vistes d'un gran prat on només i passejaven les ovelles i les cabres del pagès. La casa era petitona, feta tota de pedra i de pocs metres quadrats, els justos per què una desena de persones hi convisqués. Tenia totes les comoditats que una casa podia tenir, totes menys la tecnologia. La masia estava equipada tecnològicament amb un únic telèfon fixe restringit únicament al personal de la casa, i que només es feia servir en cas d'emergència.

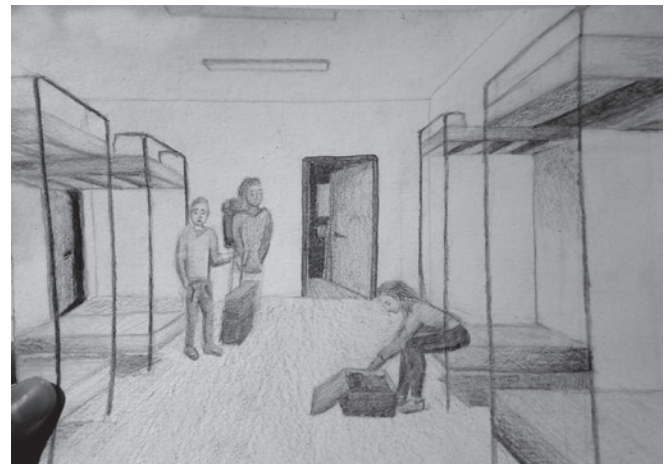
Dani Voz

vien amb silenci, deixant sonar completament els sorolls de les cremalleres, d'ordenar la roba plegada i de plegar les maletes. No sabien si suportarien les dues setmanes que tenien per davant, ni s'ho plantejaven ni s'ho volien plantejar. La tarda que els quedava la van passar en silenci. Per fi va arribar la nit.

Martina Juncà

El primer dia, el dia que es van establir, els tres es van reconèixer, però no van pensar ni en saludar-se, seguien mirant endavant desitjant que allò que estava passant fos un somni. De dormitoris només n'hi havia un de comú, amb lliteres dobles encaixonades i organitzades per edats. Així doncs, els dos nois es van posar a la mateixa llitera, i la Diana oposada a la d'ells i al llit de dalt. Tots tres es mo-

Dani Voz

Martina Juncà

Era aviat, però el sol s'havia llevat amb força i no els deixava tornar a tancar els ulls. La Diana era la més matinera, no suportava perdre temps; mai volia adormir-se i alhora li agradava començar el dia a primera hora del matí. Així doncs, la Diana va aprofitar per anar a rentar-se la primera. Aquella nit, el Thomas havia somiat la continuació del dia anterior i, quan va obrir els ulls va sentir un extrem cansament, no tenia ànims. Ell sabia que el Llauna seguia al llit de sobre, suposava que cap d'ells volia parlar, però en algun moment havien de començar. Així doncs, el Thomas va començar dient amb claredat: "Bon dia!". El Llauna va respondre amb les mateixes paraules, tot i que amb menys força. Ja havien fet el primer pas. La Diana va sortir del lavabo. El Thomas va repetir el seu experiment, la Diana també va respondre.